

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΕΤΟΣ Ε'

1931

Αρ. 34
259

Αρχαία ποσάδεσκα
ανέκδοτο του Κασσιανού

Η ΤΥΧΗ ΔΕΝ ΕΡΧΕΤΑΙ ΠΟΤΕ ΜΟΝΗ ΤΗΣ

Πόσοι πόμπηχοι και απελπισμένοι δεν έσώθησαν και έγιναν πλούσιοι γιατί κατώρυσαν να συλλάβουν την τύχη με ένα λαχείον;

Και οι εξυπνότεροι και πρακτικότεροι είναι εκείνοι, που χωρίς να ριψοκινδυνεύσουν τίποτε, χωρίς να χάσουν ούτε τον τόκον των χρημάτων που διαδίδουν στα λαχεία, συμμετέχουν εις τας 24 μεγάλας κληρώσεις λαχείων των λαχειοφόρων όμολογιών του Κράτους και της Εθνικής Τραπεζής, πληρώνοντας

ΜΟΝΟΝ 100 ΔΡΑΧ. ΚΑΘΕ ΜΗΝΑ

ΑΠΟΤΑΜΙΕΥΟΥΝ

τα χρήματά των κατά τον ασφαλέστερον τρόπον.

ΚΕΡΔΙΖΟΥΝ

ένα πολύ καλόν τόκον, και

ΕΛΠΙΖΟΥΝ

περισσότερον να συλλάβουν την ΤΥΧΗΝ.

Μία κλήρωση με καλά λαχεία

την 24ην ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ
"Άλλη κλήρωση με μεγάλα λαχεία
την 5ην ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ

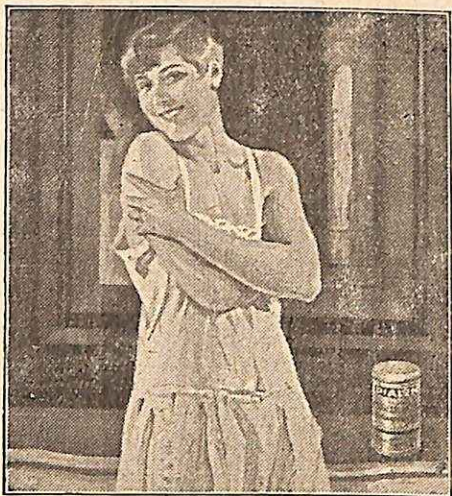
**ΕΓΓΡΑΦΕΙΤΕ ΕΙΣ ΤΗΝ
ΛΑΪΚΗΝ ΑΠΟΤΑΜΙΕΥΣΙΝ
ΤΗΣ**

ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΛΑΚΩΝΙΑΣ Α.Ε.
ΣΥΝΟΛΙΚΑ ΚΕΡΔΗ ΔΡΑΧ. 24.400.000 ΤΟ ΧΡΟΝΟ

«ΜΗΝΥΤΩΡ»

ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

μεταχειρίζονται καθημερινώς το φημισμένον ANTI — ΙΔΡΩΤΙΚΟΝ ΔΙΑΛΟΝ. Η χρήση του ΔΙΑΛΟΝ επιβάλλεται σε κάθε κυρία και δεσποινίδα, ιδίως τώρα το καλοκαίρι. Διά του ΔΙΑΛΟΝ θ' αποφυγείτε τον ιδρώτα, ο οποίος ως επί το πλείστον ελνε δύσσομος, ούτω δέ θα εξακολουθήτε να είσθε ευάριστος εις τας κοσμικὰς συναναστροφάς. Έκτός τούτου θα προφυλάξετε συγχρόνως και τα ένδύματά σας από την καταστρεπτικήν επίδρασιν του ιδρώτος. Η χρήση του ΔΙΑΛΟΝ όχι μόνον ελνε άδολαβής αλλά και δίδει το αίσθημα της ευχαριστήσεως άπαράλλακτα όπως έκεινο που δοκιμάζουν οι λουόμενοι.

Επιδοά άντανακλαστικώς διά των νεύρων επί της δυσωδίας της όποιαν διευκολύνει δίδον φυσιολογικήν διέξοδον εις τα όσρα και επιφέρον ούτω έπαρκή "σωτερικήν" πλυσιν του σώματος. Συνεπώς έ ιδρώς, όστις περιέχει βλαβερά στοιχεία, αποβάλλεται εύκόλως διά των όσρων. Τό ΔΙΑΛΟΝ έπιδοά υγιεινώς έφ' όλοκληρου της λειτουργίας του ανθρώπινου όργανισμοϋ.

Οι μεγαλείτεροι άστέρες του κινηματογράφου και του θεάτρου μεταχειρίζονται άποκλειστικώς ως άντι-ιδρωτικήν το ΔΙΑΛΟΝ και εινε ένθυσιασμένοι από τα άποτελέσματά του. Ζητήσατέ το και σεις σήμεραν από τον φαρμακοποιόν σας.

Γενικοί Άντιπρόσωποι διά την Ελλάδα:

Εταιρεία «ΔΑΦΝΗ», Βερανζέρου 44, Αθήναι.

Τα βιβλία της βιβλιοθήκης του «Μπουκέτου» πωλούνται εις τα Γραφεία μας Δόξα 7.

ΚΑΜΝΕΤΕ ΓΛΥΚΙΣΜΑΤΑ

Βεβαίως. Με το συμπλεκνωμένο γάλα «Γκλόρια» μπορείτε να φτιάξετε και γλυκίσματα. Και θα εινε οικονομικότερα διότι το γάλα εινε γλυκό και δεν θα έχετε ανάγκη να προσθέσετε ζάχαρη.

ΓΚΛΟΡΙΑ

Το πιο άγνό συμπλεκνωμένο Όλλανδικό γάλα. Συμπλεκνωθέν επί τόλου, άνάμεσα στα ήλιόλουστα καταρράσματα λειάδια της Όλλανδίας, με τέλειαν άσπισης ποιότητας. Σφραγίζετα, σε αεροσταγή καυτιά με κινάνολικη έπιμετρία με όλους τους κανόνες της υγιεινής. Ζητήσατέ το από τον παντοπώλην σας όταν θα έναπαίτε.

Ήγγισμένον από τον Αμερικαν. Συνσπισμόν Γαλακτοχών Προϊόντων Νέας Υόρκης.

Συνιστώμεν την ΟΦΘΑΛΜΟΛΟΓΙΚΗΝ ΚΛΙΝΙΚΗΝ του κ. ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ, Υφηγητού της Όφθαλμολογίας έν τώ Πανεπιστημίω.

Οικονομία

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΔΡΧ. 150
ΕΞΑΜΗΝΟΣ 80
ΕΞΟΤΕΡΙΚΟΥ 6
ΑΜΕΡΙΚΗΣ 1
ΑΦΡΙΚΗΣ 30
ΒΕΛΓΙΚ. ΚΟΓΚΟ 30

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ
ΚΩΝΣΤ. Ι. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ
ΚΥΡΙΑΚΗ, 16 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1931

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ ΑΡΙΘ. 7
ΤΥΠΟΓΡ.: ΓΕΡΜΑΝΟΥ ΠΑΛ. ΠΑΤΡΩΝ 5
ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 21—419

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»:

Έν Αμερική Mr D. Stroumbos 261 w. 85th Str New-York U. S. A.
Έν Αιγύπτω δ. κ. Χρ. Σαράφης 12 Cheikh Soliman Pacha Alexandrie
Έν Βελγική Κογκό δ. κ. Γ. Αντωνιάδης B. P. 445 Elisabethville Congo-Belge

ΓΕΝΙΚΟΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ

Έν Αμερική διά την κατά φύλλον πώλησιν της «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»
NEW YORK NEWS AGENCY
General P. O. Box 497
NEW YORK, CITY
"Όπου δέον ν' απευθύνωνται οι ενδιαφερόμενοι."

ΜΙΑ ΜΑΤΙΑ ΣΤΗΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙ

Η ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

ΗΛΙΑ ΒΟΥΤΙΕΡΙΔΗ: Άλ. Παπαδιαμάντης — Άλ. Μωραϊτίδης.

Ο κ. Ηλίας Βουτιεριδής, ο γνωστός συγγραφέας της Ιστορίας της Νεοελληνικής Λογοτεχνίας και πολλών άλλων ποιητικών και κριτικών έργων, ύστερ' από τρεις άλλες σύντομες μελέτες του, τύπως τελευταία κι' αυτή που φέρει τον παραπάνω τίτλο. Η μελέτη αυτή εινε άναπόσπαστος μιάς διαλέξεως που είχε δοθεί από τον συγγραφέα τον περασμένο χειμώνα στην αίθουσα του «Παρανασού», με την ευκαιρία του φιλολογικού μνημοσύνου που διοργάνωσε ο Σύλλογος των Σκιαθιτών για τους δύο δοξασμένους του συμπαιρωτές. Στην έσρητή αυτή έκτός του κ. Βουτιεριδής είχε μιλήσει σύντομα και ο έκκεντρικός κ. Σίμος Μενάρδος και είχαν άπαγγελθεί και δύο ποιήματα του Παπαδιαμάντη. Τέ βιβλιαράκι, όλο έκτός της όμιλίας περιέχει μερικά άγνωστα στο πολύ κοινόν ποιήματα, πρωτότυπα ή μεταφρασμένα, του Παπαδιαμάντη και του Μωραϊτίδη και στο τέλος κατάλογο των δημοσιευθέντων διηγημάτων των. Νομίζουμε όμως ότι η βιβλιογραφία του πρώτου τουλάχιστον δεν εινε πλήρης, γιατί ύπάρχουν διηγήματά του σκοπισμένα σε παληά περιοδικά ή ήμερολόγια, που δεν άναφέρονται εδώ. Επίσης παραλείπει να αναφέρει ότι ο άείμνηστος Βλ. Γαβριηλίδης εξέδωσε σε τιμίδιο με τον τίτλο «Πρωτοχρονιά. Χριστούγεννα, Φώτα» διηγήματα και των δύο, χωριστά δέ του Παπαδιαμάντη σε βιβλία τις έξι μεταφράσεις: Φωάδ, «Βίος του Χριστού», Σιγχεσβίτς, «Πού ύπάγεσις;» Χάθρον, «Ο Άμερικανός Μοντεχόρσο» και τον «Ταταρίνον» του Άλφ. Ντωντέ μόνο τον πρώτο τόμο.

Κατόπιν των άνωτέρω, δεδομένου ότι η όμιλία του κ. Βουτιεριδής δόθηκε προς διαφώτισιν μάλλον των πολλών, παρά προς κατανόησιν των λίγων, ή μελέτη του έχει πιά πολύ πανηγυρικό παρά κριτικό χαρακτήρα. Ο κ. Βουτιεριδής δικαιολογείται στην άρχή, λέγοντας πως ή έντολή της έτοιμασίας του λόγου του δόθηκε ξαφνικά και δεν είχε πάλιν καιρό στη διάθεσί του για να τον παρουσιάσει όπως ήθελε. Η δικαιολογία αυτή εινε σοβαρή κι' άρκει να έξηγήση την κάποια προχειρότητα με την όποια συντάχτηκε ή μελέτη. Υπάρχουν έντονοίς μέσα σ' αυτή παρατηρήσεις, αν όχι πρωτότυπες και διασπαστικές, πάντως σωστές και άναμφισβήτητες, πληροφορίες εξακριβωμένες, σκέψεις που άξίζει να γίνουν γνωστές και παραπέρα. Ο κ. Βουτιεριδής ξέρει να εκφράζεται καλά — άσχετως με το γράψμα — και φροντίζει ν' άποφύγει τις άσάφειες και τις σκοτεινότητες που εινε και ή μόνη κάποτε άρετή των πολυλήθων. Άλλοίως, κριτικών μας. Και εινε πολύ προσιμώτερο ένα γράψμα στρωτό και έν ανάγκη πεζολογικό από ένα άλλο προσποιημένο και όθθεν ποιητικό.

Αν ύπάρχει κάποια διαφωνία σχετικά με το περιεχόμενο της έξιόλογης κατά τα άλλα μελέτης του κ. Βουτιεριδής, αυτή βρίσκεται άλλοι. Ο συγγραφέας, παίροντας απόφαση να μιλήσει για τους δύο καλούς Σκιαθίτες διηγηματογράφους, που έστρεψαν την ίδια ήλικία, το ίδιο ό-

στη διάθεσί του για να τον παρουσιάσει όπως ήθελε. Η δικαιολογία αυτή εινε σοβαρή κι' άρκει να έξηγήση την κάποια προχειρότητα με την όποια συντάχτηκε ή μελέτη. Υπάρχουν έντονοίς μέσα σ' αυτή παρατηρήσεις, αν όχι πρωτότυπες και διασπαστικές, πάντως σωστές και άναμφισβήτητες, πληροφορίες εξακριβωμένες, σκέψεις που άξίζει να γίνουν γνωστές και παραπέρα. Ο κ. Βουτιεριδής ξέρει να εκφράζεται καλά — άσχετως με το γράψμα — και φροντίζει ν' άποφύγει τις άσάφειες και τις σκοτεινότητες που εινε και ή μόνη κάποτε άρετή των πολυλήθων. Άλλοίως, κριτικών μας. Και εινε πολύ προσιμώτερο ένα γράψμα στρωτό και έν ανάγκη πεζολογικό από ένα άλλο προσποιημένο και όθθεν ποιητικό.

νομ, την ίδια οικογένεια, τις ίδιες σπουδές, τις ίδιες κατόπιν θερηκευτικές κλίσεις, παρσώθηκε σε μιά συσχέτιση, απ' την όποια κατανοούμε στο τέλος να πιστέψουμε πως οι «Διδάσκοντες» αυτοί της νεοελληνικής λογοτεχνίας είχαν και την ίδια λογοτεχνική αξία. Ο κ. Βουτιεριδής κάνει εδώ κι' εκεί κάποια αντιδιαστολή μεταξύ τους, αλλά χρειάζονται κάτι περισσότερα: να τονίσουμε καθαρά την ύπεροχη του Άλ. Μωραϊτίδου. Παπαδιαμάντη, ήχι μόνον επί του εξάελφου του, αλλά και επί άπαξιώντων των νεοελλήνων που άσχετως ήθελαν ως τώρα με το διήγημα. Άν έλγ. ή στωχ ή Ελλάδα ένα ν συγγραφέα πραγματικά με γάλλον και με συμπληρωμένο το έργο, αυτός δεν μπορεί να ναι άλλος από τον συγγραφέα της «Φόνισσας» και της «Νοσταλγού».

Από τους στίχους του Παπαδιαμάντη που παρατίθενται στο τέλος, έχωρρίζουν οι γραμμένα στη δημοτική και πρό πάντων μιά θυσία μεταφράσεως από το Δαβίδ και ένα τραγούδι—ποιός θα το πίστευε;—ερωτικό που το παραθέτουμε ολοκληρω.

Εικόνα' άχειροποίητη που στην καρδιά μου σ' είχα, για το κριτικό αυτό πρωτόλειο του κ. Παπανδρέου εινε μιά κάποια αντίληψη... αυτόστας που έχει λείψει σχεδόν ανά τη σημερινή γενιά των νέων. Θέλουμε δηλαδή να πούμε ότι ο κ. Παπανδρέου αντί να ζοδέψη τον καιρό του και τα χρήματα διαζόντας μελέτες γι' άλλον, άπορρώσε να τα διαθέσει για τον έαυτό του, όπως κάνουν τόσο άλλοι εκδίδοντας ποιήματα, διηγήματα, μυθιστορήματα ή άκόμα και μελέτες άλλων για το έργο του, έστω κι' αν δεν είχε γράψει τίποτε. Γι' αυτό λοιπόν ή χειρονομία του κ. Παπανδρέου προκαλεί μιά εύχαιστή έκπληξη και μās διαβεβαι με συμπάθεια για την έργασία του, ή όποια επί πλέον δείχνει έπιμέλεια και εύσυνειδησία, προσόντα ίκανά να στρώσουν έναν έξυπνο νέο σε μεγαλείτερη πρόοδο. Τό εύχόμθα.

ΠΡΟΣΕΧΩΣ ΣΤΗΝ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ»

«Η ΚΑΣΣΙΑΝΗ»

Υπέροχο Βυζαντινό ρομάντζο, γραμμένο από γνωστό λογιο, επί τη βάσει των Βυζαντινών χρονικογράφων και πάσης άλλης σχετικής πηγής.

Είνε ώρα και θα εινε πάντοτε ώρα, διότι μεταχειρίζεται προϊόντα της Άρωματοποιίας Λ. Τ. Πιβέρ. Paris.

Πομπεία-Φλοραμ-Άζουρέα-Βόλτ-Βίβιτς-Φετίς Ρεβ ντ' όρ-Ρεϊνίτα-Πουδρες Μπριγιαντίνες-Λοσιόν-Έσσανς-Κρέμες-Ρούζ ντε λέρ-Κολώνιες.

L.T. RIVER

PARIS

«ΓΚΡΕΚΑ»

ΓΑΛΛΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

Η ΝΕΡΑΤΑ

ΤΟΥ ANDRÉ THEURIET

ΙΑ φορά κι ένα καιρό ζούσε στα περίχωρα του Άνεσσ Ένας πλούσιος άστός, ο οποίος είχε πολλά κτήματα και περιβόλια γεμάτα καρπούς. Μά το καλοκαίρι, όταν ήθελε να μαζέψει καρπούς των περιβόλων του, δεν εύρισκε παρά μόνο τα κουκούτσια. Δεν μπορούσε να καταλάβει πώς του έτρωγε τα φρούτα και γι' αυτό ανέθεσε στο μεγάλο του γιό, τον Μανρίκιο, να παραμονέψει μια νύχτα για να ιδεί πούδς πήγαινε και του ρήμαζε τα δέντρα...

Μά ο Μανρίκιος, πριν ακόμα δύσει το μισοφύγαρο, νύσταξε κι' άποκοιμήθηκε. Έτσι, όταν ξύπνησε το πρωί, είδε πάλι γύρω του ένα σωρό κουκούτσια και' άπάνω στα δέντρα κανένα καρπό.

Όλα τα όρμα φρούτα είχαν πάλι εξαφανιστεί... Τόν έπόμενο χρόνο, την ίδια εποχή, ο κτηματίας ανέθεσε στο μικρό του γιό, τον Έρρίκο, να φυλάξει τη νύχτα στα περιβόλια. 'Ο Έρρίκος ήταν ένα ζωηρό και γενναίο παλληκάρι που άγαπούσε ένα όμορφο κορίτσι, τη Διονυσία. 'Ο Έρριος τον μάστασε ως τότε, γιατί λογάριζε να προσφέρει στην άγαπημένη του την άλλη μέρα ένα πανέρι γεμάτο φρούτα.

Με μάτια δλάνοιχτα, κρυμμένος πίσω από ένα δέντρο, παραμόνευε... Είχε μαζί του και ένα τόξο με βέλη.

Κατά τα μεσάνυχτα λοιπόν, ο Έρρίκος είδε έξαφνα στο φως του φεγγαριού να σαλεύουν τα ύψηλά χόρτα, και σ'ε μιά στιγμή διέκρινε ένα πελώριο φείδι, με μάτια λαμπερά σαν σμαράγδια, να προχωρή, έρποντας προς τις κερσιές...

Ο Έρρίκος, χωρίς να χάνει καιρό, το σημάδεψε και τη στιγμή που το φείδι άρχισε να κουλουριάζεται γύρω σ'ε μιά κερσιά, του έριξε ένα βέλος, το οποίο πήγε και καρφώθηκε ολόγυρω μέσα στο ένα από τα σμαράγδινα μάτια του έρπετος...

Τό φείδι έβγαλε ένα δυνατό ούρηλο από το κνήμι του νερού και τα μάτια του άνοιξαν σαν κνήμι. Τό έρριος είδε ότι τα χόρτα ήταν έδω και εκεί πατημένα.

Πήγε τότε κι' έφώναξε τόν αδελφό του. Και οι δυο μαζί άκολούθησαν ως τους άγρους τα ίχνη, τα οποία σταματούσαν στην όχθη της λίμνης.

Τό φείδι, είτε τότε ο Έρρίκος στο Μανρίκιο, φαίνεται ότι έχει θυθεί μέσα στο νερό, άλλα που θα υού πάει;... Δεν θα μού ξεφύγει!...

Κάι, άφου πέρασε ένα σχοινί κάτω από τις μασχάλες του, είτε στον άδελφό του να τόν καταβάσει σιγά-σιγά ως τó βυθό της λίμνης και να περιμένει στην όχθη, ως ότου αυτός ξαναγυ-

ρίσει κρατώντας πάντα τó σχοινί. Τρελλάθηκε; Έκανε ο Μανρίκιος. Και άν τó φείδι σ'ε φάει;

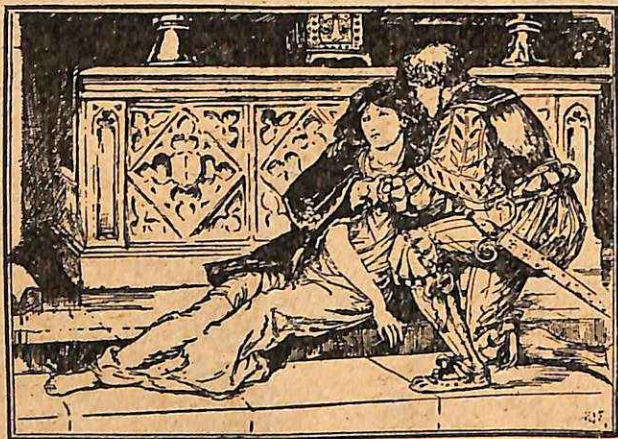
— Σου είπα ότι θα τó πιάσω ζωντανό ή πόφιο, άπάντησε ο Έρρίκος.

Τότε ο Μανρίκιος, χωρίς να πη τίποτε άλλο, βοήθησε τόν αδελφό του να κατέβη μέσα στη λίμνη. Όταν ο Έρρίκος έφτασε κάτω στο βυθό και κίτταξε γύρω του, είδε έξαφνα ένα φως ανάμεσα άπ' τους βράχους. Άμέσως ξετύλιξε τó σχοινί από τó σώμα του και προχώρησε προς τó φως αυτό...

Κατάπληκτος είδε τότε σ'ε ένα μεγάλο βράχο κι' άνοιγμένη πόρτα... Πέρασε από την πόρτα αυτή και βρέθηκε έξαφνα σ'ε μιά πόλι. Η πόλις αυτή άν και έμοιαζε κάπως με τις πολιτείες τών ανθρώπων, είχε σπάνια όλόκοτα, παλιά, ύγρα και μουλιασμένα. Η στέγες τους ήταν πράσινες, κινε- ρές και ή πόρτες τους κόκκινες...

Ο Έρρίκος προχώρησε σ'ε ένα δρόμο έρημο και βρέθηκε έπειτα σ'ε ιά πλατεία, όπου ήταν φυτεμένα παράξενα δέντρα, που δεν έμοιαζαν καθόλου με τά δέντρα της γής.

Στό κέντρο της πλατείας βρισκόταν

— Σ'ε αγαπώ!... φώναξε έξαφνα ο Έρρίκος.

ένα μαρμάρينو παλάτι με άσημένιες κολώνες. Τότε, μέσα στη σιωπή που έπικρατούσε γύρω τους, ο Έρρίκος άκουσε τόν ήχο ενός ροδανιού. Περιέργως ανέθηκε τα μαρμαρένια σκαλοπάτια του παλατιού και είδε στο περι- στύλιο μιά νέα κόρη πολύ όμορφή, ή οποία έγενεθε πράσινη μεταξόν κλωστή σ'ε ένα ροδάνι από κοράλλι.

Η νέα κόρη είχε πρόσωπο άσπρο σαν τó κνήμι του νερού και τα μάτια της είχαν τó χρώμα τών φυκιών. Τά κυματιστά μαλλιά της έπεσαν έλευθερα στους ώμους της κι' είχαν ένα χρώμα σπάνιο και παράξενο. Ήσαν άσημοπαρίνα σαν τά φύλλα της λιτιάς, όταν τ'ε άναδούει ο άνεμος.

— Καλημέρα, όμορφή κόρη! είτε θα- ρετά ο Έρρίκος.

— Καλημέρα, όμορφο παλληκάρι! τού άπάντησε ή κόρη με φωνή μελωδική. Από πού έρχεσαι;

— Έρχομαι από τη γή έπάνω.

— Και τί θέλεις έδω;...

— Δεν θα μού ξεφύγει!... Ετσι, περπα- τώ...

— Δυστυχισμένη νέε! άναστένανε ή κόρη. Διάλεξες ένα πολύ άσχημο μέ- ρος για τόν περίπατό σου! Αυτή ή πόλις βρίσκεται υπό την έξουσία ενός

φοβερού θηρίου, στο οποίο κι' αυτός ο βασιλιάς ο πατέρας μου είνε υποχρε- ώμενος να ύπακούη. Κάθε μέρα πρέπει να δίνουν στο θηρίο αυτό μιά νέα κό- ρη είκοσι χρόνων, για να τήν κατα- βροχήσει. Και... αλλόμονο!... Άπόψε είνε ή δική μου σειρά. Ναί... Η μέρα αυτή είνε ή τελευταία της ζωής μου. Τό θηρίο θα με φάει άπόψε στην πλα- τεία αυτή από την όποία πέρασες πρò δλίγνου.

— Είνε τρομερό!... είτε ο Έρρίκος. Και συγχρόνως κίτταξε τη βασίλο- πούλα με θαυμασμό, ένώ κι' αυτή τόν κίτταζε με τά πράσινα μάτια της.

Τά βλέμματά τους συναντήθηκαν και ή ψυχές τους έσμιξαν.

— Σ'ε αγαπώ! φώναξε έξαφνα ο Έρ- ρίκος. Και σου όρκίζομαι ότι τó θηρίο δεν θα σ'ε φάει.

— Και τί θα κάνης; ρώτησε ή πα- ράξενη βασίλοπούλα.

— Θα τó σκοτώσω! είτε άποφασι- στικά ο νέος.

Και άμέσως άρχισε ν' άκονίζει τά βέλη του έπάνω στα ύγρα μαρμαρέ- νια σκαλοπάτια του παλατιού.

Οι γάμοι έγιναν τó ίδιο βράδυ κιό- λας κι' άμέσως ο Έρρίκος πήρε τη νέα γυναίκα και πήγε στο μέρος όπου είχε άφήσει τó σχοινί για να κατέβη στη λίμνη. Μά τó σχοινί δεν ήταν εκεί. Φαίνεται ότι ο άδελφός του είχε βαρεθεί να περιμένει κι' έφυγε.

Τότε ο βασιλιάς διάταξε έκατό φτε- ρωτά ψάρια να οδηγήσουν έπάνω στη γή τούς νεονύμφους, καθισμένους στο βάθος ενός μεγάλου κοχυλιού.

Η άφιξη τού Έρρίκου και της γυ- ναίκας του έκανε μεγάλη αίσθηση στη μικρή πόλι.

Όλοι κίτταζαν με άπορία την πα- ράξενη αυτή νύφη με τά άσημοπαρί- να μαλλιά και μάτια.

Η Διονυσία μάλιστα, πεισιμώμενη γι- ατί τήν εγκατέλειψε έτσι άνέλπιστα ο Έρρίκος, ζήλησε φοβερά κι' από τις πρώτες μέρες κιόλας άρχισε να συκο- φαντή τη Λίλια, γιατί έτσι λεγόταν ή βασίλοπούλα της λίμνης σ'ε όλους.

Έτσι, σιγά-σιγά όλοι άρχισαν ν' άν- τιπαθούν τήν πραιοκομολούσα κόρη τών νεράων...

Έπειτα από ένα χρόνο ή Λίλια γέν- νησε ένα όμορφο άγόρι με μαλλιά και μάτια παράξενα σαν τά δικά της.

Τότε ή γλώσσα της Διονυσίας έδω- σε κι' έπήρε:

— Κανένας χριστιανός, έλεγε, δεν γεννήθηκε ποτέ στον κόσμο με πράσι- να μαλλιά. Δεν καταλαβαίνετε λοιπόν; Η Λίλια είνε λάμα, και τó παιδί της ζωτικό.

Συγχρόνως ή Λίλια καθώς νανούρι- ζε τó παιδί της, τραγουδούσε τó έξης τραγούδι:

«Κοιμήσου όμορφο μου παιδί κι' ένα (χρυσό κοχύλι, ο βασιλιάς πατέρας μου, για λίκνο (θα σου στείλι (σωμένα ψάρια (για γαρύφαλα».

— Τί παράξενα λόγια! Έλεγαν όσοι άκουγαν τó τραγούδι αυτό. Ποιά μη- τέρα νανουρίζει τó παιδί της με τέ- τωια λόγια;

— Δεν σάς τά έλεγα εγώ; ψιθύρι- ξε ή Διονυσία. Είνε μιά λάμα.

Έτσι όλοι άρχισαν όχι μόνο να άν- τιπαθούν, άλλα και να φοβούνται τη γυναίκα με τά πράσινα μάτια και μαλ- λιά.

Ο Έρρίκος τήν άγαπούσε πάντα, άλλα τά λόγια τού κόσμου τού έκαναν μεγάλο κακό. Δεν μπορούσε να ύπο- φέρη ν' άκούη να λένε στο δρόμο γι' αυτόν.

— Τί κοντός! Νά πάρη μιά λάμα τού νερού. Μιά μέρα μπορεί να τόν πνίξει!... Γιατί να μη παντρευτή κι' αυτός με μιά κοπέλλα της γής όπως όλοι; Και τί βρίζει σ'ε αυτή τήν πρ- ασινοκομολούσα για να τήν αγαπά τό- σο; Είνε νά κάνει κανείς τó σταυρό του, όταν βλέπει τά παράξενα μαλλιά της!...

Όλοι τόν κατηγορούσαν και όλοι τόν άπόφευγαν...

Και έτσι τó μεγάλο κακό έγινε...

Ο ίδιος ο Έρρίκος στο τέλος άρ- χισε νά μισή τη Λίλια, και να μετα-

νοιών γιατί δεν παντρεύτηκε τη Διο- νυσία.

Η δυστυχισμένη νεράδα ύπέφερε κι' έγκατέλειπε τήν περιφρόνηση τού κό- σμου, μά όταν άρχισε να καταλαβαίνει ότι και ο Έρρίκος δεν τήν άγαπούσε πειρά, όπως πρώτα, μελαγχόλησε πολ- λή...

Κι' άρχισε να νοσταλγεί τήν άποκο- σμη πατρίδα της.

— Γιατί, έλεγε, με μισούν; Γιατί δεν είμαι όμοια με τις γυναίκες της γής; Γιατί τά μάτια μου και τά μαλ- λιά μου έχουν ένα χρώμα άσυνήθιστο; Γιατί όλη μου ή ύπαρξις προδίδει τήν καταγωγή μου, και τήν πατρίδα μου; Γιατί είμαι κάτι άλλο, κάτι διαφορετι- κό. Μά, μ' όλα τούτα, δεν είμαι κι' έγώ γυναίκα και μητέρα; Και ή καρ- δια μου δεν νοιώθει τήν άγάπη και τη στοργή, όπως ή καρδιάς τών άλ- λων γυναικών. Τί φταίω εγώ, άν δεν γεννήθηκα όμοια στο πρόσωπο και στη ψυχή με τούς άλλους ανθρώπους; Γιατί άλήθεια ή ψυχή μου είνε γεμάτη νοσταλγία, για τήν άποκοσμη πατρίδα μου...

Έδω με κρατάει ή άγάπη μου για τόν άντρα μου μόνο. Μά τώρα, άφου κι' αυτός δεν μ' αγαπά πειρά, γι- ατί να μένω σ'ε αυτό τó μέρος, όπου όλοι είνε έχθροί μου;

Τέλος ένα βράδυ ή Λίλια βλέπον- τας τόν Έρρίκο και τη Διονυσία να κρηφομύλουν άγκαλιασμένα, άτελείωτη- κε ολόγυρω άπ' αυτόν τόν κόσμο.

Και, χωρίς να πη τίποτε, τράβηξε στην όχθη της λίμνης. Εκεί φώναξε τά φτερωτά ψάρια και τήν πήραν πάλι μαζί τους, μέσα στο χρυσό κοχύλι.

Ο Έρρίκος όταν κατάλαβε ότι ή Λίλια τόν άφησε για πάντα, λυπήθη- κε πολύ. Τότε μόνο κατάλαβε τήν αξία της και πήγαινε κάθε βράδυ στη λί- μνη και τη φώναζε να γυρίσει πίσω.

Μά ή Λίλια δεν ξαναγύριζε. Και σι- γά-σιγά ο Έρρίκος άπελίστηκε άπ' αυτή και παντρεύτηκε με τη Διονυσία. Ήταν μάλιστα εύχαριστήμενος τότε, γιατί πήρε μιά γυναίκα σαν όλες τις άλλες.

Μά ή Διονυσία δεν άγαπούσε καθό- λου τó παιδί της Λίλιας. Τό έλεγε έξω- τικά και πταίδι της λάμας και τó πρò φερότανε σκληρά και άγρια.

Έξαφνα, ένα βράδυ, καθώς τó πρ- ασινοκομολό άγόρι έπαίξε σιμά στην όχθη της λίμνης, τά νερά άφρισαν και φού- σκωσαν. Και τότε πρόβαλε μέσα από τόν άβρο τούς, ή Λίλια πεντάμορφη με λυμένα τά έξωτικά της μαλλιά...

Όλοι, όσοι ήταν μαζί με τó παιδί φο- βήθηκαν κι' έφυγαν. Μόνο τó παιδί έ- μεινε εκεί.

Η Λίλια τó φώναξε σιμά της, κι' εκείνο πήγε.

Τότε ή Λίλια τó άρπαξε στην άγκα- λιά της και χάθηκε μαζί του μέσα στο νερό.

Διέταξε δηλαδή και ένώς όλίγνου ό- λες ή πόρτες τών καπνιστηρίων είχαν άλλάξει έπαγραφές και εκεί που ήταν ή λέξις «καπνιστήριο» έγράφτηκε ή λέ-ξις «λουτράν».

Τό τέχνασμα πράγματι επέτυχε και ή βασίλισσα ούτε ύποπτεψθηκε δόλου, ότι τά δωμάτια με τις τόσο άδωδες έ- παγραφές μπορούσαν ποτέ να είνε κα- πνιστήρια!...

Η κανονική θερμοκρασία τού άν- θρώπου κυμαίνεται μεταξύ τών 36 και

37 βαθμών.

Ο βαθμός αυτός της θερμοκρασίας μένει άμετάβλητος μεταξύ όλων τών φυλών της γής και δεν διαφέρει κα- θόλου μεταξύ ενός κατοίκου τού Πό- λου και ενός κατοίκου τού Ισμηρι- νού.

Η θερμοκρασία τών περισσότερων ζώων είνε γενικώς άνωτέρα τού άν- θρώπου.

Έτσι, τó άλογο έχει 38 βαθμούς.

Οι πρώτοι μύλοι που χρησιμοποιήσαν οι άνθρωποι για ν' άλέσουν τó σιτάρι και να τó μεταβάλουν σ'ε άλεύρι ήταν οι χειρόμυλοι.

Προηγουμένως κοπάνιζαν τó σιτάρι με πέτρες.

Η χρήση τών χειρόμύλων ήταν γνω- στή από τούς προμνημούς χρόνους, άφου γίνεται λόγος για αυτούς, και στην «Οδύσσεια» τού Όμηρου.

Πολλοί τήν άνακάλυψη τού χειρο- μύλου τήν άποδίδουν στον Μυλέτην, υιόν τού Μυλεάως, τού πρώτου βασι- λέως της Σπάρτης.

Οι Ρωμαίοι, οι όποιοι έμαθαν τη χρήση τών μύλων από τούς Έλληνες, είνε οι πρώτοι που χρησιμοποίησαν ζώα για τήν λειτουργία τους.

Οι νερόμυλοι, οι όποιοι ήταν γνω- στοί από της εποχής τών Φαραώ, ε- χρησιμοποίησαν για πρώτη φορά στην Ελλάδα τó 400 π. Χ.

Οι άνεμόμυλοι πάλι ήταν γνωστοί από τών αρχαιότατων χρόνων στην Άνατολή.

Κατά τόν δέκατο έκτον αιώνα έγι- νε γνωστή και ή άλυστή μηχανή, έ- φεύρεται ενός Γερμανού, τού όποιου τó όνομα δεν διέσωσε ή ιστορία.

Τέλος, και ή χρήση τού άτμου, ως κινητήριου δυνάμεως τών μύλων, ά- νεκαλύφθη μόλις στα 1860.

Άλλα ή νέα εφευρέσεις δεν εξετάπι- σε τούς άνεμομύλους και τούς νερο- μύλους, οι όποιοι άριθμούνται κατά χι- λιάδας και σήμερα ακόμα, τόσο στην Ελλάδα, όσο και στις άλλες χώρες...

Ελλάδα, 8ο και στις άλλες χώρες...

Τά έρπετά έχουν θερμοκρασία 30

Νικολ. Β. Λαμιανού, Λεωφόρος Ά- λεξάνδρας 209. Αναλαμβάνονται παντός είδους άστικά ύποθέσεις παρ' άπασι τοίς εν Άθήναις Δικαστηρί- οισ. Ειδικότης: Φορολογικά, Διοικη- τικά και εν γένει Οικονομικά ύπο- θέσεις. Ώραι γραφείου 8—9 π.μ. και 4—5 μ.μ.

ΛΙΤ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Η θεραπευτικές ιδιότητες της τσουννίδας. Η Βικτωρία και τó κάπνισμα. Τά καπνιστήρια που μετε- έλθησαν σ'ε... λουτράνες. Η θερμοκρασία τών ζώων και τών πευλιών. Η ιστορία τών μύλων, κτλ.

Πούδς τó ξέρει ότι ή τσουννίδα ε- χει λαμπρές φαρμακευτικές ιδιότητες;

Έκτός τού ότι στη Μακεδονία τρώ- γεται ως λάχανο, όταν είνε ακόμα μικρό φυτό, και χρησιμοποιεί ως μαλακτι- κό τού στομάχου, εκτός τού ότι διδο- μένη ως τροφή στις κόττες τις κάνει να γεννούν πολλά αυγά, τελευταία ά- νεκαλύφθη ότι έχει και άμοσστατικές ι- διότητες.

Είνε, δηλαδή, αποτελεσματικώτατο φάρμακο κατά της άμοσραγίας.

Παίρνετε τó νέο φυτό της τσουννί- δας και τó βάψετε μέσα σ'ε οινόπνευ- μα 600 βαθμών. Άφου μείνει εκεί ό- χτώ ήμέρες, τó στραγγίσετε και φυ- λάτε τó ύγρο σ'ε ένα μπουκαλάκι.

Άν συμβεί να κοπείτε ή ν' άνοίξη ή μήτη σας, βρέχετε μέσα στο ύγρο αυτό λίγο βαμβάκι και τó άκουμπάτε στο ματωμένο μέρος. Τό αίμα σταμα- τάει άμέσως.

Η βασίλισσα της Άγγλιας Βικτω- ρία δεν μπορούσε να ύποφέρει τή μυ- ρωδιά τού σιγάρου και γι' αυτό είχε ύπαγορεύσει άυστηρά τó κάπνισμα στα άνάκτορά της.

Έν αντίθεσι προς αυτήν, ο γνός της Έδουάρδος, ο μετέπειτα βασιλεύς της Άγγλιας, ο όποιος ήταν τότε πρίν- κηψ της Ουαλίας, ήταν μανιώδης κα- πνιστής. Όταν μάλιστα ή μητέρα του τού παρεχόρνησε τά άνάκτορα τού Σάν- τριγκαμ, για να κατοικήση, μετέβαλε πολλές αίθουσες τού παλατιού σ'ε κα- πνιστήρια.

Κάποτε όμως ή βασίλισσα Βικτω- ρία άπεφάσισε να έπισκεφθή τά άνά- κτορα τού γιου της. Ο Έδουάρδος, όταν τó έμαθε αυτό, βοήθηκε σ'ε πολύ δύσκολη θέση. Δεν ήξερε τί να κάνει για να δικαιολογήση τις μεταβολές τών αίθουσών σ'ε καπνιστήρια...

Τέλος, σ'ε έξυπνος που ήταν, τού ήλθε μιά έμπνευσι, τήν όποιαν διέτα- ξε να εφαρμόσουν άμέσως.

Διέταξε δηλαδή και ένώς όλίγνου ό- λες ή πόρτες τών καπνιστηρίων είχαν άλλάξει έπαγραφές και εκεί που ήταν ή λέξις «καπνιστήριο» έγράφτηκε ή λέ-ξις «λουτράν».

Τό τέχνασμα πράγματι επέτυχε και ή βασίλισσα ούτε ύποπτεψθηκε δόλου, ότι τά δωμάτια με τις τόσο άδωδες έ- παγραφές μπορούσαν ποτέ να είνε κα- πνιστήρια!...

Η κανονική θερμοκρασία τού άν- θρώπου κυμαίνεται μεταξύ τών 36 και

37 βαθμών.

Ο βαθμός αυτός της θερμοκρασίας μένει άμετάβλητος μεταξύ όλων τών φυλών της γής και δεν διαφέρει κα- θόλου μεταξύ ενός κατοίκου τού Πό- λου και ενός κατοίκου τού Ισμηρι- νού.

Η θερμοκρασία τών περισσότερων ζώων είνε γενικώς άνωτέρα τού άν- θρώπου.

Έτσι, τó άλογο έχει 38 βαθμούς.

Οι πρώτοι μύλοι που χρησιμοποιήσαν οι άνθρωποι για ν' άλέσουν τó σιτάρι και να τó μεταβάλουν σ'ε άλεύρι ήταν οι χειρόμυλοι.

Προηγουμένως κοπάνιζαν τó σιτάρι με πέτρες.

Η χρήση τών χειρόμύλων ήταν γνω- στή από τούς προμνημούς χρόνους, άφου γίνεται λόγος για αυτούς, και στην «Οδύσσεια» τού Όμηρου.

Πολλοί τήν άνακάλυψη τού χειρο- μύλου τήν άποδίδουν στον Μυλέτην, υιόν τού Μυλεάως, τού πρώτου βασι- λέως της Σπάρτης.

Οι Ρωμαίοι, οι όποιοι έμαθαν τη χρήση τών μύλων από τούς Έλληνες, είνε οι πρώτοι που χρησιμοποίησαν ζώα για τήν λειτουργία τους.

Οι νερόμυλοι, οι όποιοι ήταν γνω- στοί από της εποχής τών Φαραώ, ε- χρησιμοποίησαν για πρώτη φορά στην Ελλάδα τó 400 π. Χ.

Οι άνεμόμυλοι πάλι ήταν γνωστοί από τών αρχαιότατων χρόνων στην Άνατολή.

Κατά τόν δέκατο έκτον αιώνα έγι- νε γνωστή και ή άλυστή μηχανή, έ- φεύρεται ενός Γερμανού, τού όποιου τó όνομα δεν διέσωσε ή ιστορία.

Τέλος, και ή χρήση τού άτμου, ως κινητήριου δυνάμεως τών μύλων, ά- νεκαλύφθη μόλις στα 1860.

Άλλα ή νέα εφευρέσεις δεν εξετάπι- σε τούς άνεμομύλους και τούς νερο- μύλους, οι όποιοι άριθμούνται κατά χι- λιάδας και σήμερα ακόμα, τόσο στην Ελλάδα, όσο και στις άλλες χώρες...

Ελλάδα, 8ο και στις άλλες χώρες...

Τά έρπετά έχουν θερμοκρασία 30

Νικολ. Β. Λαμιανού, Λεωφόρος Ά- λεξάνδρας 209. Αναλαμβάνονται παντός είδους άστικά ύποθέσεις παρ' άπασι τοίς εν Άθήναις Δικαστηρί- οισ. Ειδικότης: Φορολογικά, Διοικη- τικά και εν γένει Οικονομικά ύπο- θέσεις. Ώραι γραφείου 8—9 π.μ. και 4—5 μ.μ.

Τά άλλα οικιακά ζώα και τά περι- σσότερα τών άγρίων (όπως είνε οι π- ήθηκοι) ύπερβαίνουν τούς 39.

Ο χοίρος, τó παχύτερο όλων τών οικιακών ζώων, πολλές φορές περνάει και τούς 40.

Τά πουλιά έχουν ακόμα μεγαλύτε- ρη θερμοκρασία.

Έτσι ή κόττα και ή πάπια περνάει πολλές φορές τούς 42 βαθμούς.

Τά νυχτόβια ζώα ποιλιά, κατά γε- νικό κανόνα, δεν φτάνουν τούς 40 βαθμούς.

Τά έρπετά έχουν θερμοκρασία 30

Νικολ. Β. Λαμιανού, Λεωφόρος Ά- λεξάνδρας 209. Αναλαμβάνονται παντός είδους άστικά ύποθέσεις παρ' άπασι τοίς εν Άθήναις Δικαστηρί- οισ. Ειδικότης: Φορολογικά, Διοικη- τικά και εν γένει Οικονομικά ύπο- θέσεις. Ώραι γραφείου 8—9 π.μ. και 4—5 μ.μ.

Ελλάδα, 8ο και στις άλλες χώρες...

Ελλάδα, 8ο και στις άλλες χώρες...

Ελλάδα, 8ο και στις άλλες χώρες...

Ελλάδα, 8ο και στις άλλες χώρες...

Ελλάδα, 8ο και στις άλλες χώρες...

Ελλάδα, 8ο και στις άλλες χώρες...

Ελλάδα,

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΥΣ ΠΟΛΕΜΟΥΣ ΤΟΥ ΜΕΣΑΙΩΝΟΣ

Ο ΘΗΡΙΩΔΗΣ ΟΥΓΕΝΟΤΟΣ ΒΑΡΩΝΟΣ ΝΤΕΖ ΑΝΤΡΕ

Ένας τρομερός διώκτης των καθολικών. Τα κατορθώματά του τρομερού βαρώνου. Ληηλασίες και καταστροφές. Πώς ο ντεζ Αντρέ βασάνισε τα θύματά του. Τα τρομερά «ριζιμάτα». Τι γράφει ένα σπάνιο μεσαιωνικό βιβλίο. "Όπου τ' άλλαγα τρώνε σανό μέσ' στην κοιλιά των ανθρώπων. "Όπου ο θηριώδης άρχηγος των Ουγενότων γίνεται... καθολικός. Στα χέρια των παλαιοών επαδών του, κτλ.

Ο όνομα του βαρώνου ντεζ Αντρέ έχει μείνει στην ιστορία στενά κι' αναπόσπαστα συνδεδεμένο με τη φοβερή ανάνηψη των τρομερών βασανιστηρίων στα οποία υπέβαλαν οι Ουγενότοι τους θανασιμούς έχθρους των τους καθολικούς, κατά τη διάρκεια των θρησκευτικών πολέμων.

Απ' όλους τους έχθρους και διώκτες των καθολικών, αυτός υπήρξε ο φανατικότερος κι' ο άγριότερος. "Ηταν τόσο τ'ό μίσος του προς αυτούς, ώστε, καθώς αναφέρει η παράδοση, όταν τους έβλεπε, έδινε κατόπι να αμα του στα ίδια του τα παιδιά και τους επέβαλε να τ'ό πιουν, παρ' όλη τη φοβή που έννοιωθαν! Έπλησε η παράδοση αναφέρει ότι έθαβε ζωντανούς τους Ιερείς των καθολικών, αφήνοντας μόνο τα κεφάλια τους έξω απ' τ'ό χώμα, κι' έπειτα προσκαλούσε τους φίλους του κι' έπαιζε σφαίρες επάνω στα κρανία των θημάτων του.

Μπορεί βέβαια ό' αυτά να είνε υπερβολές, μα όστόσο έχει εξακριβωθεί από την ιστορία, πώς ο βαρώνος ντεζ Αντρέ διέπραξε ανήκουστες σκληρότητες και θηριωδίες κι' η πένθιμη και θλιβερή ανάμνησις που αφήνει στους μεταγενεστέρους είνε απόλυτως δικαιολογημένη.

Στη Λυόν, στη Γρενόβλη, στην Προβηγκία, σ' όλες τις πόλεις τέλος πάντων των οποίων ο τρομερός Ουγενότος υπήρξε για ένα διάστημα κύριος μαζί με τους φανατισμένους επαδούς του, σκόρπισε τόν τρόμο και τόν δέθορο.

Μόλις κυριεύε μια πόλη, ή πρώτη του δουλειά ήταν να διατάξει γενική λεηλασία των σπιτιών όλων ανεξαίρετως των καθολικών.

Απαγόρευε επί πονηρή θανάτου την λατρεία του θεού, σύμφωνα με τ'ό καθολικό δόγμα, έκλεινε τις εκκλησίες ή τις έκαιγε, όπως έκαιγε τόν καθεδονικό ναό της Λυόν, και πουλούσε τ'α πολύτιμα σκεύη τους.

"Όποιος τολμούσε να μ'ήν υποταχθ'ή στην τυραννία του, σφαζόταν άγρίως, αφού προηγουμένως βασανίζόταν επί ημέρες χωρίς κανένα οίκτο. Μεταξύ των άλλων βασανιστηρίων που επέβαλε στα θύματά του, έτορε ξεχωριστή προτίμησι στα «ριζιμάτα», όπως τ'ά έλεγε. Γκρέμιζε δηλαδή τους καθολικούς από τ'ό ύψος ενός πύργου, ενώ οι στρατιώτες του που στεκόνοταν από κάτω προσπαθούσαν να τους «πιάσουν», καθώς έπεφταν, τρυπώντας τους με τις λόγχες τους...

Υπάρχει ένα σπάνιο φυλλάδιο του 1583 στο οποίο αναφέρονται με έναν όμοιο ρεαλισμό, συνοδευόμενα και από σχετικές εικόνες, μερικά απ' τα μαρτύρια του ντεζ Αντρέ. Νά, π.χ. έν' αποσπασμα του διδίου αυτού:

"Ο ντεζ Αντρέ κι' οι Ουγενότοι του θεωρούσαν ως πράγμα πολύ κοινό τ'ό να σκοτώνουν τους έχθρούς τους, όπως σκοτώνουν οι κλέφτες

τα θύματά τους. Έπρεπε να προηγηθούν πολλά βασανιστήρια προ τ'ό θανάτου.

"Κι' εν πρώτοις τους ξεριζώναν τη γλώσσα από τ'ό λάρυγγά τους. Έπειτα τους έμαστίζοναν συνεχώς επί έξη δλόκληρες ήμέρες και τους πετόκοθαν τις σάρκες, ούτως ώστε να φραούν τα κόκαλά τους. Έπειτα τους άλειφαν με μέλι και τους παρέδιδαν για να τους γλύψη σ' ένα τράγο, ο οποίος έπρεπε να έχη τη γλώσσα του πολύ σκληρή για να μπορέση έτσι να τους γδάρη και ν' ανοίξη πάλι όλες τις πληγές τους.

"Μετά τα βασανιστήρια αυτά έρχόταν τ'ό βασανιστήριο τ'ό θανάτου. Αυτό ήταν τ'ό τρομερότερο απ' όλα και κάθε φορά σχεδόν ήταν διαφορετικό.

"Συνήθως τους πετούσαν ψηλά

να φάνε συγχρόνως, τους άνοιγαν την κοιλιά και τους έτρωγαν τα σπλάχνα..."

Στο φυλλάδιο αυτό αναφέρονται και άλλα τρομερά βασανιστήρια. Αναφέραμε μόνο τ'α πιο φοβερτά, γιατί, αν θέλαμε να τα αναφέρουμε όλα, δεν θα τελειώναμε ποτέ...

"Επειτ' απ' όλα τα τρομερά μαρτύρια τ'α οποία υπέφεραν οι καθολικοί απ' τους Ουγενότους, άρχίζει κανείς να δικαιολογή κάτω τ'ή σφαγή της νυκτός του Αγίου Βαρθολομαίου. Ήταν, απλούστατα, ή αντίεξάντησις των καθολικών. Πάντως ή ίδια λύσσα έπικρατούσε και στα δυό αντίμαχα στρατόπεδα κι' έγιναν τήν τρομερή αυτή έποχή των θρησκευτικών πολέμων τέτοια φοβερτά κι' αποτρόπαια εγκλήματα, ώστε μόνο κατά την περίοδο της τρομοκρατίας κατά τ'ή Γαλλική Έπανά

πρεσε έξω στους ύπολογισμούς του.

"Όστόσο, μια και έτάχθη μαζί με τόν ποιήγητα Κοντέ με τ'ό μέρος των Ουγενότων, δεν άποσχωρήσε καθόλου, όταν είδε πώς ή Αικατερίνη υπεστήριζε τους καθολικούς, άλλα προχώρησε ως τ'ό τέλος διά πυρός και σιδήρου...

Και στην άρχη βέβαια οι διαμαρτυρόμενοι είχαν πολλές επιτυχίες. Μα έπειτα οι θοοί άντεστράφησαν. Χάρη στην υποστήριξη της βασιλομήτορος, οι καθολικοί άρχισαν να επιβάλλονται στους αντίπαλους τους και όταν σ'ό 1562, ο άρχηγός των Ουγενότων πρίγκιψ Κοντέ νικήθηκε στο Νιτρέ από τ'ό δούκα τ'ό Νεμούα, ο βαρώνος ντεζ Αντρέ, βλέποντας πώς ή υπόθεσις των Ουγενότων είχε χαθεί, έδήλωσε ύποταγή στο νικητή κι' έγινε σύμμαχός του.

"Επειτ' απ' αυτό, δεν ήσύχασε καθόλου... Η πολυαριθμής συμμορία του εξακολουθούσαν τις λεηλασίες τους, λεηλατώντας όμως τώρα τους Ουγενότους, πράγμα που τους ήταν άδιόφορο αφού έφύσαν και μοιραζόντουσαν άφθονη λεία.

Τότε όμως ο άποστάτης βαρώνος λίγο έλειψε να τιμωρηθ'ή απ' τους παλιούς επαδούς του. Ένώ δηλαδή λεηλατούσε μια πόλη, της οποίας όλοι σχεδόν οι κάτοικοι ήσαν Ουγενότοι, έφθασαν άπροσπώς ένιαχύσεις στους τελευταίους κι' έτσι ο ντεζ Αντρέ συνελήφθη και φυλακίστηκε, για να θανατωθ'ή έπειτ' από λίγες ώρες.

Μά την ίδια νύχτα, οι Ουγενότοι κι' οι καθολικοί έκαναν άνακακή μεταξύ τους, ένας απ' τους θρους της οποίας ήταν κι' ή ανταλλαγή των αιχμαλώτων. Έτσι ο βαρώνος έλευθερώθηκε και γλύτωσε από τ'ό θάνατο.

"Επειτ' απ' την άπελευθέρωσί του, κατώρθωσε ν' άποκτήση την έμπιστοσύνη των καθολικών, στους οποίους προσέφερε άναριθμητες υπηρεσίες, έναντίον των Ουγενότων.

"Επειτ' από τ'ή σφαγή τ'ό Αγίου Βαρθολομαίου, ο ντεζ Αντρέ άπεσώθη στην πατρίδα του, όπου και έζησε ειοηρικά μέχρι τ'ό τέλος της ζωής του. Ο ιστορικός ντε Τού, ο οποίος έπληγε και τόν έπασκέφθη εκεί, αναφέρει τ'ό έξης λιαντικό γεγονός: Ο τρομερός άλλοτε αυτός Ουγενότος είχε εγκαταλείψει την προγονική του κατοικία και ζούσε μέσα στο πρεσβυτερείο τ'ό πύργου του, άφοσιωμένος στη λατρεία της καθολικής θρησκείας!...

ΕΡΩΤΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ

—Τι σημαίνει τιμή;
—Για τόν άντρα, να μ'ή φοβάται τίποτε. Για τ'ή γυναίκα, να άπορεί γ'ή τα πάντα.

—Σε τί χρησιμεύουν τ'α ώραία μάτια;
—Στ'ό να βλέπονται χωρίς να βλέπουν!

—Τι είνε θάνατος;
—Η επανόρθωσις τ'ό σφάλη που διέπραξαν οι γονείς μας!

ΠΑΛΗΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Η ΚΑΤΕΡΙΝΗ ΑΠΟ ΤΟΝ ΜΕΡΩΝΑ

(Άληθινή Κρητική διήγησις)

σπίτι τ'ό άφέντη της, που τήν είχε χάνει σύζυγό του, και, έπειτ' από πολλές περιπέτειες να σωθ'ή, καταφύγοντας στα Ίερωσόλυμα.

Εκεί, ή Κατερίνη παρακολούθησε με βαθειά χριστιανική πίστι τις έορτές της Άναστάσεως, περιμένοντας να της δοθ'ή ή ευκαιρία να γυρίση στην πατρίδα της τήν Κρήτη, μαζί με μερικούς συμπατριώτες της, που είχαν πάει στην Άγία Πόλη για να προσκυνήσουν τόν τάφο τ'ό Χριστού.

Τέλος, τήν έβδομάδα της Διακαινησίμου ή Κατερίνη κι' οι συμπατριώτες της προσκυνούνται έφυγαν από την Ίερουσαλήμ και πήγαν στη Γιάφα, έχοντας έπισκεφθ'ή τόν Παπ'α-Χατζή. Εκεί έόρκησαν ένα πλοίο, τ'ό που έφώνησαν κι' έτσι και σ'ε λίγες ήμέρες έφτασαν στ'ό Ηράκλειο της Κρήτης.

Εκεί ή Κατερίνη έμεινε κρυμμένη μια βδομάδα ως ότου ο Παπ'α-Χατζής έόρθε ευκαιρία να είδοποίησ'ή τους δικούς της να πάνε να τήν παραλάβουν...

Πράγματι, οι συγγενείς της μόλις έμαθαν τήν άνεπάντησ'ή αυτή είδησι, έτρεξαν σ'άν τρελλοί απ' τήν χροιά τους, τήν έπ'ήραν και τήν ώδήγησαν στ'ό χωριό τους.

Μόλις φτάσαν στ'ό Μέριονα, ή Κατερίνη κατέβηκε από τ'ό άλόγό της και φίλησε με λαχτάρα και πλημμυρισμένη από δάκρυα τ'ό άγιασμένο χώμα της πατρίδας της.

Στ'ήν είσοδο τ'ό χωριού τήν περιμέναν όλοι οι κάτοικοι τ'ό Μέριονα, άνδρες, γυναίκες, γέροι, κορίτσια και παιδιά γιατί όλοι τήν νομίζανε χαμένη, και άπέδιδαν τ'ό γοργιμό της έπειτ' από τόσα χρόνια, σε θυμά.

Από και όλο τ'ό πλήθος έπ'ήγε στην εκκλησία τ'ό Αγίου Παντελεήμονος, τ'ό προστάτη τ'ό χωριού, όπου, μετά τ'ή λειτουργία που έψάλλη έπίτηδες, ή Κατερίνη κατέβηκε μια μεγάλη, λευκή λαμπάδα τ'ό Αγίου Τάφου, ή οποία σώζεται ως σήμερον στ'ό μουσείο τ'ό νταύ.

Έπειτα μόλιζε στους χωρικούς της σταυρούς, φυλαχτάκια και κομπολόγια, τ'α οποία είχε φέρει από τ'ό Αγίου Τόπου, καθώς και ικόνες εικόνες των Αγίων.

Κατόπι ή Κατερίνη πήγε στ'ό σπίτι τ'ό άδελφού της, γιατί τ'ό πατρικό της σπίτι οι Τούρκοι τ'ό είχαν μεταβάλλει σ'ε ερείπιο.

Πέρασαν μερικά χρόνια από τ'ό

Μά κάθε χρόνο ή Κατερίνη δεν παρέλειπε να πηγαίη στα χωριά, Πόμπια και Ταμπάκη, για να εύχαστ'ή τούς σωτήρες της και ιδίως τ'όν Παπ'α-Χατζή.

Τέλος, στ'ό 1866, ή Κρήτη επαναστάτησε πάλι. Η επανάστασις αυτή άσπασε τρία χρόνια. Οι Τούρκοι στ'ό τέλος κατώρθωσαν να έπιέλη τ'όν, και, μετά τήν άποκατάστασις τ'ό Αρχαίου, ο άρχηγός του Μεχμέτ Πασσάς είσέβαλε στην επαρχία Άμαρίου.

Ένα ταΐμα τ'ό τουρκικού στρατού διεσύνθηκε τότε στ'ό Μέριονα, στ'ό οποίοι οι κάτοικοι είχαν έπίσης επαναστατήσει.

Οι Μεριωνίτες, αφού κάμαν κάποια μικρομάχη, άναγκάστηκαν ν' άποτραβηχτούν, επάνω στα βουνά.

Μόνο λίγες φτωχές οικογένειες έμειναν στ'ό Μέριονα, μερικές γορές και ή «Χατζήνα», όπως έλεγαν τ'ή Κατερίνη, ή οποία είχε γέννησι π'α.

Η Κατερίνη, μόλις φάνηκε ο τουρκικός στρατός, προχώρησε με βί-

βροχ'ή να τήν πάρη μαζί του.

Πράγματι ο Μεχμέτ Πασσάς ήταν γυιός της Κατερίνης και τ'ό μπέη που τήν είχε παντρευτεί.

Έτσι βέβαια παιδί μου, τ'ό άπάντησε ή Κατερίνη, μόλις συνήλθε απ' τήν έκπληξ'ή της, άλλα είσαι Τούρκος. Πώς να μ'ή μαζί σου!... Άγ'ήσε με να πεθάνω εδώ στ'ό χωριό μου, Χριστιανή!...

Ο Πασσάς έδωσε τότε διαταγή στους στρατιώτες του να μ'ή πειράζουν κανένα Μεριωνίτη, ούτε φύλλο από δέντρο να μ'ήν κόψουν στ'ό χωριό.

Κλαίγοντας, λυπημένος και χαρούμενος, που είχε βρει τ'ή μητέρα του, ο Πασσάς τήν άπεχρίστησε και τράβηξε για τ'α Χανιά.

Από τότε δεν τόν ξαναείδε π'α... Σ'ε λίγα χρόνια πάλι ή Κρήτη επαναστάτησε και πολλοί κάτοικοι τ'ό Μέριονα, άναγκάστηκαν να φύγουν στ'ή Πατρίδα της Προγιάτιστας, για να σωθούν.

Εκεί κατέφυγε και πέθανε και ή Κατερίνη.

Έπειτα από λίγα χρόνια, μετά τ'ό θάνατό της, ένας γέρος Πασσάς που δ'έν ήξερε ελληνικά, έφτασε απ' τ'ή Συρία στ'ό Μέριονα, άναζητώντας τήν.

Σ'άν έμαθε πώς πέθανε, έπ'ήγε στη Πατριώτισσα, έχοντας μια καλή διαίτη σ'άν τ'ό τάφο της και έμεινε εκεί.

Ούτε π'αίς ήσαν, ούτε π'αίς λεγόταν, δεν είπα ποτέ σ'ε κανένα.

Τότε, μ'ή έχοντας π'αίς άλλο να καταφύγ'ή, έπ'ήγε να βοή τ'ή μητέρα του και να ζ'ήτ'ή απ' αυτή, τ'ή μόνη, που τόν έκανε, παρηγοριά στ'όν κόσμο.

Φόρεσε, λοιπόν, ένα άσσο, για να μ'ήν άναγνωρισθ'ή, και ένα πρωί βρέθηκε στ'όν Μέριονα, ζητώντας τήν Κατερίνη.

Μά όταν έμαθε πώς πέθανε, άποφάσισε να μείν'ή για πάντα κοντά στ'όν τάφο της, άφοσιωμένος στη λατρεία της μητέρας του.

Κι' έτσι, σ'άν τ'ή καντήλα π'αίς της άναβε, έόθυσεν ή ζωή του...

Μονάχα τ'ή Λαμπή, που τελείωσε ή λειτουργία της Άναστάσεως, έμειναν σκεπαστά, δεκά κι' άνταρά, σ'άν τ'ό σπίτι, σ'άν τ'ό άσσο, τ'ή Άναστάσις, και α' αυτό διατήρησε τ'ό φως τ'ό καντήλι τ'ό σπ'ήματος της Κατερίνης, όσον τόν χρόνο.

Αυτ'ό γνώρισε όσα χρόνια έζησε εκεί ο περίεργος και άσπ'ήρωτος αυτός μοναχός.

Οι Κρητικοί, που ήσαν διαρκώς άποσυχολημένοι με τις επαναστάσεις

τους, δεν είχαν καιρό να έξετάσουν και να μάθουν π'αίς και από π'αίς ήταν ο περίεργος αυτός άνθρωπος και γιατί ή τ'όση άφοσίωσις του στ'ή μνήμη και στ'όν τάφο μιας νεκρής!...

Σ'άν τελείωσε και ή επανάστασις τ'ό 1875, και γύρισε και πάλι ο κόσμος στ'α χωριά του, οι Μεριωνίτες έόρκησαν τ'ό μυστηριώδη γέρο π'αίς στη θέσι του, άδύνατο όμως τώρα και καταβεβλημένο. Παρ' ό' αυτά όμως επάνω στ'ό σκελετωμένο προσώπ'ό του, ή ίδια πάντα καλοσύνη ήταν άποτυπωμένη... Φανόταν π'αίς δεν είχε πολλή ζωή ακόμα!...

Και πράγματι ένα πρωί, οι χωρικοί τόν έόρκησαν νεκρό στ'ήν καλύβα του και τόν έθαψαν εκεί, δίπλα στ'όν τάφο της Κατερίνης.

Απάνω από τόν τάφο του, έθαλαν μια πλάκα, στ'ήν όποιαν δεν έγραψαν τίποτε, γιατί δεν ήξεραν τί να γράψουν!...

Πέρασαν μερικά χρόνια ακόμα και όλοι κόντευαν π'αίς να ξεχάσουν τ'ό μυστηριώδη έρημίτη, όταν ένας Κρητικός από τ'ό Άιόριο που είχε πάει στη Μικρά Άσία, ζητώντας έργασία ως μηχανικός, και πέρασε κι' από τ'ό Βερολί, γύρισε πάλι στην Κρήτη, φέροντας μια καταπληκτική είδησι.

Είπε δηλαδή, ότι ο μυστηριώδης έρημίτης που είχε ζ'ήσει τ'α τελευταία τ'α χρόνια κοντά στ'όν τάφο της Κατερίνης, ήταν ο γυιός της, ο Μεχμέτ Πασσάς, που έσωσε τόν Μέριονα στ'ό 1866.

Ο Μεχμέτ, σ'άν γύρισε στ'ήν πατρίδα του έπειτα από καιρό, έτοχε να π'αίση στη θυμωμένη του Σουλτάνου, ο οποίος τ'ό έόρκησε τήν πατριώτισσα και τόν κατήλασε από τ'α άγιώματά του.

Έτσι ο παλιός μεγάλος και τ'αίς Πασσάς έμεινε φτωχός και έόρκησε στ'όν βόρυσ!...

Τότε, μ'ή έχοντας π'αίς άλλο να καταφύγ'ή, έπ'ήγε να βοή τ'ή μητέρα του και να ζ'ήτ'ή απ' αυτή, τ'ή μόνη, που τόν έκανε, παρηγοριά στ'όν κόσμο.

Φόρεσε, λοιπόν, ένα άσσο, για να μ'ήν άναγνωρισθ'ή, και ένα πρωί βρέθηκε στ'όν Μέριονα, ζητώντας τήν Κατερίνη.

Μά όταν έμαθε πώς πέθανε, άποφάσισε να μείν'ή για πάντα κοντά στ'όν τάφο της, άφοσιωμένος στη λατρεία της μητέρας του.

Κι' έτσι, σ'άν τ'ή καντήλα π'αίς της άναβε, έόθυσεν ή ζωή του...

ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Νικόλ. Β. Δαμανού, Άσωφόρος Άλεξάνδρας 209. Άναλαμδάνοι Άπατ'ός είδους άδικαι'ό υποθέσεις παρ' άπασι τοίς εν Άθήναις Άδικαστήροις. Ειδικότης: Φορολογικαί, Δικονητικαί και εν γένει Οικονομικαί υποθέσεις. Άδρια γραφείον 8—9 μ.μ. και 4—5 μ.μ.

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΜΙΛΟΥΣΕ...

Ο φώς της ή-
μέρας είχε αρ-
χίσει να λυγο-
στεύη στους δρό-
μους κι' η με-
γάλη αβούσα,
στην οποία ο
περίφημος δικη-
γόρος Δεσκασιέ
δεχόταν τους
πελάτες του είχε
αδειάσει πειά.

Απόλυτη
ωπή βασιλεύς
εκεί μέσα, όταν ο περιζήτητος δικη-
γόρος έφριζε ένα τελευταίο βλέμμα
γύρω του, με την ελπίδα πως δεν
θα τον απασχολούσε κανείς άλλος.
Έξαφνα όμως είδε να προχωρή προς
το μέρος του μια γυναίκα, η οποία
περίμενε μαζεμένη στην πύλο σκοτει-
νή γωνιά του δωματίου.

Ήταν τριάντα περίπου χρονών,
λεπτοκαμωμένη, με κομψή τουαλέ-
τα, με φαινόνταν περίλυπη και αξιο-
λύπητη... Κάτω από το φωτισμένο
πόδι σχημάτιζαν τα όλοξανθα μαλ-
λιά της, τα γλυκά της χαρακτηρισ-
τικά φαινόντουσαν καταβεβλημένα
από την οδύνη, ωχρά από τον ψυχι-
κό πόνο, ενώ τα μάτια της εξακολου-
θούσαν να λάμπουν, με τη φλόγα του
πυρετού.

Προχώρησε με γρήγορο βήμα προς
το γραφείο του δικηγόρου και τον
ρώτησε δειλά:

—Δεν με γνωρίζετε;
—Ομολογώ ότι δεν σας θυμάμαι,
ποικίλθηκε ο δικηγόρος.

—Ω! είπε με θλίψη η άγνωστη.
Είπε δυνατόν, κύριε Δεσκασιέ, να ξε-
χάσατε τη Μαρικέτα;

—Τη Μαρικέτα! Τη μικρούλα Μα-
ρικέτα!... φώναξε.

Και άμείως το μυαλό του ψαρο-
αλίλη δικηγόρου φωτίστηκε από την
ανάμνηση μιας χαριτωμένης ξανθού-
λας με ρόδινα μάγουλα, που την έ-
θελε μέσα στα λουλούδια της, όταν
πήγαινε στο σπίτι της, την εποί-
που ήταν φοιτήτης και κατοικούσε
στο Καρτιέ Λατέν.

"Α, όχι! Δεν είχε λησμονήσει πο-
τέ τη Μαρικέτα, της οποίας τον
φτωχό πατέρα τον είχε βοηθήσει πό-
τες φορές με τις οικονομίες του. Τη
θυμόταν πάντα, ακόμα κι' όταν αρ-
χισε το δικηγορικό επάγγελμά και
είχε περάσει με όλες του τις δυνάμεις
στον αγώνα της ζωής. Όσους του
έμενε ελεύθερη καρδιά ώρα έτρεχε
στο σπίτι της για να αναμνηστική
ωμορμία και τη δροσιά της γελαστής
κόρης που τον καλημέριζε από τ' αν-
θρακίστο μπαλκόνι της.

Τη θυμόταν ακόμα κι' αργότερα,
όταν τον επισκεφθή και του ανήγ-
γειλε τους γάμους της μ' ένα ζω-
φόρο, στωϊκό ύπνο αυτή. Και μέσα
στις τόσες υπηρεσίες και έλκευσι-
τες, που του αποκαλύπτει κάθε τόσο
το επάγγελμά του, ο γάμος των δυο
νέων που για μόνα τους έφθιξε στη
βιοπάλη είχαν την ανιδιαιτία τους
εμπιστοσύνη και την καλή τους θέ-
ληση, φάνηκε στο δικηγόρο σαν ένα

λουλούδι του αγρού φυτωμένο με-
στή λάσπη.

Είχε πολύν καιρό βέβαια να δη-
τή ροδοπλασμένη κόρη, αλλά δεν την
είχε ξεχάσει. Πώς μπορούσε όμως
τόρα να φαντασθή πως το αδυνάτι-
σμένο αυτό πλάσμα με τα όμορα μά-
γουλα ήταν η Μαρικέτα; Η αντίθε-
σις ήταν τόσο μεγάλη, η μεταμόρ-
φωσις τόσο σκληρή, ώστε η καρδιά
του δικηγόρου, αν και εξοικειωμένη
με τις ανθρώπινες δυστυχίες, ορμή-
στη θέα αυτής της γυναίκας που την
εξανόβλεπε τόσο αλλομαμένη.

—Εσείς, είστε η Μαρικέτα; φώ-
ναξε. Έσείς; Μά τι πάθατε; Τι σας
συνέβη.

Και, πλάνοντάς την άμείως απ' το
χέρι την έβαλε να κλινήσει κοντά
του, στο γραφείο του.

—Ω, αν ξέρατε! του απάντησε.
Ο άντρας μου...

Και πνιγμένη από την συγκίνησή
σκέπασε το πρόσωπό της με τα χέ-

Κάρφωσε τα μάτια της στα χείλη του δικηγόρου, περι-
νώντας μ' αγωνία την απάντησή του...

—Πώς! Άκόμη κι' αυτός βασιάνι-
ζει τη γυναίκα του; Έγώ τον περ-
νούσα για έναν καλόκαρδο, έργατικό
και τίμιο νέο, ξερολαμένον από α-
γάπη για τη σύζυγό του...

Η Μαρικέτα δεν τον άφησε να
προχωρήσει, αλλά τον διέκοψε με
ζωηρότητα:

—Ήταν έτσι όπως λέτε, κύριε,
ως τα χτες ακόμα. Ά, πόσο ήθελα
να μάς βλέπατε μαζί μέσα στο μι-
κρό παράδεισό μας, όπως λέγαμε τό-
σοιτάκι μας. Ζούσαμε μακριά απ' ε-
λόν τον κόσμο, αγαπημένοι κι' ευ-
τυχισμένοι, γελοούσαμε, τραγουδού-
σαμε και δουλεύαμε με κέφι. Η ζωή
μας ήταν όλο χαρά, δεν μάς ένοιωζε
για τίποτε. Έγώ τον κούταζα γλυ-
κά μέσα στα μάτια κι' αυτός έβρισκε
στο χαμόγελό μου τη δύναμη που
του χρειαζόταν για να εργαστή...
Άχ, τί ευτυχισμένες μέρες!...

Και, καθώς η Μαρικέτα θυμήθηκε
την περασμένη της ζωή, τα μάγουλά

της κοκκίνισαν και τα μάτια της δά-
κρυσαν.

—Και ποιός έγινε αίτια να κατα-
στραφεί η ετυχία σας; τη ρώτησε
ο Δεσκασιέ.

—Καλά λέτε. Ποιός; επανέλαβε η
Μαρικέτα.

Και, καθώς έλεγε τα λόγια αυτά,
μ' απέραντη μελαγχολία, ζωγραφί-
στηκε στο πρόσωπό της...

—Ναι, εξακολούθησε, ποιός είναι η
αίτια; Γιατί ο άντρας μου έχασε με
μιας όλη του τη χαρά, όλη του τη
ζωηρότητα, όλη του την όρεξη για
τη δουλειά; Δεν ξέρω! Άπ' την
πολλή συλλογή που κάνω για να
βρω την αίτια, νοιώθω το κεφάλι μου
να βουίζει και μου φαίνεται πως θα
σπάσει... Το μνημονικό μου μέρα με
τη μέρα σβύνει. Άχ, πέτε μου κι'
εσείς τί τον έκαμε να ψυχραθεί μαζί
μου, να μη με θέλει πια;...

Και, κάρφωσε τα θλιμμένα της
μάτια στα χείλη του δικηγόρου, περι-

νώντας μ' αγωνία την απάντησή του...

—Πώς! Άκόμη κι' αυτός βασιάνι-
ζει τη γυναίκα του; Έγώ τον περ-
νούσα για έναν καλόκαρδο, έργατικό
και τίμιο νέο, ξερολαμένον από α-
γάπη για τη σύζυγό του...

Η Μαρικέτα δεν τον άφησε να
προχωρήσει, αλλά τον διέκοψε με
ζωηρότητα:

—Ήταν έτσι όπως λέτε, κύριε,
ως τα χτες ακόμα. Ά, πόσο ήθελα
να μάς βλέπατε μαζί μέσα στο μι-
κρό παράδεισό μας, όπως λέγαμε τό-
σοιτάκι μας. Ζούσαμε μακριά απ' ε-
λόν τον κόσμο, αγαπημένοι κι' ευ-
τυχισμένοι, γελοούσαμε, τραγουδού-
σαμε και δουλεύαμε με κέφι. Η ζωή
μας ήταν όλο χαρά, δεν μάς ένοιωζε
για τίποτε. Έγώ τον κούταζα γλυ-
κά μέσα στα μάτια κι' αυτός έβρισκε
στο χαμόγελό μου τη δύναμη που
του χρειαζόταν για να εργαστή...
Άχ, τί ευτυχισμένες μέρες!...

Και, καθώς η Μαρικέτα θυμήθηκε
την περασμένη της ζωή, τα μάγουλά

της κοκκίνισαν και τα μάτια της δά-
κρυσαν.

—Και ποιός έγινε αίτια να κατα-
στραφεί η ετυχία σας; τη ρώτησε
ο Δεσκασιέ.

—Καλά λέτε. Ποιός; επανέλαβε η
Μαρικέτα.

Και, καθώς έλεγε τα λόγια αυτά,
μ' απέραντη μελαγχολία, ζωγραφί-
στηκε στο πρόσωπό της...

—Ναι, εξακολούθησε, ποιός είναι η
αίτια; Γιατί ο άντρας μου έχασε με
μιας όλη του τη χαρά, όλη του τη
ζωηρότητα, όλη του την όρεξη για
τη δουλειά; Δεν ξέρω! Άπ' την
πολλή συλλογή που κάνω για να
βρω την αίτια, νοιώθω το κεφάλι μου
να βουίζει και μου φαίνεται πως θα
σπάσει... Το μνημονικό μου μέρα με
τη μέρα σβύνει. Άχ, πέτε μου κι'
εσείς τί τον έκαμε να ψυχραθεί μαζί
μου, να μη με θέλει πια;...

Και, κάρφωσε τα θλιμμένα της
μάτια στα χείλη του δικηγόρου, περι-

νώντας μ' αγωνία την απάντησή του...

—Πώς! Άκόμη κι' αυτός βασιάνι-
ζει τη γυναίκα του; Έγώ τον περ-
νούσα για έναν καλόκαρδο, έργατικό
και τίμιο νέο, ξερολαμένον από α-
γάπη για τη σύζυγό του...

Η Μαρικέτα δεν τον άφησε να
προχωρήσει, αλλά τον διέκοψε με
ζωηρότητα:

—Ήταν έτσι όπως λέτε, κύριε,
ως τα χτες ακόμα. Ά, πόσο ήθελα
να μάς βλέπατε μαζί μέσα στο μι-
κρό παράδεισό μας, όπως λέγαμε τό-
σοιτάκι μας. Ζούσαμε μακριά απ' ε-
λόν τον κόσμο, αγαπημένοι κι' ευ-
τυχισμένοι, γελοούσαμε, τραγουδού-
σαμε και δουλεύαμε με κέφι. Η ζωή
μας ήταν όλο χαρά, δεν μάς ένοιωζε
για τίποτε. Έγώ τον κούταζα γλυ-
κά μέσα στα μάτια κι' αυτός έβρισκε
στο χαμόγελό μου τη δύναμη που
του χρειαζόταν για να εργαστή...
Άχ, τί ευτυχισμένες μέρες!...

Και, καθώς η Μαρικέτα θυμήθηκε
την περασμένη της ζωή, τα μάγουλά

της κοκκίνισαν και τα μάτια της δά-
κρυσαν.

—Και ποιός έγινε αίτια να κατα-
στραφεί η ετυχία σας; τη ρώτησε
ο Δεσκασιέ.

—Καλά λέτε. Ποιός; επανέλαβε η
Μαρικέτα.

Και, καθώς έλεγε τα λόγια αυτά,
μ' απέραντη μελαγχολία, ζωγραφί-
στηκε στο πρόσωπό της...

—Ναι, εξακολούθησε, ποιός είναι η
αίτια; Γιατί ο άντρας μου έχασε με
μιας όλη του τη χαρά, όλη του τη
ζωηρότητα, όλη του την όρεξη για
τη δουλειά; Δεν ξέρω! Άπ' την
πολλή συλλογή που κάνω για να
βρω την αίτια, νοιώθω το κεφάλι μου
να βουίζει και μου φαίνεται πως θα
σπάσει... Το μνημονικό μου μέρα με
τη μέρα σβύνει. Άχ, πέτε μου κι'
εσείς τί τον έκαμε να ψυχραθεί μαζί
μου, να μη με θέλει πια;...

Και, κάρφωσε τα θλιμμένα της
μάτια στα χείλη του δικηγόρου, περι-

νώντας μ' αγωνία την απάντησή του...

—Πώς! Άκόμη κι' αυτός βασιάνι-
ζει τη γυναίκα του; Έγώ τον περ-
νούσα για έναν καλόκαρδο, έργατικό
και τίμιο νέο, ξερολαμένον από α-
γάπη για τη σύζυγό του...

Η Μαρικέτα δεν τον άφησε να
προχωρήσει, αλλά τον διέκοψε με
ζωηρότητα:

—Ήταν έτσι όπως λέτε, κύριε,
ως τα χτες ακόμα. Ά, πόσο ήθελα
να μάς βλέπατε μαζί μέσα στο μι-
κρό παράδεισό μας, όπως λέγαμε τό-
σοιτάκι μας. Ζούσαμε μακριά απ' ε-
λόν τον κόσμο, αγαπημένοι κι' ευ-
τυχισμένοι, γελοούσαμε, τραγουδού-
σαμε και δουλεύαμε με κέφι. Η ζωή
μας ήταν όλο χαρά, δεν μάς ένοιωζε
για τίποτε. Έγώ τον κούταζα γλυ-
κά μέσα στα μάτια κι' αυτός έβρισκε
στο χαμόγελό μου τη δύναμη που
του χρειαζόταν για να εργαστή...
Άχ, τί ευτυχισμένες μέρες!...

Και, καθώς η Μαρικέτα θυμήθηκε
την περασμένη της ζωή, τα μάγουλά

της κοκκίνισαν και τα μάτια της δά-
κρυσαν.

—Και ποιός έγινε αίτια να κατα-
στραφεί η ετυχία σας; τη ρώτησε
ο Δεσκασιέ.

—Καλά λέτε. Ποιός; επανέλαβε η
Μαρικέτα.

Και, καθώς έλεγε τα λόγια αυτά,
μ' απέραντη μελαγχολία, ζωγραφί-
στηκε στο πρόσωπό της...

—Ναι, εξακολούθησε, ποιός είναι η
αίτια; Γιατί ο άντρας μου έχασε με
μιας όλη του τη χαρά, όλη του τη
ζωηρότητα, όλη του την όρεξη για
τη δουλειά; Δεν ξέρω! Άπ' την
πολλή συλλογή που κάνω για να
βρω την αίτια, νοιώθω το κεφάλι μου
να βουίζει και μου φαίνεται πως θα
σπάσει... Το μνημονικό μου μέρα με
τη μέρα σβύνει. Άχ, πέτε μου κι'
εσείς τί τον έκαμε να ψυχραθεί μαζί
μου, να μη με θέλει πια;...

Και, κάρφωσε τα θλιμμένα της
μάτια στα χείλη του δικηγόρου, περι-

νώντας μ' αγωνία την απάντησή του...

—Πώς! Άκόμη κι' αυτός βασιάνι-
ζει τη γυναίκα του; Έγώ τον περ-
νούσα για έναν καλόκαρδο, έργατικό
και τίμιο νέο, ξερολαμένον από α-
γάπη για τη σύζυγό του...

Η Μαρικέτα δεν τον άφησε να
προχωρήσει, αλλά τον διέκοψε με
ζωηρότητα:

—Ήταν έτσι όπως λέτε, κύριε,
ως τα χτες ακόμα. Ά, πόσο ήθελα
να μάς βλέπατε μαζί μέσα στο μι-
κρό παράδεισό μας, όπως λέγαμε τό-
σοιτάκι μας. Ζούσαμε μακριά απ' ε-
λόν τον κόσμο, αγαπημένοι κι' ευ-
τυχισμένοι, γελοούσαμε, τραγουδού-
σαμε και δουλεύαμε με κέφι. Η ζωή
μας ήταν όλο χαρά, δεν μάς ένοιωζε
για τίποτε. Έγώ τον κούταζα γλυ-
κά μέσα στα μάτια κι' αυτός έβρισκε
στο χαμόγελό μου τη δύναμη που
του χρειαζόταν για να εργαστή...
Άχ, τί ευτυχισμένες μέρες!...

Και, καθώς η Μαρικέτα θυμήθηκε
την περασμένη της ζωή, τα μάγουλά

της κοκκίνισαν και τα μάτια της δά-
κρυσαν.

—Και ποιός έγινε αίτια να κατα-
στραφεί η ετυχία σας; τη ρώτησε
ο Δεσκασιέ.

—Καλά λέτε. Ποιός; επανέλαβε η
Μαρικέτα.

Και, καθώς έλεγε τα λόγια αυτά,
μ' απέραντη μελαγχολία, ζωγραφί-
στηκε στο πρόσωπό της...

—Ναι, εξακολούθησε, ποιός είναι η
αίτια; Γιατί ο άντρας μου έχασε με
μιας όλη του τη χαρά, όλη του τη
ζωηρότητα, όλη του την όρεξη για
τη δουλειά; Δεν ξέρω! Άπ' την
πολλή συλλογή που κάνω για να
βρω την αίτια, νοιώθω το κεφάλι μου
να βουίζει και μου φαίνεται πως θα
σπάσει... Το μνημονικό μου μέρα με
τη μέρα σβύνει. Άχ, πέτε μου κι'
εσείς τί τον έκαμε να ψυχραθεί μαζί
μου, να μη με θέλει πια;...

Και, κάρφωσε τα θλιμμένα της
μάτια στα χείλη του δικηγόρου, περι-

νώντας μ' αγωνία την απάντησή του...

—Πώς! Άκόμη κι' αυτός βασιάνι-
ζει τη γυναίκα του; Έγώ τον περ-
νούσα για έναν καλόκαρδο, έργατικό
και τίμιο νέο, ξερολαμένον από α-
γάπη για τη σύζυγό του...

Η Μαρικέτα δεν τον άφησε να
προχωρήσει, αλλά τον διέκοψε με
ζωηρότητα:

—Ήταν έτσι όπως λέτε, κύριε,
ως τα χτες ακόμα. Ά, πόσο ήθελα
να μάς βλέπατε μαζί μέσα στο μι-
κρό παράδεισό μας, όπως λέγαμε τό-
σοιτάκι μας. Ζούσαμε μακριά απ' ε-
λόν τον κόσμο, αγαπημένοι κι' ευ-
τυχισμένοι, γελοούσαμε, τραγουδού-
σαμε και δουλεύαμε με κέφι. Η ζωή
μας ήταν όλο χαρά, δεν μάς ένοιωζε
για τίποτε. Έγώ τον κούταζα γλυ-
κά μέσα στα μάτια κι' αυτός έβρισκε
στο χαμόγελό μου τη δύναμη που
του χρειαζόταν για να εργαστή...
Άχ, τί ευτυχισμένες μέρες!...

Και, καθώς η Μαρικέτα θυμήθηκε
την περασμένη της ζωή, τα μάγουλά

της τη νέα...

—Είπε μακριά το σπίτι σας.

—Όχι και πολύ.

Άφου προχώρησαν αρκετά, πέρα-
σαν τη γέφυρα του Σηκουάνα κι' έ-
πειτα ακολουθήσαν το βουλεβάρτο
του Αγίου Γεωργίου κι' ανέβηκαν
προς την συνοικία της Αγίας Γενε-
βιέθης, εκεί ακολούθησαν μερικούς
στενούς κι' έρημους δρόμους.

Ο Δεσκασιέ πήγαινε με γρήγορο
βήμα, ενώ η Μαρικέτα βάδιζε χωρίς
να προσέχει σε τίποτε, απορροφημένη
από τις σκέψεις της, με τα μάτια
καρφωμένα καταγής. Από καιρό σε
καιρό αισθανόταν ερίγη στο κορμί της
και φοβόταν μήπως την εγκαταλεί-
ψουν ή δυνάμεις της.

Ο δικηγόρος το πρόσεξε αυτό και
της πρότεινε να καθίσουν αν ήθελε
σε κανένα κέντρο, για να ξεσταθή.
Άλλά η Μαρικέτα τον κούταζε στα
μάτια και του απάντησε μ' έλαφι.

—Όχι, όχι! Έκείνος είναι μόνος
του. Πάμε γρήγορα...

Ο Δεσκασιέ, καθώς εδάδιζαν, αρ-
χισε να συλλογίζεται μήπως ο σύρ-
γος της ήταν ζηλιάρης ή έπασχε α-
πό καρμιά νευρασθένεια. Η περιέ-
ργειά του είχε φτάσει στο κατακόρυφο
κι' έπιθυμούσε μ' όλη του την καρδιά
να εξακριβώση το μυστήριο. Ήθελε
να μάθαι αν ο σύζυγος της Μαρικέ-
τας είχε συνείσθησι της πράξεώς
του, αν καταλάβαινε σε ποιά μαρ-
τύριο υπέβαλε τη γυναίκα του και
αν έπασχε κι' ο ίδιος χωρίς ελπίδα
γιατρείας.

Έξαφνα τις σκέψεις του αυτές τις
διέκοψε η συνοδός του λέγοντας:

—Φτάσαμε!

Ανοίξε μια πόρτα, μπήκαν σ' ένα
διάδρομο και βρέθηκαν στο σκοτάδι.

Αφήστε με να προχωρήσω, του
είπε. Ο' άναψω μια λάμπα και θα
σας φέσω...

Ο Δεσκασιέ την περίμενε κι' β-
στερ' από λίγο μπήκαν σ' ένα δωμάτιο
πλυσταμένο, φωτεινό, χωρίς έ-
πιπλα. Σε μια γωνία υπήρχε μονά-
χα ένα τραπέζι: εκεί με δυο έτοιμα σερ-
βίτσια κι' ένα λευκό τραπέζι-μάντη-
λο. Αυτό ήταν η μόνη πολυτέλεια
εκεί μέσα.

—Περιμένετε μια στιγμή, είπε η
Μαρικέτα. Θα είδοποίησω τον άντρα
μου...

Πήρε τη λάμπα και διευθύνθηκε
στο διπλανό δωμάτιο ψυθριζοντας:

—Άχ, Θεέ μου! Άς ήταν
νατ' αν μου μιλήσει...

Ο Δεσκασιέ την άκουσε να μονο-
λογεί, να παρακαλεί, να ικετεύει. Σε
λίγο ξαναγύρισε κάτωωρη κι' έλεσε:

—Δεν θάβει ούτε λέξη απ' το
στόμα του... Πάλι τα ίδια... Άχ,
έλατε και σεις να τον ιδείτε... Πέτε
μου τί να κάμω...

Και τον παρέσυρε στο διπλανό
δωμάτιο που ήταν καθαρό όπως το
πρώτο, αλλά επίσης φτωχικό και
χωρίς έπιπλα. Στο βάθος ήταν ένα
χαμηλό ντιβάνι κι' επάνω σ' αυτό
δουκάταν ξεπλωμένος ένας νέος. Ο
δικηγόρος πλησίασε κι' ενώ η Μα-
ρικέτα του έφεγγε με τη λάμπα, έ-
σκυψε για να τον κούταζε καλύτε-
ρα. Άλλά άμείως τινάχτηκε προς
τα πίσω βγάζοντας μια κραυγή φρί-
κης. Μπροστά του είχε ένα πτώμα!

—Δυστυχισμένη! φώναξε αρπάζον-

τας το πτώμα, και το έβλεπε με
το ίδιο βλέμμα που τον έβλεπε
στο σκοτάδι...

—Ο Δεσκασιέ αναγκάστηκε να συμ-
μαρτυρήσει με τη λογική της τρέλλας
της και της είπε:

—Ο σύζυγός σας άπανταί το δια-
χόγιο. Μόνον έτσι θα έναθεθή την
ήσυχία και την ετυχία του... Θε-
lete να το δώσετε;

—Θα κάνω ό,τι θέ-
λει, φτάνει μόνο να ε-
τυχήσει, απάντησαν η
Μαρικέτα κι' ακολούθη-
σε υπάκουη το Δεσκασιέ.

ΑΠΟ ΤΑ ΜΕΣΊΟΝΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Η ΜΝΗΣΤΗ ΤΟΥ ΛΕΟΝΤΟΣ

Το θηριοτροφείο του αυτοκράτορος Ροδόλφου. Ένα λιοντάρι μέσ' στην αίθουσα των πριγκιπικών γά-
μων. Πώς το εδάμασε η κόρη του θηριοδασματού. Το δώρο του αυτοκράτορος. Μία περίεργη άφροσι-
σις. Οι τραγικοί γάμοι της Βέρβας. Όπου το λιοντάρι δεν άφινει να του πάρουν τη μνηστή του, κ.τ.λ.

Στο μεσαιωνικό έξοχικό ανάκτορο
Νούγκενμάρ, κοντά στην Βιέννη,
το οποίον χρησιμοποιείται σήμε-
ως στρατών του πυροβολικού, υπήρ-
χε άλλοτε ένα θηριοτροφείο, το ο-
ποίον είχε οργανώσει ο Αυτοκράτωρ
της Αυστρίας ο Β'. (1564-1576),
και το οποίον είχε πλουτήσει ακόμη
περισσότερο ο διάδοχός του Ροδόλ-
φος ο Β'. (1576-1612).

Κατά την βασιλεία λοιπόν του
Ροδόλφου, συνέβη στο θηριοτροφείο
αυτό ένα παράδοξο περιστατικό που
ένέπνευσε στον μεγάλο Γερμανό
ποιητή Άδολφόρτο φον Σαμίσσο έ-
να από τα ωραιότερα ποιήματά του.

Καθώς αναφέρει το σχετικό χρο-
νικό, μια ωραία ημέρα του Μαΐου ο
αυτοκράτωρ Ροδόλφος έδωσε μια με-
γαλοπρεπείστατη γιορτή στο παλάτι
του επ' ευκαιρία των γενεθλίων της
κόρης του πριγκιπίσσης Έλισάβε-
θς. Κατά την ημέρα αυτή, η Βέρβα,
η μικρούλα κόρη του θηριοδασματού,
ένα κοριτσάκι τεσσάρων ετών, ντυ-
μένη σαν άγγελάκι, επρόκειτο να

τας από το μπράτσο τη Μαρικέτα.
Δεν βλέπατε πως ο άνθρωπος αυτός
είνε νεκρός;

Εκείνη όμως εξακολούθησε να
κούταζε τον σύζυγό της με την ίδια
έκφραση και επανέλαβε με την ίδια
αγωνία:

—Πώς να τον κάμω να μιλήσει;
Πέτε μου σεις, κύριε Δεσκασιέ, σας
ικετεύω...

Τότε μονάχα κατάλαβε ο δικηγό-
ρος πως η γυναίκα αυτή ήταν τρελ-
λή. Άραγε σε ποιās τραγωδίας τη
λύσι παρευσκόταν; Ποιά να ήταν
η αίτια του θανάτου του άτυχου
νέου; Πώς είχε παραφρονήσει ή σύ-
ζυγός του; Πώς είχε επέλθει η δι-
πλή καταστροφή; Στις έρωτήσεις
αυτές δεν μπορούσαν βέβαια ν' απαν-
τήσουν ούτε ο νεκρός ούτε η τρελή.

Ζήτησε τότε να τραβήξει τη Μα-
ρικέτα έξω απ' το δωμάτιο, αλλά αυ-
τή αντιστάθηκε μ' όλες τις δυνάμεις
της, φωνάζοντας:

—Θέλει να χωρίσουμε!...

Ο Δεσκασιέ αναγκάστηκε να συμ-
μαρτυρήσει με τη λογική της τρέλλας
της και της είπε:

—Ο σύζυγός σας άπανταί το δια-
χόγιο. Μόνον έτσι θα έναθεθή την
ήσυχία και την ετυχία του... Θε-
lete να το δώσετε;

—Θα κάνω ό,τι θέ-
λει, φτάνει μόνο να ε-
τυχήσει, απάντησαν η
Μαρικέτα κι' ακολούθη-
σε υπάκουη το Δεσκασιέ.

—Δυσ

Τ' ΑΠΟΜΗΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΕΝΟΣ ΜΕΓΑΛΟΥ ΤΥΧΟΔΙΩΚΤΟΥ

Η ΖΩΗ ΤΟΥ ΑΠΑΤΕΩΝΟΣ ΜΠΡΕΝΓΚΟΛΦ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
Δέν ήξερα καν το μέρος όπου βρισκόμουν.
Προσπάθησα ν' ανασηκωθώ, μα έννοικωσα ένα τρομερό πόνο στην πλάτη που μ' έκανε νά σωριαστώ πάλι καταγής, μή μπορώντας νά κάνω την παραμικρή κίνηση...

Η καταραμένη αυτή πληγή μου με είχε παραλύσει ολόκληρο...
Τό μόνο που κατώρθωσα νά κάνω ήταν νά βγάλω τό πρόσωπό μου μέσ' απ' τή λάσπη.

Όστούς μπορούσα άκόμα νά μιλάω... Έίπα λοιπόν σέ δύο τρείς στρατιώτες μου που είχαν ξεφύγει από τή σφαγή, προσποιούμενοι τούς σκοτωμένους, νά φτιάξουν ένα φορείο γιά νά με μεταφέρουν. Έκείνοι έκοψαν άμέσως ένα δέντρο μπαμπού και μ' έβαλαν μέσα στό κοχύριμά του.

Έπειδή φοβόμουν μήπως οι ιθαγενείς είχαν πιάσει τούς δολοφόνους δρόμους, είπα στους στρατιώτες μου νά με μεταφέρουν από τό πιο απόκορμον μονοπάτι. Έτσι επί τέσσερες μέρες με πήγαιναν άνυστα από δρομάκια χαραγμένα στό βουνό, ανάμεσα από πυκνά δάση κι όρμητικούς χειμάρρους. Τή νύχτα δέν είχαμε καν μία σκηνή νά στησουμε γιά νά προσφυλαχτούμε από τούς καταρράχτες τής βροχής που έπεφταν άδιάκοπα από τόν ούρανό. Όλοι είχαμε άποκάμει πιά. Τά τελευταία κουτιά των κονσερβών μας είχαν υπογλήσσει. Τέλος κάποιος απ' τούς συντρόφους μας είδε από τό ύψος ενός δέντρου τή θάλασσα κι έτσι μπόρεσαμε νά κατέβουμε στην άκτή.

Έκεί συναντήσαμε μία άμερικανική κανονιοφόρο, ή όποία μας μετέφερε στό Ταγκομπάν, όπου άθήκαμε ύπαι και τή άλλα άποσπάσματα είχαν πάθει τήν ίδια τύχη με τό δικό μας. Στο Ταγκομπάν βρισκότουσαν τώρα συγκεντρωμένοι ύσοι είχαμε κατορθώσει νά ξεφύγουμε απ' τίς λόγχες των ιθαγενών και περιμέναμε μ' άγωνία ένισχύσεις...

Μά πών έρθουν ή ένισχύσεις αυτές, δεχτήκαμε πάλι τήν επίσκεψη των ιθαγενών.

Ο στρατιωτικός σταθμός του Ταγκομπάν βρισκόταν στό κέντρο τής πόλεως, στην πλατεία τής αγοράς. Ένα κυριακάτικο πρωί, πολύ νωρίς, ένώ ή άγορά ήταν πλημμυρισμένη από κόσμο, άκουσα έξαφνα τό σκοπό στρατιώτη του σταθμού νά βγάλει δυνατές κραυγές...

Έπειτα τρείς ποροβολισμοί ακούστηκαν, ένώ συγχρόως παιχνιδιό πανδαμούνιο άρχισε νά επικρατεί στην αούλή του σταθμού. Έργώ βρισκόμουν έαπλωμένος στό άναρρωτήριο, υποφέροντας άκόμα απ' τήν πληγή μου.

Περάχτηκε άμέσως απ' τή κρεβάτι μου. Άπαξα ένα κρίσι (μαχαίρι των άγρίων) κι έτρεξα κάτω στην αούλή... Έκεί είδα κρυμμέ-

τριανταριά άγρίους ιθαγενείς, οι όποιοι, άκού δολοφόντησαν τόν σκοπό, έμπήκαν μέσ' στην αούλή του σταθμού και πολεμούσαν με τούς στρατιώτες μας.

Άρπαξα άμέσως έναν απ' αυτούς και του κάρφωσα τό μαχαίρι μου στην καρδιά, σωρίζοντας τόν νεκρό μπρός στους άλλους συντρόφους του.

Αυτό έκανε τούς ιθαγενείς νά χάσουν τήν πρώτη όρμή τους και τούς στρατιώτες μας ν' αναρρώσουν... Όρμησαν άμέσως κατά των άγρίων και, καθώς ήταν πολύ καλύτερα όπλισμένοι απ' αυτούς, τούς έξόντωσαν μέχρις ένός.

Μά κι' έμεις είχαμε άρκετους νεκρούς. Έτσι σκοτώθηκαν ό διοικητής του σταθμού Ζίκσον κι' οι συνάδελφοί μου Μέρικ και Φέργουσον, οι όποιοι κατοικούσαν κι' οι τρείς

□ □ □ ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ

ροι από δύο χιλιάδες ιθαγενείς. Δέν έμεινε πιά παρά ό άρχηγός τους 'Αμπλεν, ό όποιος μαζί με μερικούς πιστούς όπαδούς του, απεσύρθηκαν στό βουνό.

Ένα θρόνι λοιπόν, καθώς πληνύμουν με τή μαχού μου και τό σκύλο μου στά περίχωρα του Ταγκομπάν, είδα έξαφνα νά προβάλλουν από ένα δέντρο πού άπέειχε είκοσι μέτρα από μένα, τρείς ιθαγενείς, όπλισμένοι με λόγχες.

Μόλις με είδαν θέλησαν νά όρμησουν έναντίον μου, μα έγώ, ταχύς σαν άστέρια, στερέωσα τήν καρραμπίνα μου στην όμο μου, σκόπευσα και πυροβόλησα. Η σφαίρα μου βγήκε τόν έναν απ' αυτούς κατακέφαλα και τόν σώρισε κάτω. Άμέσως οι σύντροφοί του τό έβαλαν στό πόδι.

Τότε έγώ πλησίασα κι' είδα πώς

Τότε έγώ πλησίασα κι' είδα πώς

Ο Γάλλος ποιητής Μποαλώ

μαζύ σ' ένα δωμάτιο στην άκρη του σταθμού.

Σύμφωνα με τήν αφήγηση των αυτόπτων μαρτύρων, οι ιθαγενείς είχαν εισαφίσει στό δωμάτιό τους τήν ώρα που οι δυστυχημένοι αυτοί αξιωματικοί έκυναν τήν τουαλέτα τους και τούς έσφαξαν δολοφονικά και άνυπόστα.

Έτσι ό σταθμός έμεινε χωρίς αξιωματικούς. Τότε ανέλαβα έγώ τή διοίκησή του. Σε λίγο έφτασαν απ' τήν Άμερικνή σημαντικές ένισχύσεις κι' έτσι ήσυχάσαμε κάπως.

Η ταρχής όπισόσο διάστημα πολέμου ήλθε. Όργανώσαμε μικρά ή-

ο ιθαγενής, ό όποιος είχε πληγωθεί βαριά, ήταν ό άρχηγός των ιθαγενών. 'Αμπλεν.

Τόν μετέφερα στό σταθμό, μα έκει παρέστη ανάγκη νά τόν βάλουμε στό νοσοκομείο, γιατί οι Άμερικανοί ήθελαν νά του θεραπεύσουν τήν πληγή, γιά νά μπόρουν νά τόν... κρεμάσουν κατόπι.

Μού άπένειμαν γιά τήν ανδραγαθία μου αυτή τό μετάλλιο τής στρατιωτικής άξίας, μα συγχρόως με πέρασαν από τό στρατιωτικό συμβούλιο γιά τή θάναση συμπεριφορά μου προς τούς ιθαγενείς.

Τότε έγώ τούς ύπόβαλα περιφρονητικά τήν παράκλησή μου κι' έτσι θράνηκα πάλι στό πεζοδρόμιο...

Έίχα όμως έξοικονομήσει μερικά χρήματα και μπόρεσα κι' επιβίβα-

στηκα στό φορτηγό 'Ατλαντίς, τό όποιο πήγαινε φορτωμένο με ζώα στη Σαϊγκόν.

Τράβηξα λοιπόν κι' έγώ γιά κεί, χωρίς νά έχω κανένα σκοπό στό μυαλό μου... Μόλις αποβίβαστηκα, στη Σαϊγκόν, έπηρεα τό τραίνο γιά τό Πεκίνο, ταξιδεύοντας ως 'Ελβετός διπλωμάτης.

Έκεί, σεβόμενος τούς τύπους του πρωτοκόλλου, έπηρεα κι' άφησα τήν κάρτα μου στους Εύρωπαίους Πρεσβευτές. Μά τό κλίμα κι' ή ζωή του Πεκίνου δέν μου έρεσε καθόλου κι' αφού δανείστηκα μερικά λίρες από ένα Κινέζο, τόν Τσιέν-Γιάν, παλαιό συμφοιτητή μου στο Βερολίνο, έφυγα γιά τήν 'Υογκόμια τής 'Ιαπωνίας.

Έκεί ζούσε κάποιος κ. Φάβο, ιδιοκτήτης ενός εργοστασίου ώρολογίων.

Ο εργοστασιάρχης αυτός είχε πάει στην 'Ιαπωνία τό 1880 μαζί με τόν πατέρα μου τόν συνταγματάρχη Ζάν Μπρενγκόλο, γιά ν' άποκαταστήσουν τήν έμπορική έκικονομία μεταξύ 'Ελβετίας κι' 'Ιαπωνίας. Κι' έδωσαν εκεί τό πρώτο εργοστάσιο 'Ελβετικών ώρολογίων.

Η άριζή μου στην 'Υογκόμια δέν έκανε φυσικά τήν ίδια αίσθηση πού είχε κάνει πρό χρόνια χρονών ή άριζή του πατέρα μου. Ούτε κανονίες είχαμε, ούτε κι' επίσημο ήρθαν νά με ύποδεχθούν.

Πήγα και βόηκα τόν κ. Φάβο και, όταν αυτός άρχισε νά λήν διθυράμβους γιά τόν πατέρα μου, μου ήρθε ή επιθυμία νά του ύπολογίσω πώς ήμουν γωός πεντάρα και πώς δέν είχα δουλειά. Μά ντροπή και τό είπα πώς είμαι αξιωματικός του 'Αμερικανικού στρατού έν άδεία... Έτσι έσυγα απ' τό σπίτι του με άδειαν τις τσέπες μου...

Μά ή τύχη μ' έβοήθησε αυτή τή φορά.

Τό ίδιο άπόγευμα, καθώς περιφέρονταν άπελπισμένος στό σιδηροδρομικό σταθμό, είδα έξαφνα ένα Εύρωπαίο νά μ' άγκαλιάζει γεμάτος διάχυσή κι' ένθουσιασμό.

Άμέσως άναγνώρισα στό πρόσωπό του τόν φόν Μπουνίγκ, έναν απ' τούς πιο προσφιλείς νεανικούς μου φίλους, ό όποιος ύπρεπετοσε τώρ άς στρατιωτικός άκόλουθος τής Γερμανικής Προεδρείας του Τόκιο.

Μού δάνεισε με όλη του τήν καρδιά πενήντα λίρες στερεών και μου συνέστησε νά πάω νά καταταχθώ στόν έθελοντικό στρατό τής Αυστραλίας, πράγμα πού μου άρεσε και μένα.

Έτσι, έπειτ' από λίγες μέρες, έφυγα από τήν 'Ιαπωνία γιά τήν Αυστραλία...

(Ακολουθεί)

Η ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Ο Ροβεσπιέρος ήταν, χωρίς άλλο, μία από τίς μεγαλύτερες προσωπικότητες πού άνδεύθηκαν κατά τήν πολυτάραχη περίοδο τής Γαλλικής Έπαναστάσεως. Η μεγάλη όμως αίσθησή του πού έδειξε προς τούς αντιπάλους του, όταν βρισκόταν στην έξουσία, συνετέλεσε ώστε νά δυσφημιστεί και νά συκοφαντηθεί, έσο έλάχιστα ιστορικά πρόσωπα.

Η συκοφαντία αυτές τόν έδάρωναν και μετά τό θάνατό του και χρειάστηκε νά έξετασθή άργότερα ή ιδιωτική του ζωή γιά ν' άποδοθη δικαιοσύνη στον άνώτερο αυτό άνδρα, ό όποιος κι' από πολλούς σοβαρούς ιστορικούς ακόμα χαρακτηρίστηκε ως ένα θηρίο πού δίψησε αίμα...

Ο Ροβεσπιέρος έλαβε από τό λαό τόν τίτλο του άδεκάστου, γιατί πράγματι παρέμεινε άδεκάστος σ' όλη του τή ζωή. Ήταν τόσο ήθικος, ώστε κανείς από τούς συκοφάντες του δέν τόλμησε ποτέ νά τόν κατηγορήσει γιά κλοπή ή δωροδοκία, γιατί όλοι ήξεραν πώς μία τέτοια κατηγορία ήταν άδύνατο νά σταθί.

Όταν ό Ροβεσπιέρος εξέλεγή αντιπρόσωπος του λαού στην Έθνοσυνέλευση, ήταν φτωχός και ως μόνη του περιουσία είχε μερικά στρέμματα γής στην πατρίδα του.

Με τήν επιχορήγηση πού έπαιρνε ως βουλευτής, ήταν ύποχρεωμένος νά συντηρή τρία άπομα και έπειδή τά χρήματα αυτά δέν του άρκούσαν, άναγκάζονταν νά καταφεύγει κάθε τόσο γιά δανεικά στους φίλους του. Έν τούτοις ήταν τόσο όλιγαρκής, ώστε τά χρέη του μόλις άνέδθηκαν στό ποσό των 4 χιλιάδων φράγκων.

Ο Ροβεσπιέρος ζούσε σαν ένας άπλος εργάτης. Όταν ήταν στό Παρίσι, κατοικούσε σ' ένα φτωχικό σπίτι τής όδοσ 'Αγίου Όνωρίου.

Τό σπίτι αυτό άποτελείτο από μία αίθουσα κι' ένα γραφείο και άνήκε σ' έναν μαραγκό όνομαζόμενο Ντυπλάι, ό όποιος ήταν ένθουσιώδης όπαδός των δημοκρατικών ιδεών και του όποιου ή οικογένεια άποτελείτο από τή σύζυγό του, από ένα γιο και από τέσσερα κορίτσια, από τά όποια τό μεγαλύτερο ήταν είκοσιπέντε και τό νεώτερο δεκαοχτώ χρόνων.

Ο Ντυπλάι, αφού γνωρίστηκε με τό Ροβεσπιέρο και έξετίμησε τήν έξαιρετική του άξία, τού πρότεινε ως άσυλο κατά τήν έποχή τής καταδίωξέως του τό σπίτι του, στό όποιο ό Ροβεσπιέρος έγκατεστάθηκε πράγματι κι' έμεινε μέχρι τού θανάτου του.

Ο σπιτονοικοκύρης, τίς περισσότερες ώρες τής ημέρας εργάζονταν στό μαχαίρι του, μα κάθε φορά πού μιλούσε ό Ροβεσπιέρος στα συνέδρια των 'Ιακωβίνων, έγκατέλειπε τή δουλειά του κι' έτρεχε νά τόν άκούστ.

Εθιμάζε τόν νεαρό πατριώτη πού μιλούσε τόσο ώραία και μισούσε θανάσιμα τούς έχθρους του. Άλλά και ή κυρία Ντυπλάι δέν ήταν λιγώτερο ένθουσιώδης με τόν νοική της.

Έτσι κι' ό Ροβεσπιέρος άγάπησε τό σπίτι του ξυλούρου σάν τό δικό του και συνετέθη με τά μέλη τής οικογένειάς του σπιτονοικοκύρη του

Τά γεγονότα έν τω μεταξύ έπακολούθησαν ραγδαία και ό Ροβεσπιέρος έγινε ό παντοδύναμος δικτάτορας τής Γαλλίας. Από ύωας δέν τόν έκαναν ν' αλλάξει καμιά από τίς συνήθειες τής ζωής του, ή όποιες παρέμειναν ίδιες όπως πρώτα.

Τό διαμέρισμα του Ροβεσπιέρου,

με δεσμούς σχεδόν άδελφικούς.

Κατά τή διάρκεια μάλιστα τής διαμονής του εκεί, ή 'Ελεονώρα Ντυπλάι, ή μεγαλύτερη κόρη του σπιτονοικοκύρη, τού ένέπνευσε ένα αίσθημα πιο τρυφερό και πιο σοβαρό από τίς άλλες άδελφές, στό όποιο ανταποκρινόταν κι' εκείνη.

Τό αίσθημα αυτό ήταν πιο συγκεκριμένο στό νέο και πιο φλογερό στην κόρη, μέσα στην καρδιά τής όποιας ό έρωτας μεγάλωνε από χρόνο σέ χρόνο.

Ο τρυφερός αυτός δεσμός άποτέλουσε μία πραγματική άνάπτυξη γιά τό Ροβεσπιέρο, ό όποιος περνούσε

τόν καιρό του μέσα στην ταραχή των πολιτικών παθών και δοκιμάς διαρκώς τίς μεγαλύτερες άπογοητεύσεις, τόσο απ' τούς φίλους του, όσο κι' απ' τούς έχθρούς του.

Οι δύο νέοι ζούσαν σαν άόρα θωνιπύρινοι, αλλά ήταν ό Ροβεσπιέρος ζήτησε τό χέρι τής κόρης, οι γονείς τής άνέδωσαν τό γάμο, γιατί ή πολιτική κατάρστασις τής Γαλλίας δέν είχε ακόμα ξεκαθαρίσει και τό μέλλον φαινόταν σκοτεινό.

Όστόσο ό Ροβεσπιέρος είχε πάντα στό νοό του, ένα παιχνιδιό τό νέο δημοκρατικό πολίτευμα, νά παντρευτεί τήν Έλεονώρα και νά άποσπάρη μαζύ της στην πατρίδα του 'Αργούα, γιά ν' άποσπάρη στην εισητική ζωή τής έξοχης.

Τά γεγονότα έν τω μεταξύ έπακολούθησαν ραγδαία και ό Ροβεσπιέρος έγινε ό παντοδύναμος δικτάτορας τής Γαλλίας. Από ύωας δέν τόν έκαναν ν' αλλάξει καμιά από τίς συνήθειες τής ζωής του, ή όποιες παρέμειναν ίδιες όπως πρώτα.

Τό διαμέρισμα του Ροβεσπιέρου,

που πού ήταν ύποχρεωμένος νά παρουσιάζεται στην Λέσχη των δημοφώνων του.

Όταν έβγαίνει έξω, φορούσε πάντα ρούχα του ίδιου κομματος και τού ίδιου χρώματος. Τό χρώμα τής ζακέτας του ήταν γαλάζιο άνοιχτό, ή περικειλίδα του ήταν κοινή και κτρινή, ή περικνημίδες του λευκές και τά παπούτσια του έφεραν ως κόσμημα άσημένιες πόρτες.

Τίς βραδύς του τίς περνούσε πάντα μαζύ με τήν οικογένεια τού σπιτονοικοκύρη του και τούς μιλούσε με απλότητα γιά τίς συγκινήσεις τής ήμέρας, γιά τά σχέδια τού μέλλοντος,

Ο ΡΟΒΕΣΠΙΕΡΟΣ ΣΗΤΙ ΤΟΥ

Πώς κατεσκευαντήθη ό πρωταγωνιστής τής Γαλλικής Έπαναστάσεως. Η ιδιωτική ζωή του Ροβεσπιέρου. Η άπλότης του κι' ή όλιγαρκεία του. Ο θαυμασμός των σπιτονοικοκυραίων του. Τό τρυφερό είδύλλιο του Ροβεσπιέρου με τήν Έλεονώρα. Πώς εργαζέταν ό τρομερός πολιτικός. Ο άχώριστος σκύλος του. Μία προφητική φράση του Ροβεσπιέρου, κτλ. κτλ.

σύμφωνα με τήν περιγραφή κάποιου συγχρόνου, άποτελείτο από μία κάμαρα πού έδλεπε προς τήν αούλή και δέν χωριζόταν από τήν κατοικία των οικόδεσποτων παρά μ' έναν μικρό προθάλαμο.

Τό μοναχικό δωμάτιο του τρομερού δικτάτορος τής Γαλλίας περιελάμβανε μόνο ένα κρεβάτι σκεπασμένο με γαλάζιο ύφασμα, ένα τραπέζι και τέσσερα καθίσματα καμωμένα από ψαλί.

Τά έγγραφα του, ή άναφορές του και ή ουλίες του έγγραφοντα από τόν ίδιο και έσοποθετούντο με τάξι στό γκυλόπι: πού βρισκόταν μέσα στό ίδιο δωμάτιο.

Η βιβλιοθήκη του ήταν μάλλον πενιχρή, αλλά ό Ροβεσπιέρος είχε πάντα άνοιγμένο πάνω στό τραπέζι του ένα έργο του Ρουσσώ ή του Ρακίνα, των δύο συγγραφέων νά βίαιον θανάτο του. Ήταν συχνά τό σπιτονοικοκύρη του και τού έλεγε:

— Άφήστε με νά φύγω από τό σπίτι σας και νά ήσώ μοναχός μου. Έκείτω τήν οικογένειά σας μένοντας μαζύ σας κι' οι έχθροί μου θα έσοπάσαν επάνω σας άν επικρατήσουν. Μη θέλετε με τήν άγάπη πού δείχνετε σέ μένα νά καταστρέψετε τά παιδιά σας...

— Όχι, όχι! άπαντούσε ανένδοτος ό ξυλούργός. Η θά θριαμβεύσει ό λαός ή θά πεθάνουμε μαζύ...

Δυστυχώς ή προφητεία του Ροβεσπιέρου έπραγματοποιήθη και ύστερ' από λίγον καιρό ό έλευθερωτής του γαλλικού λαού ώδηγήτο στη λαμπή τύχη.

ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΠΕΝΝΙΕΣ
— Τό σημερινό αίτημα τής Βουλής μας άρχισε νά γράφεται στό 1888.

— Στά 1854, μέσα σέ διάστημα ενός έτους, έφανεύθησαν, συνελήφθησαν και παρεδόθησαν 629 έν έλφ ληστές.

— Στά 1886 οι όδοι Σταδίου, Πανεπιστημίου, Φιλελλήνων, 'Αμαλίας κλπ. ήταν άπέραντα... χωράφια, τά όποια έπωλούντο προς 100 γρόσια τό σόαμα. Άργότερα ή τιμή τους άναβίβάστηκε άλλεπαλλάτως σέ 5, 10 και 60 χιλιάδες κατά στρέμμα και σήμερα... μόνον ένας θεός

ξέρει πού έχει φτάσει ή άξία των οικόπεδων στους δρόμους αυτούς.

— Τό σημερινό αίτημα τής Βουλής μας άρχισε νά γράφεται στό 1888.

— Στά 1854, μέσα σέ διάστημα ενός έτους, έφανεύθησαν, συνελήφθησαν και παρεδόθησαν 629 έν έλφ ληστές.

— Στά 1886 οι όδοι Σταδίου, Πανεπιστημίου, Φιλελλήνων, 'Αμαλίας κλπ. ήταν άπέραντα... χωράφια, τά όποια έπωλούντο προς 100 γρόσια τό σόαμα. Άργότερα ή τιμή τους άναβίβάστηκε άλλεπαλλάτως σέ 5, 10 και 60 χιλιάδες κατά στρέμμα και σήμερα... μόνον ένας θεός ξέρει πού έχει φτάσει ή άξία των οικόπεδων στους δρόμους αυτούς.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ

(Από τις περιπέτειες του άριστοκράτου λωποδύτου ΑΡΣΕΝ ΛΟΥΠΕΝ)

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου).
—Και δεν ξέρετε πού πάει ο κ. Ντυλάτρ; ρώτησε ο Λουπέν τον κρατούμενο.

—Μα τον άκουσα να φωνάζει στο σωφөр του αυτοκινήτου: «Στή Διεύθυνση της Αστυνομίας».

Ο Λουπέν, μόλις το άκουσε αυτό, έτοιμάστηκε κι' εκείνος να φωνάξει ένα ταξί, αλλά άλλαξε γνώμη αμέσως και τον άκουσα να ψθυρίζει:

—Για ποιά λόγο;... Έχει προηγηθεί πολύ...

Έπειτα ρώτησε τον κρατούμενο αν είχε πάει κανείς εκεί μετά την αναχώρησή του κ. Ντυλάτρ.

—Ναι, απάντησε εκείνος. Ήρθε ένας γέρος με γκριζά γενειάδα και με γυαλιά, ο οποίος ανέβηκε στο διαμέρισμα του κ. Ντυλάτρ, χτύπησε το κουδούνι και ξανάφυγε.

—Σας εύχαριστώ, κύριε, είπε ο Λουπέν, χαϊρετώντας το συνομιλητή του.

Κατόπιν άρχισε να βαδίζει αργά, χωρίς να μιλάει καθόλου, με ύφος σοβαρό. Χωρίς αμφιβολία, ή υπόθεσις τού φαινόταν πολύ δύσκολη και δεν έδλεπε και τόσο καθαρά μέσα στα σκοτάδια, στα όποια εν τούτοις βάδιζε με τόση βεβαιότητα.

Έτσι φτάσαμε στα μεγάλα υπολογιστήρια. Έκεί ο Λουπέν στάθηκε και μεταμφιεσμένος εκ του προχείρου, προσθέτοντας λίγο μουστάκι στα χείλη του. Έπειτα μπήκε σ' ένα λαϊκό αναγνωστήριο κι' άρχισε να κυττάει μ' έξαιρετική προσοχή τις εφημερίδες της τελευταίας δεκαπενθήμεριας.

Κάθε τόσο, τον άκουγα να ψιθυρίζει:

—Ναι... ναι... Προφανώς αυτό δεν είναι παρά μία υπόθεσις, με τα ξεγυριμένα... Και μία υπόθεσις που ανταποκρίνεται σ' όλες τις ερωτήσεις: δεν πρέπει ν' απέχη πολύ απ' την αλήθεια.

Επειδή είχε νυχτώσει εν τω μεταξύ, βαλύνοντας από το αναγνωστήριο, διηγήσαμε σ' ένα μικρό ρεστωράν.

Ενώ τρώγαμε, ή έκφρασις του Λουπέν ζωήρεε διαρκώς. Η κίνησις των φωνών του περιελάμβανε αποφασιστικές. Ξανάβηκε σιγά-σιγά την εδωμένη του.

Όταν βγήκαμε έξω, ενώ παρπατούσαμε στη λεωφόρο Ωσμάν, διευθυνόμενοι προς την κατοικία του βαρώνου Ρεσπαίν, έννοιωθα πως είχα δίπλα μου το Λουπέν πών μεγάλων γεγονότων. το Λουπέν τον άπορρασιμένο νά πολεμήσει και νά κερδίσει τη μάχη.

Λίγο πριν από την όδον Κουρσέλ βραδύναμε το βήμα μας. Ο βαρώνος Ρεσπαίν κατοικούσε άριστο-

ρά μεταξύ της όδου αυτής και του προαστίου του Αγίου Όνωριου, σ' ένα μέγαρο με τρία πατώματα, του οποίου εδλέπαμε τώρα τις στήλες και τις Καρυάτιδες της προσόψεως.

—Αι! είπε έξαφνα ο Λουπέν.

—Τι είναι; τον ρώτησα ξεφρενισμένος.

—Ακόμα μία απόδειξις που επιβεβαιώνει την ύπθεσί μου.

—Ποιά απόδειξις; Δεν βλέπω τίποτε...

—Έγώ όμως βλέπω... Κι' αυτό φτάνει...

Ανασέχωνε το γυαλί του επανωφοριού του, κατέβασε τα μύρη του καπέλλου του και είπε:

—Ωραία! Ο άγων θά είναι σκλη-

Και σιγοτραγουδώντας επρόσθεσε: Φύτουμε στον τάφο μου μία λιτιά!...

Εγώ άπομακρύνθηκα αμέσως.

Έπειτα από τρία λεπτά—έδώ συνεγίζω την ιστορία σύμφωνα με την αφήγησι που μου έκανε ο Λουπέν την άλλη μέρα—έπειτα από τρία λεπτά λοιπόν, ο Λουπέν χτυπούσε στην πόρτα του μεγάρου Ρεσπαίν.

—Ο κ. βαρώνος είναι επάνω; ρώτησε τον ύπρητή που τού άνοιξε.

—Μάλιστα, απάντησε εκείνος, με ο κ. βαρώνος δεν δέχεται κανένα αυτό την ώρα.

—Ο κ. βαρώνος, ρώτησε ο Λουπέν, ξέρει τη δολοφονία του έπιστάτου του Λαθερνού;

—Βέβαια, είπε ο ύπρητης.

όδου άλόγου του κόσμου.

Ήταν ένας άντρας πολύ ψηλός, με τεταράχονους ώμους, του οποίου το ξυρισμένο πρόσωπο είχε μία άξια πηγή και γλυκερά έκφρασι, παρ' όλη τη θλίψη των ματιών του. Φορούσε ρούχα κομψοκομμένα, γιλέκο από βελούδο μαυρόν και είχε στη γραβάτα του ένα μεγάλο μαργαριτάρι άξιας.

Έμπασε το Λουπέν μέσα στο γραφείο του, ένα ευρύχωρο δωμάτιο με τρία παράθυρα, επιπλωμένο με βιβλιοθήκες, μ' ένα άμειοκρινή γραφείο και μ' ένα χρηματοκιβώτιο.

Κι' αμέσως, με βία την όποια δεν μπορούσε νά συγκρατήσει, ρώτησε:

—Ξέρετε τίποτε;

—Μάλιστα, κύριε βαρώνε, απάντησε ο Λουπέν.

—Σχετικώς με τη δολοφονία του δυστυχισμένου αυτού Λαθερνού;...

—Μάλιστα, κύριε βαρώνε, και σχετικώς επίσης με την κ. βαρώνη...

—Μα είναι δυνατόν; φώναξε ο βαρώνος. Μιλήστε γρήγορα, σίς ξετείνω...

Και, λέγοντας τα λόγια αυτά, πρόσφερε στο Λουπέν μία καρέκλα.

Ο Λουπέν εκάθησε και είπε:

—Κύριε βαρώνε, επειδή ή περιστάσις είναι πολύ σοβαρή και κρίσιμη, θα είμαι σύντομος...

—Πράγματι!... Πράγματι!...

—Ε λοιπόν, κύριε βαρώνε, ιδού με δύο λόγια τί έχω νά σας πω...

Πρώ όλων όρων, ο Λαθερνού, τον όποιο δεκαπέντε μέρες τώρα είχε κλείσει ο γιατρός του στην κάμαρή του, ο Λαθερνού ανακοίνωσε μερικώς άποκαλύψεις με τη βοήθεια σημάτων, τα όποια μ' έδωσαν στα ίχνη της ύποθεσις: Μα ενώ έκανε τα σήματα αυτά, τον δολοφόνησαν...

—Ποιά; Ποιά; ρώτησε με άγανά ο βαρώνος.

—Ο γιατρός του.

—Τό όνομα αυτού του γιατρού,

—Τό άγνωστο. Μα ένας από τους φίλους του Λαθερνού, ο κ. Ντυλάτρ, στον όποιο άκριβώς έκανε νά φωτιστεί νά αυτά σήματα, πρέπει νά τώ ξεγήρ' όπως επίσης θά ξέρη και την άκριβή σημασία των συνδυαστικών αυτών άνακοινώσεων, γιατί, χωρίς νά περιμένω τό τέλος τους, πήδηξε σ' ένα αυτοκίνητο και τράβηξε για τη Διεύθυνση της Αστυνομίας.

—Γιατί; Γιατί;... Και ποιά ήταν τό αποτέλεσμα, του διαδήματός του αυτού...

—Τό αποτέλεσμα είναι ότι αυτή τη φορά τό μέγαρό σας βρίσκεται περικυκλωμένο... Δώδεκα άστυνομικοί βρίσκονται κάτω απ' τα παράθυρά σας. Μόλις ο ήλιος θ' ανατείλη, θά μπου νά μέσα εν όνόματι του νόμου και

Μπήκε σ' ένα λαϊκό αναγνωστήριο κι' άρχισε νά κυττάει τις εφημερίδες της τελευταίας δεκαπενθήμεριας.

—Ε λοιπόν, κάνε μου τη χαρά νά πής στον κ. βαρώνο ότι έρχομαι εξ άφορη της δολοφονίας αυτής και ότι δεν πρέπει νά γίνω ούτε στιγμή.

Μία φωνή άκούστηκε εκείνη τη στιγμή από πάνω:

—Αντώνη, άρσε τον κύριο ν' άνεβή.

Έπειτα από τη διαταγή αυτή, ή όποια δόθηκε σ' έναν τόνο που δεν έπιδεχταν αντίρρησι, ο ύπρητης ώδήγησε τη Λουπέν στο πρώτο πάτωμα. Μία πόρτα ήταν άνοιχτή εκεί, στο κατώφλι της όποιας περιμέναε ένας κύριος, του οποίου ο Λουπέν είχε δει πολλές φορές την είκονα στις εφημερίδες, ο βαρώνος Ρεσπαίν, ο σύζυγος της περιφώμου βαρώνης και ο ιδιοκτήτης της Αίθνας, του πιο έν-

—Ε λοιπόν, κάνε μου τη χαρά νά πής στον κ. βαρώνο ότι έρχομαι εξ άφορη της δολοφονίας αυτής και ότι δεν πρέπει νά γίνω ούτε στιγμή.

Μία φωνή άκούστηκε εκείνη τη στιγμή από πάνω:

—Αντώνη, άρσε τον κύριο ν' άνεβή.

Έπειτα από τη διαταγή αυτή, ή όποια δόθηκε σ' έναν τόνο που δεν έπιδεχταν αντίρρησι, ο ύπρητης ώδήγησε τη Λουπέν στο πρώτο πάτωμα. Μία πόρτα ήταν άνοιχτή εκεί, στο κατώφλι της όποιας περιμέναε ένας κύριος, του οποίου ο Λουπέν είχε δει πολλές φορές την είκονα στις εφημερίδες, ο βαρώνος Ρεσπαίν, ο σύζυγος της περιφώμου βαρώνης και ο ιδιοκτήτης της Αίθνας, του πιο έν-

—Γιατί; Γιατί;... Και ποιά ήταν τό αποτέλεσμα, του διαδήματός του αυτού...

—Τό αποτέλεσμα είναι ότι αυτή τη φορά τό μέγαρό σας βρίσκεται περικυκλωμένο... Δώδεκα άστυνομικοί βρίσκονται κάτω απ' τα παράθυρά σας. Μόλις ο ήλιος θ' ανατείλη, θά μπου νά μέσα εν όνόματι του νόμου και

—Γιατί; Γιατί;... Και ποιά ήταν τό αποτέλεσμα, του διαδήματός του αυτού...

—Τό αποτέλεσμα είναι ότι αυτή τη φορά τό μέγαρό σας βρίσκεται περικυκλωμένο... Δώδεκα άστυνομικοί βρίσκονται κάτω απ' τα παράθυρά σας. Μόλις ο ήλιος θ' ανατείλη, θά μπου νά μέσα εν όνόματι του νόμου και

—Γιατί; Γιατί;... Και ποιά ήταν τό αποτέλεσμα, του διαδήματός του αυτού...

ΣΤΙΧΟΙ

Η ΔΕΚΑ ΝΕΕΣ ΕΝΤΟΛΕΣ

1. Τό χρυσάφι πρώτα αγάπη. λά-
(τρευέ το για Θεό σου.
Έπειτα έχε τό άσχημ για πλη-
(σίον κι' άδελφό σου.

2. Τίμα πάντα τους γονείς σου. ό-
(ταν έχουν νά σ' άφήσουν
μια καλή κληρονομία σαν έθωθε
(προβοδύτουν.

3. Βλέπεις άνθρωπον άσεύκτως; ό-
(πνίγεται; Μή δώσεις
χέρι έξω νά τον βγάλεις, πρώτα
(κάτι αν δεν σουφρώσεις.

4. Πρόσεξε εις τη ζωή σου νά μην
(ψευδομαρτυρήσης,
απ' τον ψευτικό σου όρκο πρώτα
(κάτι αν δεν κερδίζεις.

5. Φύλα πάντα της παρθένας την
(τιμήν, έκτός ανός
σ' έμποδίζει νά τό κάμης άνδρας,
(όρεξις ή μίσος.

6. Την πατρίδα σου αγάπα, πρόσ-
(ξε μην την προδώσεις,
την τιμή της προσόσιας πριν
(στην τσέπη σακουλώσεις.

7. Αήστευς τις έξη μέρες και την
(έθδου ν' άφίνης
διά νά διασκεδάξης, για νά τρώ-
(και για νά πίνης.

8. Μή φονεύσεις παρ' όταν νά τό
(κάμης ήμμορσείς
χωρίς φόβο εις τα νύχια της ά-
(νάκρισις νά πέσης.

9. Από την κλοπή πρώτιστα πάντα
(την πλαστογραφία.
Των βαρδάρων μόνον είναι ή κλο-
(πή κληρονομία.

10. Τού γειτόνου σου τό πρόμμα πο-
(σε μην έπιθυμήσεις,
όταν δεν υπάρχει τρόπος μια φο-
(ρά νά τ' άποκτήσης.

Υ. Γ. Αυτά όλα έάν κάμνεις, θά νά
(ζής ευτυχισμένος
και ο κόσμος ό,τι λέγεις θά τ' ά-
(κούει ξεχασμένος.

Π. ΠΑΝΑΣ

—Ε λοιπόν, κύριε βαρώνε, ιδού με δύο λόγια τί έχω νά σας πω...

Πρώ όλων όρων, ο Λαθερνού, τον όποιο δεκαπέντε μέρες τώρα είχε κλείσει ο γιατρός του στην κάμαρή του, ο Λαθερνού ανακοίνωσε μερικώς άποκαλύψεις με τη βοήθεια σημάτων, τα όποια μ' έδωσαν στα ίχνη της ύποθεσις: Μα ενώ έκανε τα σήματα αυτά, τον δολοφόνησαν...

—Ποιά; Ποιά; ρώτησε με άγανά ο βαρώνος.

—Ο γιατρός του.

—Τό όνομα αυτού του γιατρού,

—Τό άγνωστο. Μα ένας από τους φίλους του Λαθερνού, ο κ. Ντυλάτρ, στον όποιο άκριβώς έκανε νά φωτιστεί νά αυτά σήματα, πρέπει νά τώ ξεγήρ' όπως επίσης θά ξέρη και την άκριβή σημασία των συνδυαστικών αυτών άνακοινώσεων, γιατί, χωρίς νά περιμένω τό τέλος τους, πήδηξε σ' ένα αυτοκίνητο και τράβηξε για τη Διεύθυνση της Αστυνομίας.

—Γιατί; Γιατί;... Και ποιά ήταν τό αποτέλεσμα, του διαδήματός του αυτού...

—Τό αποτέλεσμα είναι ότι αυτή τη φορά τό μέγαρό σας βρίσκεται περικυκλωμένο... Δώδεκα άστυνομικοί βρίσκονται κάτω απ' τα παράθυρά σας. Μόλις ο ήλιος θ' ανατείλη, θά μπου νά μέσα εν όνόματι του νόμου και

—Γιατί; Γιατί;... Και ποιά ήταν τό αποτέλεσμα, του διαδήματός του αυτού...

—Τό αποτέλεσμα είναι ότι αυτή τη φορά τό μέγαρό σας βρίσκεται περικυκλωμένο... Δώδεκα άστυνομικοί βρίσκονται κάτω απ' τα παράθυρά σας. Μόλις ο ήλιος θ' ανατείλη, θά μπου νά μέσα εν όνόματι του νόμου και

—Γιατί; Γιατί;... Και ποιά ήταν τό αποτέλεσμα, του διαδήματός του αυτού...

—Τό αποτέλεσμα είναι ότι αυτή τη φορά τό μέγαρό σας βρίσκεται περικυκλωμένο... Δώδεκα άστυνομικοί βρίσκονται κάτω απ' τα παράθυρά σας. Μόλις ο ήλιος θ' ανατείλη, θά μπου νά μέσα εν όνόματι του νόμου και

—Γιατί; Γιατί;... Και ποιά ήταν τό αποτέλεσμα, του διαδήματός του αυτού...

—Τό αποτέλεσμα είναι ότι αυτή τη φορά τό μέγαρό σας βρίσκεται περικυκλωμένο... Δώδεκα άστυνομικοί βρίσκονται κάτω απ' τα παράθυρά σας. Μόλις ο ήλιος θ' ανατείλη, θά μπου νά μέσα εν όνόματι του νόμου και

—Γιατί; Γιατί;... Και ποιά ήταν τό αποτέλεσμα, του διαδήματός του αυτού...

—Τό αποτέλεσμα είναι ότι αυτή τη φορά τό μέγαρό σας βρίσκεται περικυκλωμένο... Δώδεκα άστυνομικοί βρίσκονται κάτω απ' τα παράθυρά σας. Μόλις ο ήλιος θ' ανατείλη, θά μπου νά μέσα εν όνόματι του νόμου και

—Γιατί; Γιατί;... Και ποιά ήταν τό αποτέλεσμα, του διαδήματός του αυτού...

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Περνούσαμε μονάχοι στο σκοτάδι. Περπατούσαμε, κρατημένοι σφιχτά απ' τα χέρια εγώ και ο άλλος. Μονάχα έμεις περπατάγαμε στη μαύρη πεδιάδα. Τίποτε άλλο. Τα μεγάλα βουνά άκίνητα μās έξωναν τριγύρου. Βαρεία σύννεφα ήσαν σταματημένα άπάνω απ' τό κεφάλι μας. Τα ψηλά δέντρα, άνάγια, άνάγια, έστεκαν άσάλευτα μέσα στον άτρεμον αέρα.

Περπατάγαμε και δεν ξέραμε πού πάμε.

—Πού πάμε; ρώτησα με πνιγμένη φωνή.

—Δεν ξέρω, πού πάμε, μου είπε ο άλλος.

Η καρδιά μου χτυπούσε δυνατά. Δεν μπορούσαμε νά πάμε μπροστά. Τα πόδια μας κορφώθηκαν στο χώμα. Με τα βαρεία βουνά, με τα μεγάλα δέντρα, με τα μαύρα σύννεφα μείναμε άκίνητοι.

—Τα χέρια σας τρέμουν, μου είπε ο άλλος.

—Και τα δικά σου.

—Πού είμαστε;

—Δεν ξέρω.

—Δεν άκούς;

—Άκούω.

—Τί ήτανε αυτό που άκουσα μέσα στο σκοτάδι;

Αυτό μās έκανε νά τρέμουμε.

Ένας θόηνος πλατύς άνέβαινε απ' τη γή. Ο θόηνος έγέμιζε τον άίμο, τον ούρανό, τον αέρα.

Τρωπούσε τα βαρεία σύννεφα κι' έσδινε άπάνω. Πλημμυρούσε όλη ή κλάσι, ζωομένη με τό σκοτάδι.

—Εμπρός, είπα στον άλλο.

Προχώρησε νά φύγουμε. Τρέμω.

Άκούς τί σου λέω;

—Δεν μπορώ νά προχωρήσω, μου είπε ο άλλος. Κάτι μου κορφώνει τα πόδια. Τράβηξε με...

—Δεν μπορώ ούτ' εγώ. Τα πόδια μου είναι κολλημένα στο χώμα.

Στεκόμαστε άσάλευτα. Τα νύχια μου είχαν μπει μέσα στα κρεβάτια του.

Ένοιωθα τα νύχια του νά σχίζουν τό κρέας μου...

—Μή μ' άφίνεις.

—Σε κρατώ. Σφίξε μου τό χέρι...

Τό αίμα έτρεχε θερμό απ' τα χέρια μας. Ο θόηνος γέμιζε τό σκοτάδι.

—Ο άέρας τρέμει, του είπα. Νοιώθεις τόν αέρα που τρέμει τώρα;

—Ναι. Και τα δέντρα. Βλέπεις τα δέντρα;

—Τα βλέπω. Και τα σύννεφα άπάνω.

—Και τα σύννεφα, Θεέ μου!

—Βλέπεις τα μακρινά βουνά;

—Βλέπω. Ένας σεισμός τα ταραίζει...

Ο θόηνος γέμιζε τό σκοτάδι, σαν βογγητό άνέμου μέσα στο πένθος του δάσους.

—Ο άνεμος κλαίει;

—Όχι. Δεν είναι ο άνεμος.

Ο άέρας είναι πεθαιμένος. Πνίγομαι...

—Κι' εγώ. Βλέπεις εκεί κάτω;

—Βλέπω. Είπ' ένα μαύρο σημάδι...

—Ένα μαύρο σημάδι σαλεύει. Αυτό είναι...

—Τί είναι;

—Αυτό είναι ή πηγή του θόηνου...

—Τόσο μικρό; Σάν μια φούχτα χώμα. Κι' ο θόηνος είναι άτέραντος...

—Ναι, άτέραντος. Πλατύτερος από τόν ούρανό...

—Πλατύτερος. Πιο βαρύτες από τόν ούρανό...

—Πλατύτερος. Πιο βαρύτες από τα μεγάλα βουνά...

—Πιο βαρύτες. Ψηλότερος απ' τα

—Δεν άκούς;

—Άκούω. Ο άνεμος βογγάει μέσα στο πένθος του άίμου...

—Όχι. Δεν είναι ο άνεμος. Η φωνή φωνάζει κάποιον νά βγή απ' τό χώμα. «Έλα, έλα», τόν φωνάζει.

—Ναι. Άκούω τώρα. Φωνάζει: «Έλα, έλα». Τα χέρια χτυπούν τό χώμα. Τα μαλλιά σέρονται χάμου. Η φωνή φωνάζει: «Έλα, έλα».

—Και δεν έρχεται. Γιατί δεν έρχεται;

—Δεν θάρη ποτέ!

—Και θά φωνάξει ως πότε; Θεέ μου! Τρέμω...

—Θά φωνάξει αιώνα...

—Μιά φούχτα χώμα. Κι' ο θόηνος είναι άτέραντος...

—Δεν είναι μια φούχτα χώμα. Είναι μια καρδιά. Σφίξε μου τό χέρι. Κάνει κρύο...

—Είναι μια καρδιά...

—Τα χέρια σου είναι παγωμένα...

—Κρυώνω. Πώς κρυώνω!

—Τα δόντια σου χτυπούν άγροια. Γιατί χτυπούν έτσι τα δόντια σου; Προχώρησε νά φύγουμε. Έλα κοντά μου...

Κρατούσαμε σφιχτά ο ένας τό χέρι του άλλου. Τα νύχια μου είχαν μπει βαθειά στα κρεβάτια του κι' έννοιωθα τα νύχια του νά σχίζουν τη σάρκα μου. Τό αίμα έτρεχε θερμό από τα χέρια μας.

—Σφίξε μου τό χέρι, σου λέω. Τρέμω...

Τό αίμα έτρεχε απ' τα χέρια μας. Και προχωρούσαμε στο σκοτάδι. Πηγαίναμε μπρός. Μονάχοι. Έγώ κι' ο άλλος...

ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ

Ο κ. Παύλος Νιρβάνας

ψηλά δέντρα...

—Ψηλότερος...

—Τό μαύρο σημάδι σαλεύει...

—Αυτό είναι. Είναι ή μαύρη πηγή του θόηνου...

—Τόσο μικρό; Σάν μια φούχτα χώμα. Κι' ο θόηνος είναι άτέραντος...

—Δεν είναι μια φούχτα χώμα. Μια καρδιά είναι κρυμμένη στο μαύρο σημάδι. Γιατί κύττα! Κάτι σέρονται από τό χώμα σαν φειδί...

—Δεν είναι φειδί. Είναι μαλλιά. Τα μαλλιά σέρονται από τό χώμα...

—Κάτι χτυπάει στη γή. Τι είναι αυτό που άσφίρει;

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»

ΤΟΥ Ε. LESOURD

Η ΜΗΤΕΡΑ

ΜΑΡΘΑ.—Ναί... Την είδα.
ΙΑΚΩΒΟΣ.—Πότε... πότε, μητέρα;
ΜΑΡΘΑ.—Δεν είχε πολλές μέρες. Τη συνάντησα ένα βράδυ που πήγαινε περίπατο στο δάσος. Τη συνόδευε η μητέρα της.
ΙΑΚΩΒΟΣ.—Και πώς το ξέρεις, μητέρα, ότι ήταν αυτή;
ΜΑΡΘΑ.—Μου την έχεις περιγράψει τόσες φορές. Έξω άλλου άκουσα σε μία στιγμή τη μητέρα της να λέει το όνομά της.
ΙΑΚΩΒΟΣ.—Όποτε την είδες, μητέρα, την 'Ορτανσία;... Δεν είχε ωραία; Δεν είχε υπέροχη;
ΜΑΡΘΑ.—Ναί, είχε πολύ ωραία. Δεν έχω ιδεί ωραιότερη νέα... Μοιάζει με άγγελο... Τα μάτια της είναι σαν δυο γαλανά αστέρια.
ΙΑΚΩΒΟΣ.—Πώς είχε δυνατόν λοιπόν, μητέρα, να πάω να την αγαπώ;

ΠΡΟΣΩΠΑ
ΜΑΡΘΑ, 60 ετών, ΙΑΚΩΒΟΣ, 28 ετών, γυιός της. ΠΑΥΛΟΣ, 30 ετών, φίλος τους.

(Στη θεράντα ενός εξοχικού σπιτιού. Η Μάρθα και ο Ιάκωβος κάθονται και συνομιλούν.)

ΜΑΡΘΑ.—Την αγαπάς λοιπόν πολύ, παιδί μου;
ΙΑΚΩΒΟΣ.—Ναί, μητέρα μου. Την αγαπώ πολύ, πάρα πολύ.
ΜΑΡΘΑ.—Μά κι' αυτή φαίνεται πως σ' αγαπά.

ΙΑΚΩΒΟΣ.—Ναί... Άλλοτε μ' αγαπούσε... Άλλά τώρα τελευταία έχει αλλάξει, δεν είναι πια η ίδια.
ΜΑΡΘΑ.—Είσαι βέβαιος; Μήπως είχε ιδέα σου;

ΙΑΚΩΒΟΣ.—Όχι, μητέρα μου... Δεν είχε ιδέα μου... Δεν γελιέμαι... 'Απόδειξίς ότι κι' οι γονείς της, οι όποιοι μ' έδεχόντουσαν άλλοτε με τόση καλωσύνη κι' ευγένεια, μου φέρονται τελευταία ψυχρά...

ΜΑΡΘΑ.—Γιατί άραγε ν' αλλάζουν έτσι; Τι συμβαίνει;

ΙΑΚΩΒΟΣ.—Δεν ξέρω κι' εγώ... Δεν ξέρω... Άλλά υποφέρω πολύ, πολύ... Για σκέψου, καλή μου μητέρα, έπειτα από τόση ευτυχία, τόσα δειρά, τόσες ελπίδες, να νοιώσω ξαφνα μία τέτοια απογοήτευση; Και να μη ξέρω γιατί... Να μη ξέρω γιατί...

ΜΑΡΘΑ.—Μία φορά το ήξεραν, έξ άρχης, ότι δεν είσαι πλούσιος, ότι αναδείχτηκες μόνος σου.

ΙΑΚΩΒΟΣ.—Βέβαια, το ήξεραν. ΜΑΡΘΑ.—Όποτε δεν είναι αυτός ο λόγος, για τον οποίο σου φέρονται τόσο ψυχρά...

ΙΑΚΩΒΟΣ.—Δεν μπορώ να καταλάβω.

ΜΑΡΘΑ.—'Η οικογένειά μας είχε πτωχή άλλα τίμα... Δεν έχουμε καμιά κληίδα.

ΙΑΚΩΒΟΣ.—Τι να σου πω, μητέρα... Φοβάμαι μήπως...

ΜΑΡΘΑ.—Μήπως;

ΙΑΚΩΒΟΣ.—Μήπως... θέλουν να παντρεύουν την 'Ορτανσία με κανένα πολύ πλούσιο.

ΜΑΡΘΑ.—Δεν πιστεύω. Μά κι' αν οι γονείς της το θέλουν αυτό, ή 'Ορτανσία δε θα δεχτεί ποτέ...

ΙΑΚΩΒΟΣ.—Πώς το ξέρεις, μητέρα;

ΜΑΡΘΑ.—'Η 'Ορτανσία φαίνεται πως είναι ένας άγγελος...

ΙΑΚΩΒΟΣ.—Την ξέρεις, μητέρα; Την είδες;

άνοιξε τη τσάντα της για να μου δώσει το χέρι μου.

ΙΑΚΩΒΟΣ, (μ' αγωνία).—Κι' εσύ τί έκανες;

ΜΑΡΘΑ.—Με μία κίνηση, ίσως λίγο απότομη, σταμάτησα το χέρι της μητέρας της. Και, φεύγοντας ψιθύρισα στο αυτί της 'Ορτανσίας: «Είμαι η μητέρα του 'Ιακώβου».

ΙΑΚΩΒΟΣ, (με αγωνία πάντα).—Και ή 'Ορτανσία τί είπε;

ΜΑΡΘΑ.—Έφυγε άμέσως. Δεν πρόφτασε να μου πη τίποτε...

ΙΑΚΩΒΟΣ.—Δεν είδες την έκφραση του προσώπου της, πώς ήταν εκείνη τη στιγμή;

ΜΑΡΘΑ.—Δεν είδα τίποτε... Έφυγα άμέσως, σου λέω.

ΙΑΚΩΒΟΣ.—Μητέρα... Πόσες μέρες πέρασαν από τότε;

ΜΑΡΘΑ.—Δέκα μέρες περίπου...

ΙΑΚΩΒΟΣ, (κρατώντας το κεφάλι του στα χέρια του).—Δέκα μέρες, Δέκα μέρες...

ΜΑΡΘΑ.—Πώς δε σου είπε τίποτα ή 'Ορτανσία; Έγώ νόμιζα πως κάτι θα σου πη...

ΙΑΚΩΒΟΣ.—Μήπως της ψιθύρισες πολύ σιγά τα λόγια σου και δεν τήκουσε;

ΙΑΚΩΒΟΣ.—Πώς να είμαι ψυχραίμος τη στιγμή που βλέπω να καταστρέφεται ή ευτυχία μου, τα δειρά μου;

ΜΑΡΘΑ.—Της τα είπα πολύ σιγά, βέβαια, αλλά και πολύ κοντά στο αυτί της. Άλλως τε, όπως έγώ την αναγνώρισα, έπρεπε κι' αυτή να καταλάβει ποιά είμαι. Γιατί, καθώς μου λές, της έχεις μιλήσει πολλές φορές για μένα. Της έχεις πει ακόμα ότι τα μαλλιά μου είναι γκριζα και τα μάτια μου γαλανά.

ΙΑΚΩΒΟΣ, (χαμογελώντας στοργικά).—Ναί... Της έχω πει, ότι δεν έχω αγαπήσει παρά μόνο γαλανά μάτια στον κόσμο... Τα μάτια της μητέρας μου και τα δικά της.

ΜΑΡΘΑ.—Και της έχεις πει ότι μ' αγαπάς πολύ...

ΙΑΚΩΒΟΣ.—Ναί... Της έχω πει, ότι δεν μπορώ να σε χωριστώ. Κι' αυτή τη παραδέχτηκε να ζήσουμε μαζί και οι τρεις...

ΜΑΡΘΑ.—Είπε ένας άγγελος.

ΙΑΚΩΒΟΣ.—Μά γιατί, γιατί, ενώ είμαστε σχεδόν άρραβωνιασμένοι, ενώ οι γονείς της φανόντουσαν τόσο χαρούμενοι κι' αυτοί με την ευτυχία μας, έφυγε έτσι, χωρίς να μου πει τίποτε...

ΜΑΡΘΑ.—Τα πήρε χαμογελώντας γλυκά. Άλλά ή μητέρα της φαντάστηκε φάντασμα ότι θέλω να πουλήσω τα άφθνη αυτά και

(Φιλεί το χέρι της Μάρθας και σφίγγει το χέρι του 'Ιακώβου).

ΜΑΡΘΑ.—Καλησπέρα, παιδί μου.

ΙΑΚΩΒΟΣ.—Καλησπέρα, Παύλε...

ΠΑΥΛΟΣ.—Είστε καλά, κυρία Μάρθα;

ΜΑΡΘΑ.—Καλά...

ΠΑΥΛΟΣ.—Μά το λέτε έτσι, σαν να μην είστε καλά.

ΜΑΡΘΑ.—Όχι... δά... Είμαστε καλά και οι δυο.

ΠΑΥΛΟΣ.—Δεν ξέρω... Ίσως κάνα λάθος. Μά ο 'Ιακώβος μου φαίνεται μελαγχολικός.

ΙΑΚΩΒΟΣ.—Δεν έχω τίποτε...

ΜΑΡΘΑ.—'Ιακώβε, ο Παύλος είναι ο καλύτερος φίλος σου... Πές του τί έχεις.

ΠΑΥΛΟΣ.—'Ανοιξέ του την καρδιά σου. Έγώ έντωμεταξύ πάω να σάς έτοιμάσω ένα τσάι. (Φεύγει).

ΠΑΥΛΟΣ.—Τι έχεις, λοιπόν, 'Ιακώβε;

ΙΑΚΩΒΟΣ.—Είμαι πολύ δυστυχής, Παύλε. Φαίνεται ότι οι γονείς της 'Ορτανσίας μετάνιωσαν και δεν με θέλουν πια για γαμπρό τους... Και ή 'Ορτανσία... Άκου... 'Η 'Ορτανσία μου φέρεται ψυχρά... Είναι τρομερό, τρομερό... Έγώ που την αγαπώ τόσο. Και να μη ξέρω γιατί!

ΠΑΥΛΟΣ.—'Εγώ ξέρω γιατί.

ΙΑΚΩΒΟΣ.—Ξέρεις; Λοιπόν, πές μου...

ΠΑΥΛΟΣ.—Θά σε λυτήσω, 'Ιακώβε.

ΙΑΚΩΒΟΣ.—Λέγε μου... λέγε μου γρήγορα.

ΠΑΥΛΟΣ.—Πρέπει να είσαι πιο ψυχραίμος...

ΙΑΚΩΒΟΣ.—Πώς να είμαι ψυχραίμος στη στιγμή που βλέπω να καταστρέφεται ή ζωή μου, ή ευτυχία μου, τα δειρά μου;...

ΠΑΥΛΟΣ.—Ναί... Είναι πολύ δύσκολο αυτό, αλλά...

ΙΑΚΩΒΟΣ.—Μη με βασανίζεις, λοιπόν περισσότερο! Λέγε μου, τί ξέρεις; Παντρεύουν ίσως την 'Ορτανσία μ' ένα πολύ πλούσιο;...

ΠΑΥΛΟΣ.—Δεν είναι έτσι;

ΙΑΚΩΒΟΣ.—Όχι... Δεν είναι έτσι;

ΠΑΥΛΟΣ.—Τί έγινε, λοιπόν;

ΠΑΥΛΟΣ.—'Εγώ αν ήμουν στη θέση σου, και μάθαινα τί συμβαίνει θα ξεροβόωνα από την καρδιά μου τον ξεροτά μου...

ΙΑΚΩΒΟΣ.—Τίποτα, Παύλε, δε μπορώ να ξεροβώσω αυτό τον ξεροτά μου από την καρδιά μου. Για την αγάπη της 'Ορτανσίας, θα θυσιάσα τα πάντα...

ΠΑΥΛΟΣ.—Και τη μητέρα σου;

ΙΑΚΩΒΟΣ.—Μά πρόκειται λοιπόν για τη μητέρα μου;

(Έκείνη τη στιγμή μπαίνει ή Μάρθα μ' ένα δίσκο στα χέρια. 'Ακούει την τελευταία φράση του 'Ιακώβου, και δεν προχωρεί. 'Ακουμπά σιγά-σιγά το δίσκο σ' ένα τραπέζι και στέκεται να κρυφακούση πίσω από την κουρτίνα που είναι στην πόρτα).

ΙΑΚΩΒΟΣ.—Γιατί σιωπάεις, λοιπόν, Παύλε; Λέγε... Πρόκειται για τη μητέρα μου;

ΠΑΥΛΟΣ.—Ναί...

ΙΑΚΩΒΟΣ.—Λέγε, λοιπόν... Έχεις γήσους... Τι συμβαίνει;

ΠΑΥΛΟΣ.—Οι γονείς της 'Ορτανσίας και αυτή ή ίδια σε έχουν εκτιμήσει για την άτομη σου αξία, παραβλέποντας ότι είσαι φτωχός... Και ή 'Ορτανσία παραδέχτηκε να κατοικήση

μαζί με τη μητέρα σου.

ΙΑΚΩΒΟΣ.—Ναί... Λοιπόν; Μετανοώσε τώρα;

ΠΑΥΛΟΣ.—Χτές ή 'Ορτανσία κλαίγοντας μου τα διηγήθηκε όλα. Ξέρεις ότι είμαι ένας από τους καλύτερους φίλους τους, ο έμπιστος της οικογένειας... Και λίγο συγγενής τους... Λοιπόν...

ΙΑΚΩΒΟΣ.—Ναί... Λοιπόν...

ΠΑΥΛΟΣ.—Λοιπόν, οι γονείς της 'Ορτανσίας δέχτηκαν να γίνη αυτός ο γάμος και να μείνη μαζί σας κι' ή μητέρα σου, αλλά δεν ήξεραν ακόμα τη μητέρα σου. Την είδαν φαίνεται για πρώτη φορά στο δρόμο που πάει στο δάσος, προ δέκα ημερών.

ΙΑΚΩΒΟΣ.—Προ δέκα ημερών...

ΠΑΥΛΟΣ.—Και έκανε πολύ κακή εντύπωση στη μητέρα της 'Ορτανσίας προ πάντων.

ΙΑΚΩΒΟΣ, (με χείλη που τρέμουν).—Γιατί έκανε κακή εντύπωση ή μητέρα μου;

ΠΑΥΛΟΣ.—Τη δρῆκαν πολύ χωριάτικα, πολύ κακοντυμένη, πολύ της κάτω τάξεως... Μία γυναίκουλα που πάει στα δάση για να μαζέψη μανιτάρια και αγριολούλουδα... Φαντάσου ότι ή μητέρα της 'Ορτανσίας θέλησε να την έλεση...

ΙΑΚΩΒΟΣ.—Και ή 'Ορτανσία ακόμα την περιφρόνησε;

ΠΑΥΛΟΣ.—'Η 'Ορτανσία είναι καθώς ξέρεις ένα κορίτσι που ακούει πολύ τους γονείς του...

ΠΑΥΛΟΣ.—'Αγαπάς βέβαια πολύ, αλλά δεν τολμά να σε πάρη και παρή τη θέληση των γονέων της... Γι' αυτό είναι τώρα δυστυχής και κλαίει...

ΙΑΚΩΒΟΣ.—Φτωχή μου μητερούλα. Και όμως ή 'Ορτανσία ξέρει ότι αυτή ή «γυναίκουλα» με μεγάλωσε με τόσες θυσίες. Και αν είμαι τώρα καίτι, το χρεωστώ σ' αυτή.

ΠΑΥΛΟΣ.—Τέλος πάντων... 'Υστερα από όλα αυτά που φαίνεται ότι πρέπει να ξεχάσεις την 'Ορτανσία.

ΙΑΚΩΒΟΣ.—Δεν μπορώ, δεν μπορώ να τη ξεχάσω.

ΠΑΥΛΟΣ.—Οι γονείς της είναι άπορασιμένοι να μη σου τη δώσουν. Αέ! μπορούμε, λένε, να παραδεχτούμε για πεθερά της κόρης μας μία γυναίκα που φαίνεται σαν πλάστρα... Τόσο έμεις όσο κι' ή κόρη μας θα ντρεπόμαστε γι' αυτή... Στην οικογένειά μας έχουμε όλο μεγάλες κυρίες. Πώς θα παρουσιάσουμε, λοιπόν, στον κόσμο για συμπετέρα μας αυτή τη παλιοχωριάτισσα; Δεν είναι δυνατόν να γίνη ο γάμος αυτός. Έκτός αν ή τύχη τα φέρει έτσι και λείψει από τη μέση αυτή ή παλιόγρηνα!...

ΙΑΚΩΒΟΣ.—'Α, βέβαια... Δεν είναι δυνατόν να γίνη αυτός ο γάμος!... Δεν θ' άρνιωθ τη μητέρα μου... Άλλά δεν θα πάω και ν' αγαπώ την 'Ορτανσία... Και θα υποφέρω πολύ...

('Η Μαρία ξαναπαίρνει το δίσκο, μπαίνει μέσα, σερβίρει σιωπηλά το τσάι. Μά τα χέρια της τρέμουν. Ένα φλυτζάνι πέφτει

από τα χέρια της και σπάει).

ΙΑΚΩΒΟΣ.—'Α, μητέρα. Δε θυμάμαι να έχης σπάσει ποτέ τίποτα. Είναι ή πρώτη ζημιά που κάνεις...

(Το βράδυ αργά, στην κάμαρα του 'Ιακώβου, που τη φωτίζει ένα καντήλι. Ο 'Ιακώβος κοιμάται. Η Μάρθα στέκεται κοντά στο κρεβάτι του και τον κυττάζει ασάλευτα).

ΜΑΡΘΑ, (πολύ σιγά).—'Αγαπημένο μου παιδί... Κοιμήσου... Κοιμήσου...

'Αρκετά πόνεσες... 'Αρκετά έκλαψες σήμερα... 'Ακουγα κρυφά το κλάμμα σου... 'Εκλαιγες μόνος, χωρίς να θελήσης να μου πης γιατί κλαίεις... Κοιμήσου, κοιμήσου, παιδί μου... Τί ωραία ήταν ή εποχή εκείνη που σε κρατούσα μωρό στην αγκαλιά μου και σε νανούριζα, και σε φιλούσα ύστερα άπαλά, σιγά, κοιμισμένο... Θέλω να σε φιλήσω τώρα, μ' τρέμω, τρέμω μήπως σε ξυπνήσω... Δεν πρέπει να ξυπνήσης... Δέχτηκες να θυσιάσης την αγάπη σου για μένα... Μά εγώ δεν το δέχομαι!... Δεν το δέχομαι!... Δεν δέχομαι τη θυσία του έρωτός σου, της ζωής σου, της ευτυχίας σου. Όχι... Είσαι νέος έσύ. Πρέπει να είσαι ευτυχισμένος, να ζήσης όπως θέλει ή καρδιά σου. Το είπαν οι γονείς της 'Ορτανσίας: «Δεν είναι δυνατόν πια να γίνη αυτός ο γάμος, παρά μόνο αν τα φέρει έτσι ή τύχη και λείψει ή παλιόγρηνα από τη μέση». 'Ε, λοιπόν, ή παλιόγρηνα θά λείψει. Θά κλάψης βέβαια και γι' αυτό. 'Ιακώβε μου, μ' ή αγαπημένη σου θά σε παρηγορήσει, θά πη γρήγορα τα δάκρυά σου με τα

φιλιά της. Θυσίασα όλα μου τα νειάτα για σένα. Γιατί να μη θυσιάσω και τα λίγα χρόνια που μου μένουν ακόμα να ζήσω; Γιατί να μην εξαραινωστώ έγώ, αφού είμαι έμπόδιο για την ευτυχία σου; 'Αγαπήμένο μου παιδί... Δεν θά σε ξαναϊδώ... Κι' εσύ δεν θά με ίδης αύριο το πρωί, όταν ξυπνήσεις... Θά περιμένης να σου φέρω σαν πάντα το γάλα σου. Μά δε θά 'ρθώ... 'Εσύ θ' άνησυχήσης και θά μ' άναστήσης στο σπίτι... Μά δεν θά με βρούκης πονθινα... Θά είμαι πια ένα πτώμα στα βάθη του ποταμού. Μά δε θά καταλάβης ότι πέθανα για σένα. Σου είπα πριν κοιμηθής ότι θά πάω να μαζέψω στο φθός του πεγγαριού νερολούλουδα από την όχθη του ποταμού. Και θά νομίσης ότι, μαζεύοντας τάνθη, γλύστησα κι' έπεσα στο ποτάμι. Και αν το ποτάμι ξεβράσει το πτώμα μου, θά λείψω να κρατώ σφιχτά στο χέρι μου κρύνα του νερού... 'Ετσι δεν θά υποπτευθής τίποτε... 'Ετσι θά μπορούσής να διαδίσως χωρίς τίνεις, με λίγα μόνο δάκρυα, προς την ευτυχία... 'Αντίο, αγάπη μου... (Γονατίζει και φιλεί άπαλά τα σκεπάσματα του κρεβάτιού).

—'Αντίο, ψυχρή μου, λατρεία μου, Πάω να κρυφτώ... Πάω να κρυφτώ για πάντα μέσα στα σκοτεινά νερά του ποταμού... Πρέπει να τεθάνω, αφού το θεωρούν ντροπή που είμαι μητέρα σου... Είμαι μ' αφοχή, μ' άγροάμιστη κι' άσχημη γυναίκουλα, άνάξια

να γίνω ή πεθερά της αγαπημένης σου. Μόνο, Θεέ μου! 'Αχ... Παρακαλώ να σ' αγαπά ή 'Ορτανσία. Να σ' αγαπά, έτσι και το ένα εκατοστό από δόσ σ' άγάπησε ή φτωχή σου γρηά μανούλα. 'Η παλιόγρηνα.

—'Α... 'Αντίο για πάντα, παιδί μου...

(Φεύγει σιγά-σιγά, προσπαθώντας να πνίξη τους λυγμούς της).

ΑΠΟ ΔΩ ΚΙ' ΑΠΟ ΚΕΙ

ΝΤΟΠΙΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΙ' ΑΣΤΕΙΑ

Σ' ένα τραπέζι του καφενείου του Ζαχαράτου, στο Σύνταγμα, κάθεται μία παρρέα βουλευτών και συζητεί για την φιλανθρωπία κάποιου γνωστού πολιτικού και τώως ύπουργού.

Έξαφνα ένας από τους βουλευτές πετιέται και λέει:

—'Εγώ ξέρω κι' έναν άλλον πολιτικό, αυτόν με τα γκριζα ρούχα, που κάθεται στο άπέναντι τραπέζι, που άζει να τον αναφέρω για τη φιλανθρωπία του...

—Είπε γενναϊόδωρος;

—Πάρα πολύ. Φαντασθήτε ότι δεν άφινει κανένα φτωχό να φύγη από το σπίτι του, χωρίς να του δώσει κάτι.

—Αυτό δεν το πολυπιστεύω, είπεν ένας άλλος βουλευτής από τη Θεσσαλία.

—Το βεβαιώνω έγώ, είπεν πάλι ο πρώτος. Σε δσους του ζήτησαν ελεημοσύνη, τους δίνει και από μιά... συστατική επιστολή για μένα!...

—Αυτό δεν το πολυπιστεύω, είπεν ένας άλλος βουλευτής από τη Θεσσαλία.

—Το βεβαιώνω έγώ, είπεν πάλι ο πρώτος. Σε δσους του ζήτησαν ελεημοσύνη, τους δίνει και από μιά... συστατική επιστολή για μένα!...

—Αυτό δεν το πολυπιστεύω, είπεν ένας άλλος βουλευτής από τη Θεσσαλία.

—Το βεβαιώνω έγώ, είπεν πάλι ο πρώτος. Σε δσους του ζήτησαν ελεημοσύνη, τους δίνει και από μιά... συστατική επιστολή για μένα!...

—Αυτό δεν το πολυπιστεύω, είπεν ένας άλλος βουλευτής από τη Θεσσαλία.

—Το βεβαιώνω έγώ, είπεν πάλι ο πρώτος. Σε δσους του ζήτησαν ελεημοσύνη, τους δίνει και από μιά... συστατική επιστολή για μένα!...

—Αυτό δεν το πολυπιστεύω, είπεν ένας άλλος βουλευτής από τη Θεσσαλία.

—Το βεβαιώνω έγώ, είπεν πάλι ο πρώτος. Σε δσους του ζήτησαν ελεημοσύνη, τους δίνει και από μιά... συστατική επιστολή για μένα!...

—Αυτό δεν το πολυπιστεύω, είπεν ένας άλλος βουλευτής από τη Θεσσαλία.

—Το βεβαιώνω έγώ, είπεν πάλι ο πρώτος. Σε δσους του ζήτησαν ελεημοσύνη, τους δίνει και από μιά... συστατική επιστολή για μένα!...

—Αυτό δεν το πολυπιστεύω, είπεν ένας άλλος βουλευτής από τη Θεσσαλία.

—Το βεβαιώνω έγώ, είπεν πάλι ο πρώτος. Σε δσους του ζήτησαν ελεημοσύνη, τους δίνει και από μιά... συστατική επιστολή για μένα!...

—Αυτό δεν το πολυπιστεύω, είπεν ένας άλλος βουλευτής από τη Θεσσαλία.

—Το βεβαιώνω έγώ, είπεν πάλι ο πρώτος. Σε δσους του ζήτησαν ελεημοσύνη, τους δίνει και από μιά... συστατική επιστολή για μένα!...

—Αυτό δεν το πολυπιστεύω, είπεν ένας άλλος βουλευτής από τη Θεσσαλία.

—Το βεβαιώνω έγώ, είπεν πάλι ο πρώτος. Σε δσους του ζήτησαν ελεημοσύνη, τους δίνει και από μιά... συστατική επιστολή για μένα!...

—Αυτό δεν το πολυπιστεύω, είπεν ένας άλλος βουλευτής από τη Θεσσαλία.

—Το βεβαιώνω έγώ, είπεν πάλι ο πρώτος. Σε δσους του ζήτησαν ελεημοσύνη, τους δίνει και από μιά... συστατική επιστολή για μένα!...

—Αυτό δεν το πολυπιστεύω, είπεν ένας άλλος βουλευτής από τη Θεσσαλία.

—Το βεβαιώνω έγώ, είπεν πάλι ο πρώτος. Σε δσους του ζήτησαν ελεημοσύνη, τους δίνει και από μιά... συστατική επιστολή για μένα!...

—Αυτό δεν το πολυπιστεύω, είπεν ένας άλλος βουλευτής από τη Θεσσαλία.

—Το βεβαιώνω έγώ, είπεν πάλι ο πρώτος. Σε δσους του ζήτησαν ελεημοσύνη, τους δίνει και από μιά... συστατική επιστολή για μένα!...

—Αυτό δεν το πολυπιστεύω, είπεν ένας άλλος βουλευτής από τη Θεσσαλία.

—Το βεβαιώνω έγώ, είπεν πάλι ο πρώτος. Σε δσους του ζήτησαν ελεημοσύνη, τους δίνει και από μιά... συστατική επιστολή για μένα!...

—Αυτό δεν το πολυπιστεύω, είπεν ένας άλλος βουλευτής από τη Θεσσαλία.

—Το βεβαιώνω έγώ, είπεν πάλι ο πρώτος. Σε δσους του ζήτησαν ελεημοσύνη, τους δίνει και από μιά... συστατική επιστολή για μένα!...

—Αυτό δεν το πολυπιστεύω, είπεν ένας άλλος βουλευτής από τη Θεσσαλία.

Στο σπίτι του κ. Ζ., στο Φάληρο, πήραν μία καινούργια υπηρετρια, ή οποία δεν έχει καθόλου ιδέα πως μαγειρεύουν με το γάλα.

Την πρώτη μέρα πήρε ή κυρία της στην κουζίνα και της έδειξε πως άνάβουνε και πως μεταχειρίζονται το γάλα. Μόλις όμως άναψε το γάλα και έδωσε οδηγίες, κάποιος την έζήτησε και έφυγε, άφινοντας μόνη της την υπηρετρια.

Έπειτα από δυο—τρεις ημέρες, ή κυρία έπηρε και πάλι στην κουζίνα και έρώτησε την υπηρετρια αν μαγειρεύει καλά με το γάλα.

—Είπε έσοχη φωνιά, κυρία, της απάντησε τότε εκείνη. Φαντασθήτε ότι από τη στιγμή που την άνάψατε, ούτε έσβυσε καθόλου ούτε έχασε τη δύναμή της.

Κόκκαλο ή κυρία.

—Είπε έσοχη φωνιά, κυρία, της απάντησε τότε εκείνη. Φαντασθήτε ότι από τη στιγμή που την άνάψατε, ούτε έσβυσε καθόλου ούτε έχασε τη δύναμή της.

Κόκκαλο ή κυρία.

—Είπε έσοχη φωνιά, κυρία, της

Η ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΜΙΑΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

ΠΩΛ ΖΙΝΙΣΤΥ

οχέσεις με τὸν βασιλέα, ὁ ὁποῖος ἀφ' πληροφορήθηκε τὰ παθήματα τοῦ Ἀτανίου, τὸν διώρισε σὲ μιὰ μεγάλη δόμη, ἐνῶ τὸν σκληρόκαρδο καὶ ἄδικο κριτὴ καταδίκασε σὲ παντοτεινὴ ἐξορία.

ΟΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΑΙ ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

Ἡ Μεγκλ Δεμονιὲ καὶ ὁ Σὲν Γκρανιέ, σὲ μιὰ σκηνὴ τοῦ
ἔργου «Τίποτ' ἄλλο ἀπ' τὴν ἀλήθεια».

ΕΝΑ ΑΛΗΘΙΝΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΖΕΒΑΚΟ

τάτης απόγονοι... κι' έπεσε πάλι μέσ' στην άγκαλιά του Λαζάρου.

Ο Γουλιέλμος, τον οποίο συγκινούσε πολύ η σκληρή αυτή, έπωφελήθηκε της ευκαιρίας για να τη φιλήσει αδελφικά στο μέτωπο και βγήκε γρήγορα έξω.

Έπειτα από τρεις ώρες βοσκόταν στην είσοδο του μοναδικού μονοπατιού, που οδηγεί από τη Μέρνινα στα έλβετικά σύνορα και το οποίο οι ντόπιοι αποκαλούν «καταραμένο μονοπάτι», από τα πολλά δυστυχήματα που συμβαίνουν εκεί κατά τις χειμωνιάδες του χειμώνα.

— Αλλά, φώναξε ο Γουλιέλμος, παραμέρισε από το δρόμο μου !...

— Έβαφνα, είδες σε κάποια απόστασι μπουστά του, μια γρηά γυναίκα, η οποία τραβούσε κατ' ευθείαν προς αυτόν, ακουμπώντας σ' ένα ροζάριο ραβδί. Φαινόταν για ζήτημα κι' ο Γουλιέλμος έβγαλε το ποταμάκι του για να της δώσει κανένα αρμυρίκι νόμισμα. Μά σαν έφτασε κοντά της, κράτησε κατ'απλήρητος το ύψος του...

— Βαρβάρα! φώναξε με όργη.

Ναι, ήταν πράγματι η Βαρβάρα, η οποία μετά την πτώσι της στο γκαζόν και την κλοπή του περιστεριού από τον της, είχε εγκαταλείψει το Πανδοχείο της Γέρουρας του Δικαδίου, στο οποίο έμεινε ως ότου να βα-

— Έβαφνα, είδες σε κάποια απόστασι μπουστά του, μια γρηά γυναίκα, η οποία τραβούσε κατ' ευθείαν προς αυτόν, ακουμπώντας σ' ένα ροζάριο ραβδί. Φαινόταν για ζήτημα κι' ο Γουλιέλμος έβγαλε το ποταμάκι του για να της δώσει κανένα αρμυρίκι νόμισμα. Μά σαν έφτασε κοντά της, κράτησε κατ'απλήρητος το ύψος του...

— Βαρβάρα! φώναξε με όργη.

Ναι, ήταν πράγματι η Βαρβάρα, η οποία μετά την πτώσι της στο γκαζόν και την κλοπή του περιστεριού από τον της, είχε εγκαταλείψει το Πανδοχείο της Γέρουρας του Δικαδίου, στο οποίο έμεινε ως ότου να βα-

— Έβαφνα, είδες σε κάποια απόστασι μπουστά του, μια γρηά γυναίκα, η οποία τραβούσε κατ' ευθείαν προς αυτόν, ακουμπώντας σ' ένα ροζάριο ραβδί. Φαινόταν για ζήτημα κι' ο Γουλιέλμος έβγαλε το ποταμάκι του για να της δώσει κανένα αρμυρίκι νόμισμα. Μά σαν έφτασε κοντά της, κράτησε κατ'απλήρητος το ύψος του...

— Βαρβάρα! φώναξε με όργη.

Ναι, ήταν πράγματι η Βαρβάρα, η οποία μετά την πτώσι της στο γκαζόν και την κλοπή του περιστεριού από τον της, είχε εγκαταλείψει το Πανδοχείο της Γέρουρας του Δικαδίου, στο οποίο έμεινε ως ότου να βα-

— Έβαφνα, είδες σε κάποια απόστασι μπουστά του, μια γρηά γυναίκα, η οποία τραβούσε κατ' ευθείαν προς αυτόν, ακουμπώντας σ' ένα ροζάριο ραβδί. Φαινόταν για ζήτημα κι' ο Γουλιέλμος έβγαλε το ποταμάκι του για να της δώσει κανένα αρμυρίκι νόμισμα. Μά σαν έφτασε κοντά της, κράτησε κατ'απλήρητος το ύψος του...

— Βαρβάρα! φώναξε με όργη.

— Ναι!... Σχετικά με τη Μινιόν. Έκείνη τη στιγμή ακριβώς, ένας ελαφρύς θόρυβος ακούστηκε πίσω από ένα βράχο.

— Κάποιος είν' εκεί και μ'ς 'κουέι! φώναξε η γρηά τρέμοντας.

— Ο Γουλιέλμος, ο οποίος είχε ακούσει κι' αυτός το θόρυβο, έκανε το γύρο του βράχου και κούταζε.

— Δεν είνε κανείς! Μπορείς να μιλήσης! είπε, κοιτάζοντας κατώματα της Βαρβάρα.

— Είστε βέβαιος πως δεν 'νε κανείς; επέμεινε η μέγαιρα, ρίχνοντας γύρω της ένα βλέμμα ανήσυχο.

— Ναι!... Μίλησε λοιπόν! Γιατί, αν δεν έχεις να μου πής τίποτε, φεύγω... Κι' 'ς αναλάβουν άλλοι την τιμωρία σου...

— Άρχοντα Γουλιέλμε Μάιστερ, είπα πως έχω να σου μιλήσω για τη Μινιόν...

— Μά πως ξέρεις εσύ ότι ενδιαφέρωμαι γι' αυτό το κορίτσι;

— Από την 'Ισαβέλλα ντέ Μαλφιέρα, η οποία μου μίλησε για σ'α.

Και η Βαρβάρα του διηγήθηκε όλα όσα είχαν συμβεί στο Ντρίμπουργκ μέχρι της άφιξης του βαρώνου γκ Ρούτβειν. Του διηγήθηκε ακόμα πως, βλέποντας τη Μαριάννα δηλητηριασμένη, είχε εγκαταλείψει το σπίτι της κι' έφυγε.

— Φρίκη! 'Ω, τί φοβική σκευωρία!... Τί έγκλήματα και τί ατιμίες! φώναξε ο Γουλιέλμος, ο οποίος, καθώς ξαναθυμήθηκε τη θυσία της Μαριάννας, δεν μπόρεσε να συγκρατήσει ένα δάκρυ.

— Όλα αυτά τ'α σκέφτηκες, τ'α βράγανσε και τ'α έκανε η Μαλφιέρα! είπε τότε η Βαρβάρα. 'Ω! άρχοντα Γουλιέλμε, αν συναντήσετε ποτέ αυτή τη γυναίκα στο δρόμο σας, σώγετε... γιατί φέρνει το θάνατο όπου κι' αν πάει... 'Η μάλλον πατήστε την και λυώστε την σαν μια όχλια! Σκοτώστε την χωρίς τύφι και οίκτο, όπως θ'α σκοτώνετε μια βλαή! Είνε μενάλη κακούργα! Τ'α έγκλημάτ'α της 'νε αναρίθμητα! Θ'α σ'α τ'α αποκαλύψω... Καί, αφού ενδιαφέρεστε για τη Μινιόν—δεν είν' έτσι;—θ'α σ'α φανερώσω ποιοι είνε οι γονείς του δυστυχισμένου αυτού κοριτσιού...

— Μίλησε φώναξε ο Γουλιέλμος μ' ανυπομονησία. Μίλησε λοιπόν! Οι γονείς της Μινιόν δεν είνε χωρικοί της Μέρνινας;

— Της Μέρνινας; έκανε η Βαρβάρα ξαφνιασμένη. Ποιά είν' αυτή η Μέρνινα;

— Ένα χωριουδάκι της λίμνης Μαζέρ...

— Όχι! Όχι! άρχοντα Γουλιέλμε. 'Ακούστε: 'Αλλοτε, σ'α μια από τις πιο ώμορφες πολιτείες της 'Ιταλίας, ζούσε μέσα στον πλούτο και την ευτυχία ένας νέος και μεγάλος άρχοντας, γόνος μιας από τις πλουσιότερες κι' ενδοξότερες οικογένειες της Ευρώπης... Είχε για σύζυγο μια πανταμένη γυναίκα με τόσο άγνηλη καρδιά, ώστε βλοι την ανώμαλη Μαντόννα... Τ'α ξέρω θ'α, αυτό, γιατί ήμουν υπηρέτης τους, γιατί ήμουν η γκουβερνάντα της λατρεμένης τους κόρης, της μικρούλας Μινιόν! Μ'α 'να βδελυρό πλάσμα, η φοβητή αυτή Μαλφιέρα, ζήλευε την ευτυχία τους κι' έβαλε 'αίσιους έλεεινούς ατσίγγανους κι' έκλεψαν τη Μινιόν...

— Όχι! Όχι! άρχοντα Γουλιέλμε. 'Ακούστε: 'Αλλοτε, σ'α μια από τις πιο ώμορφες πολιτείες της 'Ιταλίας, ζούσε μέσα στον πλούτο και την ευτυχία ένας νέος και μεγάλος άρχοντας, γόνος μιας από τις πλουσιότερες κι' ενδοξότερες οικογένειες της Ευρώπης... Είχε για σύζυγο μια πανταμένη γυναίκα με τόσο άγνηλη καρδιά, ώστε βλοι την ανώμαλη Μαντόννα... Τ'α ξέρω θ'α, αυτό, γιατί ήμουν υπηρέτης τους, γιατί ήμουν η γκουβερνάντα της λατρεμένης τους κόρης, της μικρούλας Μινιόν! Μ'α 'να βδελυρό πλάσμα, η φοβητή αυτή Μαλφιέρα, ζήλευε την ευτυχία τους κι' έβαλε 'αίσιους έλεεινούς ατσίγγανους κι' έκλεψαν τη Μινιόν...

— Όχι! Όχι! άρχοντα Γουλιέλμε. 'Ακούστε: 'Αλλοτε, σ'α μια από τις πιο ώμορφες πολιτείες της 'Ιταλίας, ζούσε μέσα στον πλούτο και την ευτυχία ένας νέος και μεγάλος άρχοντας, γόνος μιας από τις πλουσιότερες κι' ενδοξότερες οικογένειες της Ευρώπης... Είχε για σύζυγο μια πανταμένη γυναίκα με τόσο άγνηλη καρδιά, ώστε βλοι την ανώμαλη Μαντόννα... Τ'α ξέρω θ'α, αυτό, γιατί ήμουν υπηρέτης τους, γιατί ήμουν η γκουβερνάντα της λατρεμένης τους κόρης, της μικρούλας Μινιόν! Μ'α 'να βδελυρό πλάσμα, η φοβητή αυτή Μαλφιέρα, ζήλευε την ευτυχία τους κι' έβαλε 'αίσιους έλεεινούς ατσίγγανους κι' έκλεψαν τη Μινιόν...

νιόν... 'Αλλοίμονο! ήμουν κι' εγώ συνενοχός της... Μ'α όρκιστήτε μου ότι θ'α τιμωρήσετε αυτή την άθλια...

— Σου τ'ορκίζομαι με βλη μου την καρδιά! απάντησε ο Γουλιέλμος. Μ'α μίλησε λοιπόν... Πές μου τ'α ληθινό όνομα της Μινιόν... Πές μου τ'ο όνομα της οικογένειάς της...

— Έ λοιπόν, είπε η Βαρβάρα, η ενδοξος οικογένεια στην οποία ανήκει η Μινιόν, είνε η οικογένεια των...

Έκείνη τη στιγμή ένας πυροβολισμός αντήχησε και μια σφαίρα, η οποία πέρουσε σφυρίζοντας απ' τ'αυτά του Γουλιέλμου, χτύπησε τη Βαρβάρα. 'Η γρηά σωρίστηκε κάτω σαν ένας όγκος, χωρίς να βγάλει κραυγή.

Ο Γουλιέλμος ξετρελλαμένος, ανίκανος να μαντέψει από πού είχαν πυροβολήσει, γονάτισε κοντά στη γρηά, της ανασήκωσε το κεφάλι και της είπε με αγωνία:

— Γιά όνομα τ'ο Θεού!... Πές μου τ'ο όνομα!... Τ'ο όνομα της οικογένειάς της Μινιόν!

— Πήγαινε στο Διάβολο να τ'ο μάθης! ακούστηκε τότε.

Και, πριν ο Γουλιέλμος προφτάσει να κάνει την παραμικρή κίνησι, σωρίστηκε κι' αυτός με τη σειρά του στο χώμα, χτυπημένος από ένα έγχειρο βιο στην πλάτη, ανάμεσα στους δυο ώμους.

Ο άνθρωπος που είχε διαπράξει το διπλό αυτό έγκλημα, έσκυψε τότε πάνω από τ'α δυο θύματά του. Καθώς είδε το Γουλιέλμο, ένας άγριος μορφομός ζωγραφίστηκε στο πρόσωπό του και ψιθύρισε:

— Πέθανε!... Μου πλήρωσε τ'ο λογαριασμό του!... Είνε η αντιπόδοσις του ξύλου που μου έδωσε στο Γκόλγουαθ. 'Οραία! 'Οραία! "Όσο για τη γρηά, φόρησε κι' αυτή... Χαίρε, κυρά Βαρβάρα!... Χαίρε, άρχοντα Γουλιέλμε Μάιστερ!... Δοδός σας!...

Και ο Κόκκινος Τζήλ—γιατί αυτός ήταν ο δολοφόνος—χαίριττε βγάζοντας το καπέλλο του... Έπειτα έδωσε μια κλωστή στο σώμα της Βαρβάρας και την έβρισε στο γκαζόν... Έτσιμαζόταν να κάνει τ'ο ίδιο και στο Γουλιέλμο, όταν άκουσε τον κρότο ενός άμαξιού που πλησίαζε κι' έφυγε τρέχοντας...

Πράγματι, εκείνη τη στιγμή 'εν άμαξι έμπαινε στο «Μονοπάτι» του «Διαβόλου», έρχόμενος από την 'Ελβετία. Μέσ' στο άμαξι αυτό ήταν η γρηά που πλησίαζε κι' έφυγε τρέχοντας...

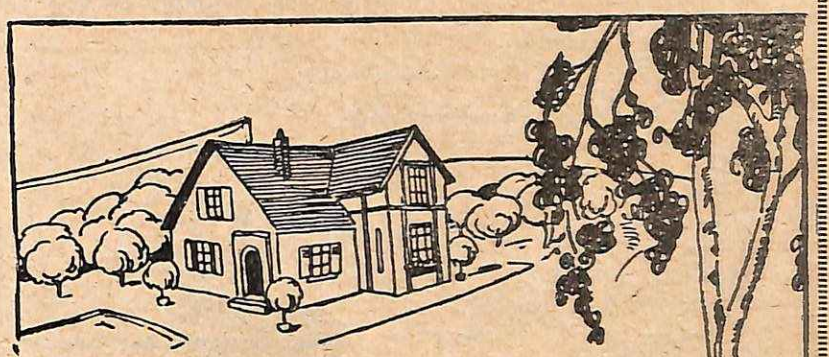
Και, μιλώντας έτσι, ο βαρώνος γονάτισε κατάγης. Κόλλησε το αυτί του στο στήθος του Γουλιέλμου κι' άφουγκράστηκε.

— Ζή! φώναξε σε λίγο με χιρά. Κάθε έλπίδα δεν χάθηκε ακόμα!

— Ό φτωχός νέος! 'Ω! 'ς τον σώσωμε! ψιθύρισε η Νόρα, πλημμυρισμένη από συγκίνηση.

— Θ'α καταβάλω κάθε προσπάθεια για να τον σώσω! απάντησε ο Ρούτβειν. Έν πρώτοις γιατί αυτός ο νέος μου 'ενέπνευσε αληθινή συμπάθεια κι' έπειτα γιατί είμαι βέβαιος πως 'ένε θυμά της φοβητής αυτής γυναίκας που...

— Ακούσθης!

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ

Η ΜΙΣΑΝΘΡΩΠΙΑ ΤΟΥ ΑΛΦΙΕΡΙ

Πώς φερνέταν στους άλλους ανθρώπους. Τ'α νεύρα του κι' η ιδιοτροπία του. Στο σαλόνι της κομψής Στελμπεργκε. Ο γλωσσολογικός ξένος. Ο στρατιωτικός διοικητής της Φλωρεντίας κι' ο ποιητής. Πώς έπεσε ο ένδοξος σμός του στρατηγού. Δηλώσεις και αντιδηλώσεις, κ.τ.λ.

Για τον μεγάλο τραγικό ποιητή της 'Ιταλίας Βίκτωρα 'Αλφιέρι διηγούνται ότι είχε πολύ υπερβολικό χαρακτήρα, ότι ήταν άκοινωνήτος μέχρις απαντάςτου κάποτε θαμνών, κι' ότι προκάλυψε διαρκώς επεισόδια με τη συμπεριφορά του προς τους άλλους ανθρώπους.

Τον καιρό που συνέζη με την κόμισσα Στοιμπέργκε, την οποία εκτιμούσε απεριόριστα για τη μεγάλη της μόρφωσι κι' έξυπνάδα, του συνέβη το παρακάτω χαρακτηριστικό επεισόδιο.

Μια μέρα, ενώ ο ποιητής καθόταν κοντά στο τζάκι και ζεστανόταν, πήγε να τον επισκεφθί ο περιφημός για τη γλωσσολογία του Βολωνός Γκιουζέπε Γκασπάρο, ο οποίος δρισκετόταν εκείνες τις μέρες στη Φλωρεντία.

Ο ξένος οδηγήθηκε στην αίθουσα από την ίδια την κόμισσα, αλλά ο ποιητής, ο οποίος δεν τον 'χώνευε γιατί έπεδείκνε διαρκώς τη πολυλογασία του, τον δέχτηκε ψυχρά.

Η οικοδέσποινα, βλέποντας ότι ο ποιητής κάτλησε μονάχα τον ξένο χωρίς να του μιλήει και θέλοντας να τον κάνει να ανοίξη τ'ο στόμα του, άρχισε να μιλάει για κάποια γαλλική τραγωδία, η οποία προκαλούσε ένστικτο τον καιρό ζωηρότητας συζητήσεσι στους φιλολόγικούς κύκλους.

— Ό 'Αλφιέρι όμως εξακολουθούσε και πάλι να σιωπάζει και η κόμισσα αποφάσισε να τον ρωτήσει απ' ευθείας:

— Και σεις τί λέτε;

— Εγώ λέω... αποκρίθηκε απότομα ο ποιητής και συμπλήρωσε τη φράσι του με την περιφημία... λέξι του Καμπράν.

Μι' άλλη φορά πάλι, κατά τ'ο χειμώνα του 1800, ο Γάλλος στρατηγός Μιολλά, ο οποίος δρισκετόταν τότε ως διοικητής στη Φλωρεντία και θάρμαζε τον ένδοξο ποιητή, θέλησε να τον γνωρίσει κι' από κοντά.

Αλλά κάθε φορά που πήγαινε να τον επισκεφθί, οι υπηρέτες του 'Αλφι-

έρι του έλεγαν πως ο κύριός τους έλειπε.

Τέλος ο στρατηγός του άφησε μια επιστολή, στην οποία τον ρωτούσε ποιά μέρα και ποιά ώρα θ'α μπορούσε 'επισκέψαι να τον γνωρίσει.

Ο ποιητής, βλέποντας την τόσο έπιμονή του 'επισκέπτου του, δρισκετόταν και απάντησε στο στρατηγού έγγραφος ως εξής:

«Αν ο στρατηγός με δεατάσει να πάω προς

επίσκεψί του με την ιδιότητά του ως διοικητή της Φλωρεντίας, θ'α υπακούσω.

Αν όμως η έπιθυμία του να μιλή άναπακορίνεται με μια απλή ανθρώπινη περιέργεια, 'ς μάθει ότι ο Βίκτωρ 'Αλφιέρι είνε άκοινωνήτος και δεν συνάπτει σχέσεις με τον πρώτο τυχόντα».

Ο Μιολλά διαβάζοντας αυτό τ'ο γράμμα, κωφεύτηκε άναγκαστικά και έδημοσίευσε την ακόλουγη επίσημη δήλωσι:

«Όταν έδίδασσα τις τραγωδίες του Βίκτωρος 'Αλφιέρι, έπισθυμνα πολύ

να τον γνωρίσω. Σήμερα όμως που έμαθα τ'ο χαρακτήρα του, αλλάζω γνώμη και δεν έχω καμιά πεία 'επισκέψαι να τον αναντήσω μαζί του».

Αλλά ο ποιητής δεν έννοωσε να υποχωρήσει και 'αφήση τ'ο ζήτημα ως αυτό τ'ο σημείο. Την επόμενη λοιπόν της απαντήσεως του στρατηγού ταχυκόλησε στην πόρτα του μεγάρου του την εξής... αντιδήλωσι:

«Ο Βίκτωρ 'Αλφιέρι, με την έδρα του είνε κύριος τού δαντού του τοδάρχη στο σπίτι του, γνωστοποιεί σ' όποιονδήποτε θάθελε να τον γνωρίσει ότι ουδέποτε δέχεται ούτε πρόσωπα, ούτε προσκλήσεις, ούτε προσεβες, ούτε έπιστολές από άτομα τ'α οποία δεν γνωρίζει και από τ'α οποία δεν έχει καμιά ανάγκη!...»

XXI

ΤΟ ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΟ ΜΟΝΟΠΑΤΙ

Ο 'Ηλιος είχε ανέβει πεία ψηλά στον ουρανό. Τ'ο επεισόδιο αυτό, τ'ο οποίο αναστάτωσε τ'ο Γουλιέλμο, 'ε'χε ως αποτέλεσμα να τον κάνει να καθυσταθήσει στην άνωχώρησι του.

Έπρεπε τώρα να ξεκινήσει ανέσις, χωρίς να χάνη ούτε στιγμή, αν ήθελε να διασπίση πριν ακόμα νυχτώσει τ'α φαράγγια που οδηγούν στην 'Ελβετία. Έσφιξε στην άγκαλιά του τ'ο Λαζάρου και τ'ο Λαζάρου, φίλους με αδέρφια τ'ο χέρι της Φιλίνης και, γυρίζοντας προς τη Μινιόν, η οποία 'εν τ'ο μεταξί είχε συνέλθει, της είπε:

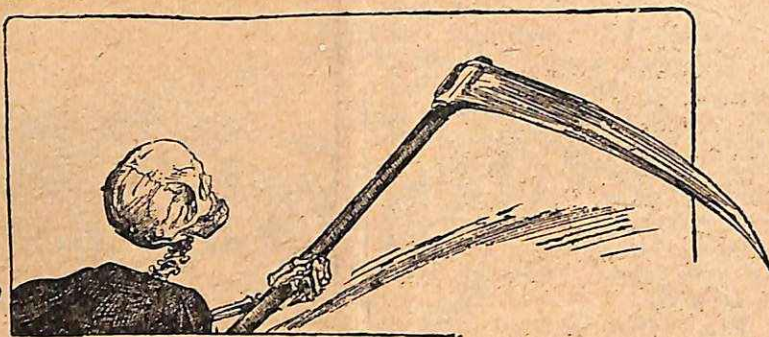
— Θάρρος, μικρούλα μου!... Μην κλαίς, παιδί μου!... Θ'α ξαναγυρίσω.

— 'Αλλοίμονο, αφέντη! ψιθύρισε η Μινιόν μέσ' απ' τους λυγμούς της: Θ'α σ'ε ξαναδώ τάχα;

— Θ'α με ξαναδώ; Μινιόν... Σ'αφίω π'ώρα, ως ότου να γυρίσω, στους καλύτες αυτούς φίλους μου, που είνε και δικοί σου φίλοι... Δεν έχεις να φοβηθής τίποτε!

Η Μινιόν, άποθηκορμένη, λευκή σαν τ'ο πανί, έκανε μια κίνησι υπερ-

ΕΝΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΦΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΥ

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΩΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΩΝ
ΤΟΥ ΑΛΕΞΗ ΤΟΛΣΤΟΗ

Άλλου αν ήταν κανείς έπρεπε να βρίσκεται κοντά στο σπίτι, γιατί τα σκυλιά είχαν όρμησει και γαβγίζαν προς το μέρος του σπιτιού, ακριβώς κάτ' απ' το παράθυρο της κίρης μου.

Γεμάτος ανησυχία, κύτταξα καλύτερα προς τα εκεί, μα τίποτε, απολύτως τίποτε δεν φαινόταν. Τό μέρος αυτό, λουζόταν ολόκληρο στο φως κι ούτε δέντρα υπήρχαν γύρω...

Α! ξέχασα να σας πω κάτι... Ίσως αυτό να μην έχω καμμία σημασία... Άλλα δεν ξέρω πάλι. Σ' όλο αυτό το διάστημα μια κουκουβάγια, της οποίας έβλεπα τα μάτια να τρυπούν με τη λάμψη τους τη νύχτα, καθόταν στην κορυφή του μαντρότοιχου της αυλής και, γυρισμένη κατά το μέρος του σπιτιού, θοηνούσε άπασις, απελπισμένα...

Δεν έβλεπα, όπως σας είπα τίποτε, κι όμως τα σκυλιά εξακολουθούσαν να γαβγίζουν πιο άγρια όλοένα, πιο μανιασμένα. Πηδούσαν μάστιχα προς το μέρος του τοίχου σαν να ήθελαν ν' αρπάξουν κάποιον απ' τα πόδια, κάποιον που βρισκόταν γαντζωμένος στο παράθυρο της κίρης μου... Μα δεν ήταν κανείς, κύριε, σας το ξαναλέω... Κανείς.

Κι όμως τόσο δυνατά ήταν τα γαυγίσματα των σκυλιών μας, ώστε οι τσοπάνηδες που κοιμόντουσαν γύρω στις στάνες μου, ξύπνησαν κι ανησυχώντας μήπως μού συνέβαινε τίποτε, ήρθαν προς το σπίτι όπλισμένοι...

Βλέποντάς τους, ξεθάρρεψα κι ά-

φού άνοιξα την πόρτα βγήκα έξω και πήγα κοντά τους. Είχατε καμμία δεικνύει άγριες τώρα... Τι είχαμε να φοβηθούμε...

Χωρίς να τους εξηγήσω τί συμβαίνει—τι να τους εξηγήσω άλλωστε, αφού κι εγώ δεν ήξερα τίποτε—τους πήρα και κάναμε το γύρο του σπιτιού. Εξετάσαμε με προσοχή κάθε γωνία, κάθε κούφωμα κι άνοιγμα, μα δεν είδαμε τίποτε, τίποτε...

Αυτό όμως, αντί να μας καθησυχάσει, μάς ανησύχησε τρομερά και μάς γέμισε από μια βαθειά αγωνία... Γιατί να σας το κρύψω; Φοβόμαστε!... Ναί, είμαστε δέκα άντρες και φοβόμαστε, γιατί δεν βλέπαμε τίποτε, ενώ τα σκυλιά μας εξακολουθούσαν να γαβγίζουν με τα γαυγίσματά τους τόν άέρα... πιο άγρια πάντα, πιο μανιασμένα, πιο τρομερά...

Μή ξέροντας πειά τί να κάνουμε, σταθήκαμε κι οι δέκα και τα κυτάχαμε, μη τολμώντας να εξομολογηθούμε ό ένας στον άλλο τον φόβο μας και περιμένοντας από στιγμή σε στιγμή να συμβή κάτι τρομερό, κάτι άφάνταστο...

Και δεν είχαμε άδικο, κύριοι μου. Σε μια στιγμή, ξαφνα, τα σκυλιά μάνιασαν σαν να είχαν λυσάξει... Χύμηξαν όλα μαζί προς τον τοίχο κι άρχισαν να πηδούν, προσπαθώντας να φτάσουν ως το παράθυρο της κίρης μου, γουλλίζοντας και βγάζοντας άφρους απ' το στόμα τους.

Ποτέ μου δεν τα είχα δει νά κί-

νουν τέτοια πηδήματα.

Τι ήταν, κύριοι μου, αυτό που έβλεπαν τα σκυλιά κι εμείς δέκα άνθρωποι δεν το βλέπαμε;... Μυστήριο, τρομερό μυστήριο!...

Τα κυτάχαμε παγωμένοι απ' τον τρόμο μας, καρφωμένοι στις θέσεις μας, ανίκανοι να κάνουμε ένα βήμα...

Εξαφνα, κι είδαμε να σταματούν τα πηδήματά τους προς το παράθυρο και, σχηματίζοντας κύκλο, να άναστηκώνονται τρομερά και να δαγκώνουν τον άέρα... Ναί, άφεντάδες μου, δάγκωναν ν τ ο ν ά έ ρ α... Τόν δάγκωναν, σαν να βρισκόταν στη μέση του κύκλου που είχαν σχηματίσει ένα πράγμα άόρατο... Το μεγαλύτερο απ' τα σκυλιά μας—ό άρχηγός τους να πούμε—ήταν ό Μουράτης... Αυτός ήταν ό πιο άγριος απ' όλους κι αυτός πρωτοστατούσε στην τρομερή αυτή πύλη τους έναντι του άόρατου.

Προσέχετε, κύριοι, γιατί αυτό που θα σας πω είναι έντελως άπίστευτο πειά... Λοιπόν, σε μια στιγμή, είδαμε το κεφάλι του Μουράτη να στριφογυρίζει, ν' ανασταίνεται λίγο προς τα πάνω, είδαμε τη γλώσσα του να βγαίνει έξω απ' το στόμα του, τα μάτια του να τεντώνονται σαν να τον είχαν αρπάξει δυο πολύ δυνατά χέρια απ' το λαιμό και προσπαθούσαν να τον πνίξουν... Ή καλύτερα, τον έπνιγαν, ναί, τον έπνιγαν, κύριοι!... Γιατί έπειτα από μια στιγμή είδαμε το πιστό μου ζώο να βγάζει ένα απελπισμένο ουρλιασμα και να πέφτει κάτω άκίνητο!...

Τό είχαν πνίξει, κύριοι!... Τό είχαν πνίξει... Τ' άλλα σκυλιά, βλέποντας τον άρχηγό τους νά πέσει κάτω ψόριστο, έπαψαν πειά να παλύνουν και περιστοίχισαν το πτώμα του, γουλλίζοντας πένθιμα...

Την ίδια στιγμή, καθώς εξακολουθούσαμε να στεκόμαστε παραλυμένοι απ' τον τρόμο μας, νοιώσαμε μ π ο σ τ ν ά π ε ρ ν ά η μ π ο σ τ ν ά μ α ς. Δεν είδαμε τίποτε, μα καταλάβαμε απ' τόν άέρα πως κάποιος πέρασε μπροστά μας τρέχοντας. Μα δεν ήταν αυτό μόνο... Δέν πέρασε ούτε μισό δευτερόλεπτο κι ένα δυνατό γέλιο, ένα γέλιο τρομερό, ένα γέλιο του διαβόλου άκούστηκε, στην άρχή δυνατό και κατόπιν πιο σιγαλό, σαν ν' απομακρυνόταν όλοένα από μας αυτός που γελοούσε...

Τέλος το γέλιο αυτό έπαψε... Σιωπή απόλυτη άπλωνόταν τώρα γύρω μας, μια πένθημη και τρομερή σιωπή που τη διέκοπταν κάθε τόσο τα άδύνατα πειά γουλλίσματα των σκυλιών...

Βλέποντας τα σκυλιά ήσυχ'α, καταλάβαμε πως ό φοβερός αυτός εφιάλης που μάς κρατούσε μια ώρα άκίνητους απ' τον τρόμο μας είχε περάσει πειά και νοιώθοντας τόν έαυτό μας νά συνέρχεται από την παραλυσία του, κάναμε μερικά βήματα και τ'α πλησίασαμε...

Αυτά παραμύθια άμέσως, σαν νά ήθελαν να μάς κάνουν να προσέξουμε το πτώμα του άρχηγού τους. Έβουλα πράγματι πάνω απ' το ψόφιο σκυλί μου... Αυτό που είδα τότε

ήταν το πιο τρομερό απ' όλα... Κρατούσε σφιχτά άνάμεσα στα δόντια του ένα κομμάτι ύφασμα, ένα κομμάτι σχισμένο από άντρίκειο σακκάκι!... Νά το...

Και, λέγοντας τα λόγια αυτά, ό Μπλάζις, διέκοψε τη διήγησή του και μάς έδειξε με τό δάχτυλο, άπάνω στο τραπέζι, πλάι σε μια εικόνα, θαμμένη εκεί επίτηδες, ένα γνήσιο ύφασμα.

Ήταν πράγματι ένα κομμάτι, σχισμένο με τα δόντια του σκυλιού από άντρίκειο σακκάκι. Έγχε μάστιχα και δυο κουμπιά...

Ό Μπλάζις μάς τό έδειχνε χωρίς νά τολμάη νά τ' άγγίξη.

Έπειτα εξακολούθησε:

Καθώς εκύτταζα αυτό το πανί, ή πιο τρομερές σκέψεις, περνούσαν από το μυαλό μου, θυμήθηκα ξαφνα πως είχα αφήσει μόνης μέσα στο σπίτι τη γυναίκα μου και την κόρη μου. Δεν ύποψιζόμουν θέδια ότι μπορούσε να τους είχε συρθεί τίποτε κακό, άλλ'α φοβόμουν, μήπως είχαν τρουάξει με τα γαυγίσματα των σκυλιών...

Έτομαζόμουν λοιπόν ν' άνεβώ στο σπίτι μου, όταν ξαφνα είδα τη γυναίκα μου νά προβάλλη άναμάλιασμένη στ' άνοιγτό παράθυρο και νά μου φωνάζη με μια φωνή γεμάτη άπόγνωση:

—Ή κόρη μας!... Ή Βάνκα!...

Μα δεν πρόλαβε νά πη περισσότερα και τήν είδα νά γέρνη και νά πέσει κάτω...

Τρελλός από τήν άγωνία μου, έτοξα άμέσως προς το σπίτι και σε οία στιγμή βρέθηκα πλάι στη γυναίκα μου, ή οποία βρισκόταν μισοποθυμισμένη στη κρεβάτι της. Κοντά της στεκόταν ή γρηά μας ύπνρετρα, προσπαθώντας νά τη συνεφέρει. Μόλις με είδε, προσπάθησε ν' άναστήσει το χείρ της και δείχνοντάς μου τήν άνοιγτή πόρτα τις χάμασε τις κόρες μας, ψιθύρισε:

—Έκει!... Έκει!...

Και ξανάχλεις πάλι τα μάτια της.

Αφου τήν ύπνρετρα νά τήν περποινή και με δυο πηδήματα βρέθηκα στο δωμάτιο της Βάνκα.

(Ακολουθεί)

ΗΡΟΊΚΕΣ ΜΟΡΦΕΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΚΟΡΑΚΑ

Σας δίνουμε και σήμερα δυο άκόμα ανέκδοτα του περιφήμου Κορηός ύπνρεττή Κόρακα, για τόν όποιο γράψαμε σ' ένα από τα προηγούμενα φύλλα μας.

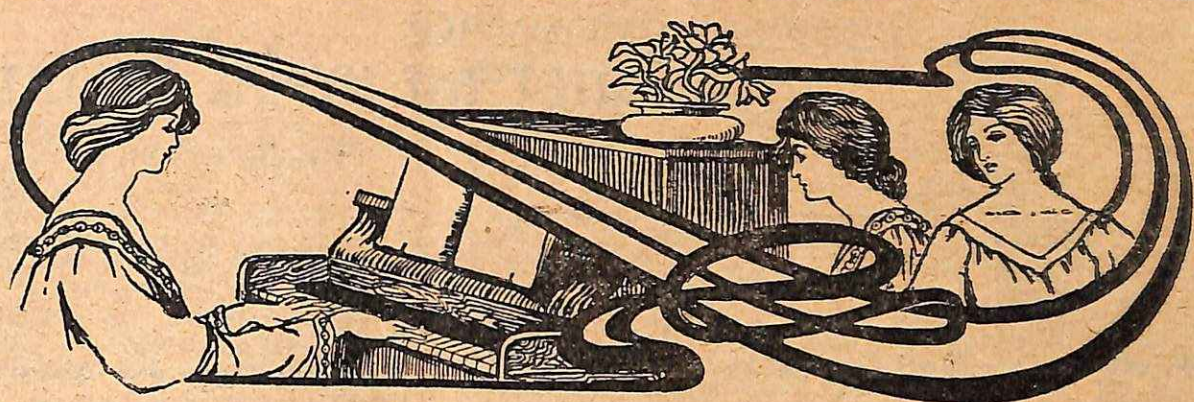
Ό Κόρακας ποτέ δεν άναπαύοταν. Άκόμα και στ' όν ύπνο του... πολεμούσε.

—Πιάστε τον! φώναζε κάθε τόσο παραμυλώντας. Βαράτε του!... Αίμα!... Τούρκοι!...

Άκόμα και στίς τελευταίες του στιγμές, ό ήρωϊκός Κοής, λίγο πριν νά ξεφυγήσει, νόμαζε πως έβλεπε Τούρκους μπροστά του.

—Πιάστε τους!... Πού είνε;... φώναζε.

Κι άπάνω σ' αυτό ξεψύχησε...

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΣΥΜΠΟΣΙΑ ΖΩΩΝ!...

Ή ζωοφιλία ενός ζεύγους πολυεκατομμυριούχων. Ένα γεύμα με 200 προσκεκλημένους πθήκους! Τό σικτρο τέλος ενός συμποσίου. Πώς εορτάστηκαν τα γενέθλια ενός... σκυλλου! Γεύμα σε όλα τα σκυλλάκια της Ν. Ύόρκης. Ή γεροντοκόρη που έτρωγε μαζί με τα πέντε σκυλιά της, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ό κύριος και ή κυρία Δέρ, ένα ζεύγος Άμερικανών πολυεκατομμυριούχων, είνε ζωοφιλοί μέχρι μονομάνιας. Τελευταία μάλιστα, έπειδή φαίνεται δεν είχαν τίποτε καλύτερο να κάνουν, παρέθεσαν ένα έπίσημον δείπνον, στο όποιο παρεκάθησαν άποκλειστικώς πθήκοι! Κατόρθωσαν δηλαδή νά προμηθευθούν, πληρώνοντας κολοσσιία ποσά, περί τις διακόσιες μαϊμούδες κάθε ράτσας, τίς όποιες τοποθέτησαν γύρω από ένα μεγάλο προπεσέστατο στολισμένο τραπέζι.

Τά διάφορα φαγητά τά σερβίριζαν στους συνδυατημένας γκαρσόνια φοροφορεμένα, ή δέ μαϊμούδες έτρωγαν άξιοπρεπέστατα σαν άνθρωποι, μέχρις ότου κατά τό τέλος του γεύματος, ένα από τά γκαρσόνια έγρσε κατά λάθος μια υπουκάλα ούτεκου έπάνω στο τραπέζι. Μερικές μαϊμούδες άρχισαν τότε νά γλύνουν το ποτό που είχε χυθεί. Άμέσως όμως κι ή άλλες θέλησαν νά πάρουν κι αυτές τ'ε μερτικό τους και δημιουργήθηκε έτσι ένα άφάνταστο πανδαμύοιο. Οι ύπνρετες και οι κύριοι των μαϊμούδων κατόρθωσαν με μεγάλη δυσκολία νά ξεχωρίσουν τους διαμαρτυρούς και έτσι το συμπόσιον είχε όκτο και άθλιο τέλος.

Οι ίδιοι Άμερικανοί πολυεκατομμυριοί έδωσαν και άλλη μια φορά ένα παρόμοιο γεύμα επ' εύκαιρία των γενεθλίων του μικρού τους σκυλλου.

Στήν περίστασι αυτή, έστειλαν προσκλήσεις σ' όλα τα σκυλιά των πλούσιων οικογενειών της Νέας Ύόρκης. Τό τραπέζι τό έτόλξαν κόκκινες δάλιες και άστμένια κρηστήρια. Τά σκυλιά τοποθετήθηκαν σε ψηλά καθίσματα με υεταξένα υαλίνοα, πίσω δέ από κάθε σκυλί στεκόταν κι από ένα ύπνρετης για νά μισπή νά τ'α βοηθή στο φαγητό τους.

Τό «μεγόν» του γεύματος άπτελειότο από μισχαρίσιες κοτολέτες, λουκάνικα, κρέμα σοκολάτας, μπισκότα και μια πελωρία τούρτα. Όλόκληρη ή εκλεκτή κοινωνία της Νέας Ύόρκης παρακολούθησε τό γεύμα αυτό και τά δυο σκυλιά που έδειξαν τους λεπτοτέρους τούπους, κατά τό διάστημα του φαγητού, έθαυβεύθηκαν με πολυτελή θραβεία.

Για νά τελειώνουμε θ' αναφέρουμε

άκόμα και τά γεύματα, τά όποια παρέθετε καθημερινώς στα πέντε σκυλλάκια της ή μίς Μάκενζι, μια πλουσιωτάτη Άμερικανίς γεροντοκόρη.

Ή γεροντοκόρη αυτή είχε μάθει στα σκυλιά της νά φέρονται στο τραπέζι σαν άνθρωποι και κάθε μέρα τά έδάζε νά γευματίζουν μαζί της, και νά τρώνε τά ίδια φαγητά μ' αυτήν. Τά σκυλλάκια έπήγαιναν και καθόντουσαν μονάχα τους στίς καρεκλίτσες τους και κατεβρόχιζαν με μεγάλη προσοχή και λεπτότητα τά κομμάτια τό κρέας που ή κυρία τους τους

έδωκε στην άνάγκη της ν' άντλήσει ότι ή Άστυπαλαία δεν έχει φείδια και άποτελεί κατά τούτο μοναδική έξαιρέσι απ' όλη τήν Ελλάδα.

Ή πιθανώτερη εξήγησι του γεγονότος αυτού είνε ότι τά άποδημητικά πτηνά, όταν ταξιδεύουν από τήν Άσία στην Άφρική, σταματάν για ένα διάστημα στην Άστυπαλαία και εξολοθρεύουν τά έρπετα, χρησιμοποιώντας τα ως τροφή τους.

Σάφεται όμως και μια παλαιά παράδοσι σύμφωνα με τήν όποία ύπνρεχε στο βορειοδυτικό μέρος της νήσου ζούσε ένας φοβερός δράκος, ό όποιος παραφύλαγε και έπετίθετο έναντίον των διαδωτών.

Οι κάτοικοι της Άστυπαλαίας, έπειδή τό θηριο είχε άρπάσει τά κοπάδια τους, αναγκάστηκαν νά άπομακρυνθούν από τήν περιοχή του και νά καταφύγουν σ' έναν άγριο που έτρεφε νά περνά από τό νησί τους, ζητώντας τήν συνδρομή του.

Ό άγριος τους διατάξε νά μαζεύουν όλοι σ' ένα άρειόμα στον μέρος που χωρίζε στα δυο τό νησί και νά κοιμολήσουν εκεί ό καθένας των ένα ένα από ξερά ξύλα.

Όταν έγινε αυτό, παρασιάστηκε ό άγιος, συνοδευόμενος από τόν φοβερό δράκοντα, ό όποιος τόν άκολουθούσε πειθήνια.

Κατόπιν ό άγιος, αφού οι κάτοικοι άναψαν με τά δαυάτια τους φωτιά, έκαμε τόν σταυρό του, και διατάξε τό θηριο νά πειρή στίς φλόγες.

Ό δράκοντας ύπάκουσε άμέσως στη διαταγή του και μαζί μ' αυτόν ούγκηκαν και καήκαν όλα τά φείδια, ή σάβρα κι οι σκορπιοί, που βρισκόντουσαν στο νησί και που είχαν έπίσης άκολουθήσει τόν άγιο.

Από τότε τό μέρος άκείνο άπομεινε γυμνό από δέντρα, γιατί είχε ποτιστεί με τό δηλητήριο των φειδιών, άλλα και δεν έναφάνηκαν πειά έρπετα σ' όλο τό νησί.

Κοντά της στεκόταν ή γρηά ύπνρετρα και προσπαθούσε νά τή συνεφέρει...

ΜΙΑ ΑΘΑΝΑΤΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΑΓΑΠΗΣ

ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου).

Η Γενεθιέδη έδειξε τότε στην 'Αλφονσίνα το φάρμακόν της και της είπε :

— Πώς να βγώ έξω μαζύ σου ντυμένη έτσι ;

— Μά θα φορέσεις ένα δικό μου φόρεμα... Έγινε με κι' η δυο το ίδιο σώμα, το ίδιο ανάστημα...

Μά η Γενεθιέδη κούνησε το κεφάλι της και, χαμογελώντας πικρά, είπε στην 'Αλφονσίνα :

— Όχι, αδελφούλα μου... Έτσι θα μείνεις κοροϊδευμένη και αυτό θα μείνει δυσχερής και τις δυο... Φεύγω... Γυρίζω στο χωριό...

— Και πότε θα ξαναρθής στο Παρίσι; τη ρώτησε η 'Αλφονσίνα.

— Δεν ξέρω... Ίσως ποτέ... Έβρεις, πρόκειται να παντρευτώ εκεί κάτω...

— Και με ποιόν;

— Με τον 'Αλέξη Ζουάν, το γιό του χαρτονα...

— Μά αυτός δεν είναι καθόλου ώμορφος... Είναι χοντρός και κοντός... Τόν θυμάμαι... Έχει μια μύτη, ασχημή...

— Μά δεν τον παίρνω για την ωμορφιά του... Ο 'Αλέξης είναι καλός, τίμιος, δουλευτής... Ένας τέτοιος άνθρωπος χρειάζεται σε μένα...

— Έγεις δίκιο, είπε η 'Αλφονσίνα. 'Αλλ' αφού θα παντρευτείς, χρειάζεσαι πολλά πράγματα... Μπορώ να σου κάνω έχω όλα τα έξοδα...

— Όχι, δεν θέλω τίποτε, άπνιγχε η Γενεθιέδη. Μόλις μόνο την ημέρα του γάμου μου έχω φάρμακα στους φτωχούς και δώσε και σε μένα αυτό το δαχτυλίδι για να σε θυμάμαι.

Και, λέγοντας τα λόγια αυτά, η Γενεθιέδη έδειξε ένα από τα δαχτυλίδια που είχε η αδελφή της στο χέρι της, το απλούστερο απ' όλα.

Η 'Αλφονσίνα της το έδωσε πρόθυμα και έπειτα από δέκα βδομάδες, την ημέρα του γάμου της αδελφής της, μύησε έχω φάρμακα στους φτωχούς.

Από τότε η Γενεθιέδη δεν ξαναείδε παιδί την 'Αλφονσίνα παρά μόνο στις τελευταίες ημέρες της ζωής της. Όταν η κατάσταση της αδελφής της έφτασε σε απελπιστικό σημείο, την είδωπύτησαν και έτρεξε κοντά της.

Έτσι η Κυρία με τας Καμελίας ξεψύχησε μέσα στην αγάλη της ταπεινής αδελφής της, που τόσο την αγαπούσε...

Στά 1844, η 'Αλφονσίνα Ντυπλεσσίς θρήνηθηκε μέσ' στο Παρίσι με την ασύγκριτη ωμορφιά της. Οι φίλοι της

ζώδευαν γι' αυτήν σε μια μέρα ποσά, με τα όποια θα μπορούσαν να ζήσουν επί μήνες οικογένειες όλοκληρες. Πολλοί μάλιστα απ' αυτούς καταστρεφόντουσαν για τα φάρμακα της μάτια και, όταν πειά έμεναν χωρίς πεντάρα, η τίνανταν τα μυαλά τους στον αέρα ή καταναύσαν κοινωνικά νουάγια.

Εκτός όμως της 'Αλφονσίνας, υπήρχε τότε στο Παρίσι και μια άλλη φάρμα γυναικά, η Γρατιανή, η όποια τη συναγωνιζόταν στην πολυτέλεια και η όποια κατέστρεψε επίσης τούς φίλους της.

Αυτός όμως, τον όποιο η Γρατιανή ζετινάζε τότε κυριολεκτικώς, ήταν ο υποκόμης ντέ Λουζέλ, ο όποιος, αφού έφαγε μέσα σ' ένα χρόνο, για να ικανοποιή τις απαιτήσεις της φίλης του, όλη του την περιουσία, βρισκόταν στις παραμονές τελείας χρεωκοπίας...

Έξαφνα όμως τότε πέθανε η σύζυγός του—από θλίψη για τις προδοσίες του, όπως έλεγε ο κόσμος—και την κληρονόμησε. Το ίδιο βράδυ της ημέρας της κηδείας της βρισκόταν στην Όπερα μαζύ με τη Γρατιανή, η όποια έλαμπε από διαμάντια.

Τό περίεργο όμως είναι ότι ο υποκόμης μετά το θάνατο της συζύγου του, μολονότι εξακολουθούσε να λατρεύη τη φίλη του και να σκορπίζη χιλιάδες για το χατήρι της, είχε περιπέσει σε βαθύη μελαγχολία.

Μιλούσε ελάχιστα, δεν γελούσε καθόλου και παραδινόταν κάθε τόσο σε σκέψεις. Έμενε ώρες όλοκληρες κοντά στην αγαπημένη του χωρίς ν' ανοίγει το στόμα του να πη μια λέξη.

Αλλά η Γρατιανή δεν νοιαζόταν καθόλου γι' αυτό... Αυτή αγαπούσε τα χρήματά του κι' όχι την όμιλία του... Ας ζώδευσε, και ας μη μιλούσε καθόλου...

Υπήρχε εν τούτοις κάποια άφορητή της σιωπής του και άφορητή πολύ σοβαρή μάλιστα. Και απόδειξίς το παρακάτω επεισόδιο.

Ένα βράδυ, η 'Αλφονσίνα Ντυπλεσσίς έδινε χορό, στον όποιο είχε προσκαλέσει τη Γρατιανή και το φίλο της.

Κατά τις έντεκα, η Γρατιανή έφτασε μόνη, χωρίς να συνοδεύεται από τον υποκόμητα.

—Και ο Λουζέλ; τη ρώτησε η 'Αλφονσίνα.

—Θαρθή σε λίγο, της απάντησε η Γρατιανή. Τόν άφησα να γράφει... Δεν ξέρω ούτε τί, ούτε σε ποιόν γράφει... Έδώ και μερικές ημέρες είναι στις κακές του... Αυτό με στενοχωρεί πολύ...

Κατά τα μεσάνυχτα, τέλος, ο υποκόμης έκανε την εμφάνισή του και, μόλις την είδε, την πλάσιασε και της έπε με χαμηλή φωνή:

— Αγάπη μου... πλήρτω πολύ έδω πέρα... Με περιμένει το ξάξί μου κάτω... Θα γυρίσω στο σπίτι...

— Καλά, του απάντησε η Γρατιανή. Πήγαινε... Θα σε ξαναδώ αύριο...

—Ναί, φθύρισε ο υποκόμης, αλλά πριν φύγω, θέλω να σου πω ιδιαιτέρως δυο λέξεις...

Η Γρατιανή πέρασε το χέρι της στο μπράτσο του και διευθύνθηκαν σ' ένα ξενοδοχείο.

—Λοιπόν τί θέλεις; τον ρώτησε εκεί.

— Μάντεψε, αγάπη μου, σε ποιόν έγγραφα πρό όλιγου...

— Δεν μαντεύω τίποτε... Δεν μπορώ να μαντέψω...

—Λοιπόν, είπε ο υποκόμης, έγγραφα σε σένα.

—Σε μένα; έκανε η Γρατιανή κατάπληκτη και άρχισε να γελάει. Άλλο τουτό πάλι!

Μά αυτός έμενε σιωπηλός και σοβαρός.

—Υπάρχουν μερικά πράγματα, έπε τέλος ο υποκόμης, τα όποια μπορεί να γράψω κανείς, αλλά δεν μπορεί να τα πη...

—Πιθανόν, είπε η Γρατιανή, διάφορα. Και πού ε'νε αυτή η έπιστολή;... Δός τη μου, γιατί θέλω να πάω να χορέψω...

—Συγγνώμη... Άλλά σου λέω ότι η έπιστολή αυτή είναι πολύ μεγάλης σπουδαιότητας...

—Θέλεις να τη διαβάσω άμέσως; —Άμέσως;... Όχι... Αργότερα όμως πρέπει να τη διαβάσης με μεγάλη προσοχή...

—Καλά... Θα χορέψω ένα-δυο χορούς ακόμα και κατόπιν θα γυρίσω στο σπίτι μου για να τη διαβάσω... Είσ' ευχαριστημένος;... Δώσε μου τώρα την έπιστολή... Θεέ μου! Τι μυστήρια!...

Αν και συνθησμένη στις ιδιοτροπίες του φίλου της, η Γρατιανή άνοπομονούσε... Δεν είχε πάει στο χορό για να σοβαρολογηθή... Αυτή συζητούσαν τρομερά τις σοβαρολογίες...

Ενωματίζω, ο υποκόμης έβαλε το χέρι του στην τσέπη του για να πάρη το γράμμα.

Έξαφνα όμως έβγαλε μια πνιγμένη κραυγή κι' έγινε πολιδυός...

—Τί πρέπει; τον ρώτησε η φίλη του, τραυλίζοντας χωρίς να τ'ό θέλη... —Η έπιστολή... η έπιστολή... τραυλίζε ο υποκόμης. Χάθηκε... Την είχα βάλει στο πορτοφόλι μου... σ' αυτή την τσέπη...

—Θα σου έπρεπε μέσ' στο ξάξί σου... Ίσως την άφησες στο σπίτι μου... Πήγαινε να δής...

Μά ο υποκόμης ντέ Λουζέλ δεν την άκουγε...

Έχει δημήσει προς τη σκάλα σαν τρελλός...

Τότε η Γρατιανή, χωρίς ν' άνησυχήση περισσότερο, γύρισε στο σα-

Η Κυρία με τας Καμελίας (Σκίτσο της εποχής)

λόνη για να χορέψη...

Ο υποκόμης δεν είχε άφησει το πορτοφόλι με την έπιστολή ούτε στο ξάξί του, ούτε στο σπίτι της Γρατιανής.

Τού είχε πέσει, καθώς άνέβαινε τη σκάλα του σπιτιού της 'Αλφονσίνας Ντυπλεσσίς.

Ένας νέος ζωγράφος, ονομαζόμενος Βλινύ, ο όποιος κατοικούσε στη σοφίτα του σπιτιού αυτού, τ'ό έβρισκε, καθώς άνέβαινε τη σκάλα και τ'ό πήρε...

Τί ήταν ο Βλινύ;... Ός καλλιτέχνης, μ'ήδεν... Ός άνθρωπος... αυτό θά τ'ό δοίμε παρα κάτω...

Η πρώτη κίνησις μόλις έβρισκε το πορτοφόλι, ήταν να μπη στο σαλόνι της Ντυπλεσσίς και να ζητήσει αυτόν, σ'όν όποιον άνηκε. Άλλ' άμέσως κρατήθηκε.

—Α; δοίμε πρώτα τί έχει μέσα, έπε, και έπειτα τ'ό έπιστρέψω στον κύριό του...

Και, μπαίνοντας στο δωμάτιό του, έκλεισε καλά την πόρτα και τράβηξε τις κουρτίνες των παραθύρων.

Έπειτα άρχισε την έρευνα. Έν πρώτοις έβρισκε δέκα χιλιόγραμκα.

—Ό! Ό! έκανε.

Και μ' άνατριχίλα πέρασε το κορμί του.

Κατόπιν έβγαλε απ' το πορτοφόλι διάφορες έπιστολές άπευθυνόμενες προς τον υποκόμητα 'Ανατόλ ντέ Λουζέλ. Απ' αυτές καθώς κι' από μερικά έπισκεπτήρια κατάλαβε πως ο υποκόμης ήταν ο κύριος του πορτοφολιού...

Ο Βλινύ στέναζε τώρα... Δεν τ'ό άρρεσε καθόλου αυτό... Θα προτιμούσε να μην τον άνεκάλυπτε... Έτσι θά είχε άναπαυμένη τη συνείδησή του, αν κρατούσε το πορτοφόλι.

—Νά το δώσω;... Νά μην τ'ό δώσω;... Ψιθύριζε καθώς κύτταζε τις έπιγραφές των έπιστολών.

Έξαφνα ένας φάκελλος τράβηξε την προσοχή του. Ήταν σφραγισμένος και έφερε μονάχα δυο λέξεις ως έπιγραφή:

«ΓΙΑ ΣΕΝΑ»

Η δυο αυτές λέξεις, η απλούστατες, έκίνησαν την περιέργεια του ζωγράφου, ο όποιος άναρωτιόταν τί να περιείχε τάχα αυτός ο φάκελλος.

Στο τέλος δεν κρατήθηκε πειά. Τόν άνοίξε και, θυλίζοντας από μέσα μια έπιστολή, σ'όν όποιον διάβασε με κατάπληξη τα εξής:

(Ακολουθεί)

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΠΟΣΑ ΕΙΔΗ ΖΩΩΝ ΥΠΑΡΧΟΥΝ

Στην έπιστήμη είναι γνωστά 400 χιλ. είδη ζώων, ενώ αντίθετως τα είδη των φυτών μόλις φτάνουν στις 150.000. Από τις 400 χιλ. αυτές των ειδών των ζώων, η 280 χιλ. είναι έντομα, τα όποια υπερισχύουν εις 120 χιλ. είδη κανάρων, σε 50 χιλ. είδη χρυσολιθών, σε 38 χιλ. άπτερα κτλ. Επίσης είναι γνωστά 13.000 είδη πουλιών, 42 χιλ. είδη ψαριών, 1640 είδη φιδιών, εν των όποιων τα 300 είναι δηλητηριώδη. Τα είδη των μάλακων άνέχονται σε 50 χιλ., των σκουλήκιων σε 8.000 και των έρπετων σε 1000.

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ

ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ποιοί έχουν τιμηθεί ως τώρα με το περίφημο βραβείο Νόμπελ. Γιατί οι Έλληνες συγγραφείς δεν τ'ό πήραν ως τώρα; Ο Κλεμανσώ και η 'Ακαδημία. Το πείσμα ενός άββ' κι' ο άββας άκαδημαϊκός. Η ιδιοτροπία του Μυσέ. Πώς έσπαζε τούς καθρέφτες και έξοικιζε τα τετράδιά του, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Άσφαλώς θά θέλετε να μάθετε όλους τούς μεγάλους συγγραφείς που πήραν το περίφημο φιλολογικό βραβείο Νόμπελ από της ιδρύσεώς του, δηλαδή από το 1901. Λοιπόν, άκούστε τους: Στά 1901 τ'ό πήρε ο Γάλλος ποιητής Σουλλύ Πραντόμ, τ'ό όποιον η άββ' άμφοδθητείται πολύ σήμερα.

Στά 1902, ο Γερμανός συγγραφέας Μόισεν.

Στά 1903, ο περίφημος Νορβηγός μυθιστοριογράφος και δραματογράφος Μπ. Μπρόνσον.

Στά 1904, τ'ό βραβείο Νόμπελ μοιράστηκε σε δυο: στον περίφημο προδηγκιανό ποιητή της «Μιρένγ» Μιστρούλ και στον Ίσπανό συγγραφέα Έστεργασά.

Στά 1905, τ'ό πήρε ο γνωστός Πολωνός μυθιστοριογράφος τ'ό «Quo Vadis?» Ερρίκος Σιέγκνιέβιτς.

Στά 1906, ο μέγας Ίταλός ποιητής Καρντοτάι.

Στά 1907, ο περίφημος Άγγλος διηγηματογράφος και ποιητής Ρίντγουο Κίπλινγκ.

Στά 1908, ο Γερμανός συγγραφέας Ρ. Ένκεν.

Στά 1909, η γνωστοτάτη Σουηδός μυθιστοριογράφος Σέλιμα Λάγκερλεφ.

Στά 1910, ο Γερμανός συγγραφέας Παύλος Χάιζε.

Στά 1911 ο μέγας Βέλγος ποιητής και φιλόσοφος Μωρίς Μαίτερλικ.

Στά 1912, ο γνωστός Γερμανός συγγραφέας Χάουπμαν.

Στά 1913, ο περίφημος Ίνδος ποιητής Ραμπιντρανθ Ταγκό.

Στά 1914 και στα 1915 δεν άπνεμύθη βραβείο Νόμπελ, λόγω τ'ό ευρωπαϊκού πολέμου.

Στά 1916 όμως έδόθησαν δυο βραβεία: τ'ό ένα στον περίφημο Γάλλο συγγραφέα τ'ό «Ζάν Κριστόφ» Ρομάν Ρολλάν και τ'ό άλλο στον Έλβετό Χέντιστάμ.

Κατά το 1917 πάλι τ'ό βραβείο μοιράστηκε στα δυο και τ'ό πήραν οι έντελώς άγνωστοι δυστυχώς στην 'Ελλάδα Λαοί συγγραφείς Τσέλλερονι και Ποντόπινται.

Στά 1918 δεν έδόθη καθόλου βραβείο.

Στά 1919, τ'ό πήρε ο Έλβετός συγγραφέας Κάρολος Σπίλερ.

Στά 1920, τ'ό πήρε ο περίφημος Κνωτ Χάμσον, στα 1921 ο επίσης περίφημος Άνατόλ Φράνς, στα 1922 ο Ίσπανός συγγραφέας Μπενανέντε, στα 1923 ο Ίσλανδός ποιητής Γνέτς και στα 1924 ο Πολωνός μυθιστοριογράφος

Λαδίσλαος Ρεϊμόντο.

Στά 1925 βραβείο Νόμπελ δεν άπνεμύθη και φυλάχθηκε για ν' άπνεμύθη τόν επόμενο χρόνο τ'ό 1926.

Έτσι, στα 1926, πήρε τ'ό βραβείο ο γνωστότερος από τ'ό θόρυβο που κάνει γύρω απ' τ'όνομά του παρα απ' τα

Ο Μωρίς Μαίτερλικ

έργα του Ίρλανδός συγγραφέας Μπέρναρ Σό.

Στά 1927 πήρε τ'ό βραβείο τ'ό 1926 η γνωστή Ίταλς διηγηματογράφος Γκαράσια Ντελέντα.

Στά 1928 άπνεμύθησαν δυο βραβεία και τ'ό ένα τ'ό πήρε ο περίφημος Γάλλος φιλόσοφος Μπέρσον, τ'ό δε άλλος

το παρτίδα τ'ό Κλεμανσώ θά ήταν ίσως μοναδικό στα χρονικά της Γαλλικής Άκαδημίας, αν δεν είχε κάνει κάτι παρόμοιο κι' ένας άλλος άκαδημαϊκός στα 1871, ο έπίσκοπος της Όρλεάνης Νταπλάντ.

Ο εύσεθής αυτός κληρικός, ο όποιος ήταν και έσοχος θεοσηκετικός συγγραφέας, δεν μπόρεσε ν' άνεχθή τ'ό ότι η Άκαδημία εξέλεξε σε μια συνεδρίασή της μέλος της τόν άθεο και έπαναστάτη συγγραφέα Λετρε και, μετά την έγκληση του δεν ξαναπάτησε τ'ό πόδι του σ' αυτή.

Αφού μπαίνει αυτός, έπε, έγω θγάνω για πάντα.

Και έκραύησε τ'ό λόγο του...

Για τόν Άλφρέδο ντέ Μυσέ, τόν μεγάλο ποιητή της Γαλλίας, δηγογύται ότι στην παιδική του ηλικία ήταν πολύ φιλάσθενος και είχε μερικώς ιδιοτροπίες, έντελως άλλόκοτες.

Μια μέρα π. χ. σύμφανα με τη μαρτυρία τ'ό μεγαλύτερου αδελφού του, έσπασε έναν καθρέφτη, έσχιζε ένα τετράδιο και κουράλιασε τις κουρτίνες των παραθύρων, χωρίς καμιά ατία.

Η μητέρα του όμως άπέφυγε να τόν τιμωρήση, γιατί ήξερε πως ο μικρός Άλφρέδος ήταν άνειθιμος για τις ιδιοτροπίες του αυτές, η όποιες άφείλοντο στα νεύρα του.

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΑΡΝΤΖΟΥΝΑ

ΗΝ πρωτοείδα καθώς έβγαينا απ' το ξενοδοχείο της μακρινής άσπιας πόλεως, στο οποίο είχα καταλύσει. Για μένα που έβλεπα απ' την Εύρωπη, συμβόλιζε το μυστήριο και την περιπέτεια.

Κατέβαινε το στενό και μακρύ δρόμο που πάει προς τη θάλασσα και μηχανικά την ακολουθούσα. Ήταν η πρώτη πεπλοφόρα που συναντούσα, ή πρώτη αρμονική και λευκή γυναίκα σιλουέττα.

Επήγαινε γρήγορα, με χαμπαρωτό βήμα που έκανε να λιχνίζεται το λυγρό της κορμί. Καθώς περπατούσε τόσο ρυθμικά και χαριτωμένα φαινόταν πιο φαρδύ ακόμη το σαλτόρι της, που την έκανε να μοιάζει, από τα πόδια ως τη μέση, με Αιγυπτιακήν άμορφα. Πιο πάνω, μέσα στα κούκλα των λευκών μεταξιών που φορούσε, το στήθος της υψωνόταν γεμάτο και κομψό συγχρόνως.

Δέν φαινόταν τίποτε άλλο, έκτος από τα πόδια της που έφορούσαν παντοφλίες, τους άστραγάλους της με τα άσπρινα βραχιόλια τους που κουνούσαν, και τα χέρια της με τα χρυσά δαχτυλίδια.

Από το πρόσωπό της, το σκεπασμένο με το γιασμάκι, δεν ξεχώριζε παρά μια στενή λουρίδα μετώπου, τα όμορφα φρύδια της, και τα σκοτεινά μάτια της, μάτια μοναχικά, παράξενα λαμπερά, μάτια φωτεινά και γλυκά, στεφανωμένα από μαδιές σκιάς.

Αυτό όμως μου έφτασε για να μαντέψω πως ήταν νέα, για να καταλάβω πως ήταν ώμορφη...

Την είχα προσπεράσει, κι' έγύρισα πίσω ζωηρά για να της ρίξω ένα βλέμμα περίεργο, ένα βλέμμα ανθρώπου που έχει αρχίσει πια να γοητεύεται...

"Όταν σταμάτησα, παρά κάτω, για να την αφήσω να με προσπεράσει, ήμουν άπορροισμένος να της μιλήσω. Μά έδιστασα. Είχε ύψος γαλήνιο και γλυκό, κι' επρόσεξα την ώρα που την κούταλα για δεύτερη φορά, κάποια άστοχη είρωνική στά μάτια της.

"Ός τόσο εξακολούθησα να την παρακολουθώ. Μά εκεί που έγύριζε το μονοπάτι, την είχα βρει.

Την άλλη μέρα, στην ίδια ώρα, ή περιέργειά μου μ' ώδηγησε στον ίδιο λευκό δρόμο. Την ξαναβρήκα να κατεβαίνει το μονοπάτι, στο οποίο την είχα χάσει χθές. Τό βλέμμα μου συνάντησε το δικό της, και μου φάνηκε πως είδα μέσα στα μάτια της την αναλαμπή ενός χαμογέλιου. Την έγνωσα βιαστικά και δειλά. Έβγαλε ύστερα από έναν έλαφο δι-σπαρμό, αποκρίθηκε στο χαμογέλιο μου με μια κλίση του κεφαλιού της.

"Έτσι, κάθε μέρα, την ώρα που ο έσπερινός σκορπίζει τους μελαγχολικούς ήχους του στην έδωξη, ακολουθούσα το δρόμο όπου ήμουν βέβαιος πως θα την συναντούσα.

Μια μυστική εμπιστοσύνη είχε γεννηθεί μεταξύ μας, κι' ο πόθος μου να σηκώσω τον πέπλο, που έ-κρυβε το πρόσωπό της, γινόταν μέ-ρα με την ημέρα... πιο φλογερός.

"Ανταλλάξαμε λίγα λόγια, χαμο-γελώντας πάντα ο ένας στον άλλον. Έτσι έμαθα πως την έλεγαν "Αρντζούνα", πως ήταν χήρα ενός σείχη που είχε πεθάνει λίγους μήνες πριν, αφήνοντας την μόνη, χωρίς παιδιά, χωρίς οικογένεια και πως κάθε ά-πόγευμα που την συναντούσα πήγα-νε και προσευχόταν στον τάφο του...

Ενώ μου μιλούσε, έκνιττα τα μάτια της, τα γεμάτα από άγνωστες σκίες, τα έλκυστικά μάτια της, που τότε ήταν νοσταλγικά, τότε γελα-

νοπάτι, ανάμεσα στις άσπρινες έ-λξεις. Σε κάποια στιγμή όμως στά-θηκε κορυφαία κι' άκουμπησε στο μπράτσο μου. Το κεφάλι της έγειρε έλαφρά, και τότε άπότομα, την έ-φραδισε της, δυο βαρείς δάκρυα, που έπεσαν σιγανά, κι' εκύλισαν επάνω στο λευκό μεταξωτό γιασμάκι της.

Τότε με φωνή που έτρεμε κι' ή-ταν γεμάτη από πνιγμένους λυγμούς, είπε:

"Ας γίνει το θέλημά σου!... Και με μια σιγανή κίνηση, έφερε τα χέρια στο κεφάλι της, κι' άστρε-νι πέση ο πέπλος της.

"Αμέσως μ' άρπυξε ορίχης έ-συρε απ' τα χείλη μου...

Τότε ή "Αρντζούνα" έγύρισε προς τον τάφο, ο οποίος ήταν του άνδρός της, κι' έψιθύρισε:

"Σού έμεινα πιστή ως τώρα... Για να σου μείνω ακόμα πιστή, έ-κανα αυτή τη μεγάλη θυσία κι' έ-δειξα το φριχτό πρόσωπό μου που το παραμόρφωσα όταν έπεθανες εσύ... Κι' άμέσως έφυγε τρέχοντας, για να μ'ην ιδω άκόμη την άσχημία της!... Ναι, ήταν άσχημη, πολύ ά-σχημη, ζαρωμένη και μαρμαρηνή, με το μάγουλο αδιακωμένο από ένα φαρδύ μελανό σμαδί, πληγής, και με τη μέση πλακωτή!...

Τα σκαμνίσματα, έμεινε στην ίδια θέ-ση. Έπυλινιζόμουν τα θανάσια μά-τια της, τα μεγάλα μάτια με τα χρυσά στίγματα, τα λυπημένα μά-τια τα γεμάτα πάθος και ύποταγή, που είχαν κλάψει την ώρα της θυ-σίας!...

Καθώς σηκώνόμουν για να γυρί-σω στην πόλη, ή οποία είχε αρχίσει να σκεπάζεται απ' τη σκιά του βρα-δυού που κατέβαινε απ' το βουνό, είδα καταγής ένα πράγμα λευκό.

"Εκπνιξα τότε και σήκωσα απ' το γούνα τον πέπλο της "Αρντζούνας... πού την είχε λησιμονήσει σεόγοντας!...

Κι' με την κη-λιά πλημμυρισμένη ήπ ένα τρυφερό ήλιο, πησα τον στωικό πέπλο από άσπρο λινό, έπα-νι στην όποια έπέπνυναν τα δυο άσπρινα δάκρυα εκείνης που ήμουν με άλόκληρη έπνοή, και που δεν θα την ξαναβλέπα ποτέ πια!

ΤΟΥ JEAN D'ESME

Εμείναμε για λίγο και οι δυο σιωπηλοί. Στα σκοτεινά και μελαγχολικά μάτια της, είδα ν' αναβλύζει κάτι θολό σαν ένα σύννεφο. Κι' ύ-στερα δυο δάκρυα φάνηκαν στις βλε-φαρίδες της, δυο βαρείς δάκρυα, που έπεσαν σιγανά, κι' εκύλισαν επάνω στο λευκό μεταξωτό γιασμάκι της.

Τότε με φωνή που έτρεμε κι' ή-ταν γεμάτη από πνιγμένους λυγμούς, είπε:

"Ας γίνει το θέλημά σου!...

Και με μια σιγανή κίνηση, έφερε τα χέρια στο κεφάλι της, κι' άστρε-νι πέση ο πέπλος της.

"Αμέσως μ' άρπυξε ορίχης έ-συρε απ' τα χείλη μου...

Τότε ή "Αρντζούνα" έγύρισε προς τον τάφο, ο οποίος ήταν του άνδρός της, κι' έψιθύρισε:

"Σού έμεινα πιστή ως τώρα... Για να σου μείνω ακόμα πιστή, έ-κανα αυτή τη μεγάλη θυσία κι' έ-δειξα το φριχτό πρόσωπό μου που το παραμόρφωσα όταν έπεθανες εσύ... Κι' άμέσως έφυγε τρέχοντας, για να μ'ην ιδω άκόμη την άσχημία της!... Ναι, ήταν άσχημη, πολύ ά-σχημη, ζαρωμένη και μαρμαρηνή, με το μάγουλο αδιακωμένο από ένα φαρδύ μελανό σμαδί, πληγής, και με τη μέση πλακωτή!...

Καθώς σηκώνόμουν για να γυρί-σω στην πόλη, ή οποία είχε αρχίσει να σκεπάζεται απ' τη σκιά του βρα-δυού που κατέβαινε απ' το βουνό, είδα καταγής ένα πράγμα λευκό.

"Εκπνιξα τότε και σήκωσα απ' το γούνα τον πέπλο της "Αρντζούνας... πού την είχε λησιμονήσει σεόγοντας!...

Κι' με την κη-λιά πλημμυρισμένη ήπ ένα τρυφερό ήλιο, πησα τον στωικό πέπλο από άσπρο λινό, έπα-νι στην όποια έπέπνυναν τα δυο άσπρινα δάκρυα εκείνης που ήμουν με άλόκληρη έπνοή, και που δεν θα την ξαναβλέπα ποτέ πια!

ΕΧΕΤΕ ΤΟ ΥΠ' ΟΦΕΙ ΣΑΣ!

Στα 1562 είχε δημοσιευτεί λατινικά ένα περίεργο βιβλίο που έφερε τίτλο «Περί του κολλωπισμού των δεσπο-νών». Στο βιβλίο αυτό, έκτος των άλλων, αναφέρεται και το εξής:

"Όταν άρχίζουν να σάς σονούν τα δόντια, πρέπει να λιγοστεύετε τις κουβέντες σας, γιατί έχει αποδειχτεί ότι ή ατία της φθοράς των δοντιών στίς γυναίκες εινε... ή κακολογία!

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σ' άπολύτως έ-κανοποιητικές τιμές παλαιά βιβλία, παντός είδους και πάσης γλώσσας κι' δλόκληρες βιβλιοθήκες. Γράψατε: «Οικογένεια», Δένα 7, Αθήνας.

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σ' άπολύτως έ-κανοποιητικές τιμές παλαιά βιβλία, παντός είδους και πάσης γλώσσας κι' δλόκληρες βιβλιοθήκες. Γράψατε: «Οικογένεια», Δένα 7, Αθήνας.

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σ' άπολύτως έ-κανοποιητικές τιμές παλαιά βιβλία, παντός είδους και πάσης γλώσσας κι' δλόκληρες βιβλιοθήκες. Γράψατε: «Οικογένεια», Δένα 7, Αθήνας.

ΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΗΣ JEANNE-BÉNITA AJA'I'S

Η ΚΟΥΚΛΕΣ ΤΗΣ ΖΑΝΙΝΑΣ

ακόμα. "Ω, πρό πάντων, αυτό...

Τό χαμόγελο του Ροβέρ-του, ενός συναδέλφου της "Υδόννης, που πήγαινε κά-ποτε και της κρατούσε συν-τροφία.

"Όταν ο Ροβέρτος καθόταν πλάι της, ή Ζανίνα δεν πίστευε ότι είνε άρρωστη... Έπαιρνε ζωή από την παρουσί-α του και ξεχνούσε το θάνα-το. Έτσι σιγά-σιγά άρχισε να καλυ-τερεύει και δεν κουραζότανε πια τό-σο, καθώς έσκυβε πάνω από τις κού-κλες της.

Μια μέρα ή Ζανίνα κρατούσε μια κούκλα με πρόσωπο γελαστό στα χέ-ρια της και σκεπτότανε τί κοστούει να της φορέσει, όταν έξαφνα μπήκε μέσα ή "Υδόννη, γελαστή και ροδο-κόκκινη και κάθισε πλάι της.

"Έχω ένα ευχάριστο νέο, Ζα-νίνα, να σου πω, της είπε. "Ο Ρο-βέρτος με ζή-τησε σε γάμο.

Είνε νέος, ώ-ραιο και... έχει μέλλον...

"Η Ζανίνα, καθώς άκίνη-τη κάθισε, άκού-σε τα λόγια α-τά, άφησε την κούκλα να πέ-ση από τα χέ-ρια της.

—Πως γλώ-μιες; έτοι; τη ρώτησε ή "Υδόννη. Συ-χώρασέ με... Μέσα στη χα-ρά μου, έχα-σα, ότι είσαι άρρωστη και συγχινείται εύ-κολα. Δεν έ-πρεπε να σου το πω έτσι ά-πότομα...

"Όταν έμεινε μόνη ή Ζανίνα, ά-ρ-γισε να κλαίει σιωπηλά. Ήταν θέ-βαιν πολύ φωσικό να διαλέξη την "Υ-δόννη ο Ροβέρτος. Αυτή, ή Ζανίνα, ήταν μ' άπόκληρη της τύχης κι' ού-τε ο Ροβέρτος, ούτε κανείς άλλος στον κόσμο δεν μπορούσε να την ά-μαρτήσει ποτέ.

"Ω!... πως έ-χε άφήσει την καρ-διά της να παρασυρθεί από ένα όνει-ρο τόσο γλυκό, αλλά και τόσο τρα-λό!

Έπρεπε πια να θεωρή το Ρο-βέρτο σαν αδελφό της, και τίποτε περισσότερο. Μά θα ήταν τόσο εύ-κολο αυτό;... Σκοπούσε τα δάκρυά της και πήρε την κούκλα που είχε πέσει επάνω στα γόνατά της... Τό-τε δεν δίσταζε πια για το φόρεμα που έπρεπε να της φορέσει. Μ' ένα κομμάτι άσπρο μεταξωτό ύφανμα και μ' ένα τοπί, έσκυψε σε λίγο την κού-κλα, ύψη. Και τί ύψη... Μαγευ-

τική!... Τίποτε δεν της έ-λειπε... Ούτε τα μικρά γοδά-κια από άσπρο σατέν, ούτε το διάδημα με τα μαργαριτάρια.

«Κι' ενώ την έντυνε, ή Ζα-νίνα ψιθύριζε:

«—Τί ώμορφη ύψη, που είσαι Ζα-νίνα!... Τί ώμορφη ύψη!... Είσαι έτοιμη τώρα για να πιάς στην έκκλη-σία... Τώρα βάρεθ ή άγαπημένος σου να σε πάρει.

Δοσμένη δλόκληρη στο όνειρό της, τρέμοντας από τον πυρετό, νόμει ή δυστυχισμένη πως ήταν αυτή ή ίδια, ύψη.

«Αλλ' έξαφνα συνήλθε και ξανα-δρεθήκε πάλι στην πραγματικότητα, άκούοντας την "Υδόννη που της έ-λεγε:

«—Τί ώραία ύψη, Ζανίνα! Την έτοιμάσεις βέβαια για μένα!... Τί ώ-ραιο!... Θα είνε το καλύτερο στολίδι του σπιτιού μας».

«Παιδί μου... Παιδάκι μου!...»

ψιθύρισε με χείλη που έτρεμαν. Δά-κρυα πικρά έτρεχαν από τα μάτια της επάνω στο μωρό που είχε πια άποκοιμηθεί.

"Όταν ή "Υδόννη ξαναγύρισε, ή Ζανίνα κατάχλωμη, αλλά με μάτια στεγνά, της έπαινωσε το παιδί, το οποίο σε λίγο έγύπησε και χαμογέ-λασε στη μητέρα της.

Σε λίγο ή "Υδόννη έσυρε μαζί μ' το μωρό, και ή Ζανίνα έμεινε πάλι μόνη της... Τότε τράβηξε κοντά της το καλαθάκι, μέσα στο οποίο είχε έ-λα τα σκεύη της δουλειάς της και άρχισε να ενάξεται, προσεκτικά κι' άδιακωτά...

"Επειτ' από μια ώρα, ένα χαριτω-μένο μωρό, όμοιο μ' αυτό που κρα-τούσε πο-λίγους στην άγκαλιά της, πρόβαλε από τα χέρια της. Το κύ-ταζε για μια στιγμή έκστατική κι' έπειτα άρχισε να το φιλή, να το να-νουρίζη...

Μετά το γά-μο της, ή Ζα-νίνα εξακολού-ησε να έργα-ζεται σαν πάντα, στείλνοντας και κούκλες, πιερότσους ή ισπανίδες.

Αλλά ε-χε γίνει τώρα ακόμα πιο χλωμή και τα γόνατά της ήταν πιο ισχνά και πιο διάφανα από άλλους... Και το σώμα της που είχε έξυπνη-σει πολύ έμεινε κι' αυτό τώρα με σωματάκι κούκλας.

"Η "Υδόννη πήγαινε πολύ σπάνια και την έδραπε... Είχε τώρα έσκα-νίδες πολλές, γιατί σε λίγο θα γινό-ταν μητέρα...

Κι' ο Ροβέρτος; "Ω!... αυτός, φα-νόταν πως την είχε ξεχάσει εντελώς στην άρρωστη αδελφό του.

Ένα πρωί ή "Υδόννη λαχναρισμέ-νη, με γεμάτη χαρά, μπήκε μεσ' στο φτωχό καμαράκι της αδελφής της.

Στα χέρια της κρατούσε στοργικά ένα ωραίο μωρό.

«Κούταξε, Ζανίνα... Σοφ φερνω το αγοράκι μου... Κούταξε, τί ω-μορφο που είνε...»

«—Κούταξε, Ζανίνα... Σοφ φερνω το αγοράκι μου... Κούταξε, τί ω-μορφο που είνε...»

«—Κούταξε, Ζανίνα... Σοφ φερνω το αγοράκι μου... Κούταξε, τί ω-μορφο που είνε...»

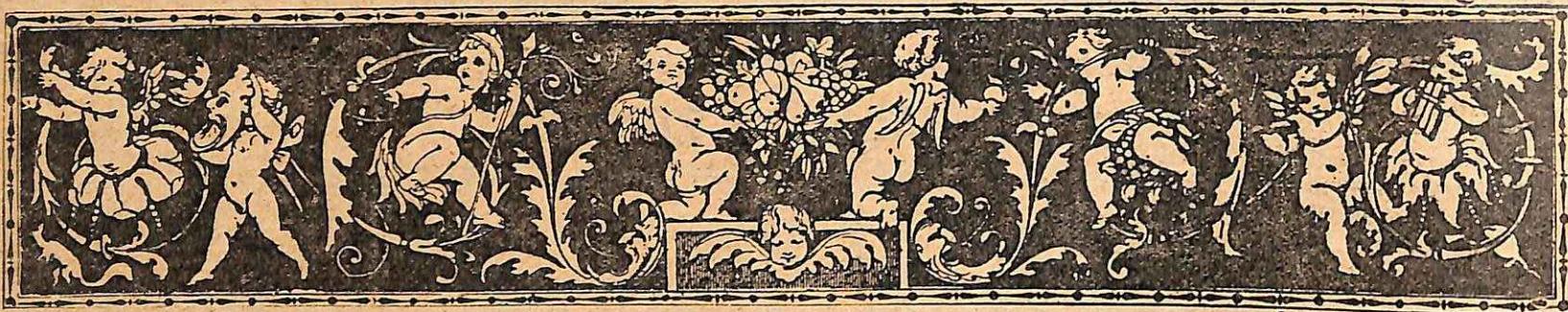
«—Κούταξε, Ζανίνα... Σοφ φερνω το αγοράκι μου... Κούταξε, τί ω-μορφο που είνε...»

«—Κούταξε, Ζανίνα... Σοφ φερνω το αγοράκι μου... Κούταξε, τί ω-μορφο που είνε...»

«—Κούταξε, Ζανίνα... Σοφ φερνω το αγοράκι μου... Κούταξε, τί ω-μορφο που είνε...»

«—Κούταξε, Ζανίνα... Σοφ φερνω το αγοράκι μου... Κούταξε, τί ω-μορφο που είνε...»

«—Κούταξε, Ζανίνα... Σοφ φερνω το αγοράκι μου... Κούταξε, τί ω-μορφο που είνε...»

ΤΑ ΠΑΡΑΛΕΙΠΟΜΕΝΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΚΡΟΜΒΕΛ ΚΑΙ ΤΟ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟ

Ο ευγενής Κρόμβελ κι' ο άνεψιός του Νέλλου. Ένα γενναίο και θαρραλέο παιδί. Η άφιξη του βασιλέως στην έπαυλη. Η αλαζονεία του μικρού διαδόχου. Πώς τον ξυλοκόπησε ο άνεψιός του Κρόμβελ. Ένα πάθημα που δεν έγινε μάθημα. Η συνετή στάσις του βασιλέως. Έπειτα από χρόνια. Μιά καλή ή χείρα που ξαναζωντανεύει, κ.τ.λ.

Κατά την εποχή που βασίλευε στην Αγγλία ο Γιάκωβος Α', στο Κεντσμπρουκ ζούσε ένας ευγενής Σάβων, ονομαζόμενος Κρόμβελ. Ο Κρόμβελ κατοικούσε μόνος του στην εξοχική έπαυλή του και περνούσε τον καιρό του κυνηγώντας και διασκεδάζοντας με τους άλλους ευγενείς της περιφέρειας.

Ο Κρόμβελ είχε ένα μικρό άνεψιό, ονομαζόμενο Νέλλου, τον οποίο υπεραγαπούσε κι' ο οποίος καθόταν μαζί με τους γονείς του σε μι' άλλη έπαυλη, κοντά στην έπαυλη του θείου του.

Ο μικρός Νέλλου ήταν ένα παιδί έννηα ως δέκα χρονών, γεμάτο τόλμη και ήθος, περήφανο και γενναίο.

Ένα πρωί, ενώ ο Νέλλου βρισκόταν, όπως συνήθως, στο σπίτι του θείου του, έφτασε ξαφνικά μι' απότομη είδησις. Ο Κρόμβελ είχε λάβει γράμμα απ' το βασιλέα, ο οποίος του ανήγγελλε την άφιξη του στην έπαυλη.

Η είδησις αυτή συνεκίνησε, όπως ήταν φυσικό, όλον τον προσωπικό της έπαύλειος.

Οι μάγειροι έλαβαν άμέσως διάφορες διαταγές, για να ετοιμάσουν φαγητά αντίστα του ύψελου ξένου και έν γένει όλοι οι υπηρέτες της έπαύλειος άναστατώθηκαν.

Ο μόνος, ο οποίος δεν έδειχνε κανένα ένδιαφέρον, εξακολουθούσε να μένει ήσυχος όπως ποίν, ήταν ο μικρός Νέλλου, ο οποίος έπαιζε στον κήπο.

Τέλος άκούστηκαν ή σάλπιγγες, ή όποιες ανήγγελλαν την άφιξη του βασιλέως, και, ύστερ' από λίγα λεπτά, ή βασιλική συνοδεία σταμάτησε έξω από την έπαυλη.

Ο οικοδεσπότης έσπευσε άμέσως να δεχθώ τον βασιλέα. Τον έδούλησε να κατεβή άπό το άμάκι του κι' έπειτα, γονατίζοντας κατά γήης, του εύχίστηκε το καλωσόρισμα.

Ο βασιλεύς του άπέδωσε φιλικότατα τον χαιρετισμό και του είπε:

—Πήρα μαζί μου και τον γιό μου Κάρλο. Ελπίζω, κύριε Κρόμβελ, ότι ήθες και συ κανένα παιδί για να παίξουν μαζί.

Ο Κρόμβελ γύρισε τα μάτια του προς την άμπα και είδε ένα γλυκό παιδί ηλικίας όχτώ ως έννηα χρονών

ντυμένο πολυτελέστατα, με πολύ ά γέρωχο ύφος.

—Δυστυχώς, Μεγαλειότατε, δεν έχω δικό μου παιδί, άπάντησε στον βασιλέα.

Έχω όμως έναν άνεψιό που θα θεωρήσει εύχρισμένο τον έαυτό του να παίξη μαζί με την Αυτού Ύψηλότητα τον Διάδοχο.

Ποίν ακόμη τελειώση τα λόγια του ο Κρόμβελ, ένα παιδί, διέσχισε με τολμηρό ύφος τη μακρά παράταξι των στρατιωτών και των αλικών και έφτασε κοντά του.

Ήταν ο μικρός Νέλλου, ο οποίος

Νέλλου απ' το χέρι, τον παρουσίασε στο γιό του.

Ο μικρός πρίγκιψ, συνηθισμένος στις αλικές έθιμοτυπίες, έδωσε στο Νέλλου το χέρι του για να το φιλήσει. Αλλά ο άνεψιός του Κρόμβελ το κράτησε μέσα στο δικό του, χωρίς να κάνει τίποτε άλλο.

—Λοιπόν τί περιμένεις για να εκτελέσης το καθήκον σου; του είπε ο θείος του.

—Τό καθήκον μου! επανέλαβε ο Νέλλου με άπορία. Θέλετε να μ' αναγκάσετε να φιλήσω το χέρι αυτού

μιά περιφρονητική κίνησι με το χέρι του, χωρίς να πη τίποτε.

Υστερ' απ' το μικρό αυτό έπεισόδιο, οι ύψηλοι ξένοι μπήκαν στην έπαυλη, όπου παρετέθη πλούσιο γεύμα στον βασιλέα και στους αλικούς του.

Ο μικρός πρίγκιψ, ο Νέλλου και μερικοί νεαροί αλικοί άκόλουθοι άποσύρθηκαν σε μι' άλλη αίθουσα για να παίξουν και να γευματίσουν αργότερα χωριστά, γιατί εκείνη την εποχή στα έπίσημα γεύματα ποτέ δεν έπαιρτο μέρος τα παιδιά.

Οι φιλοξενούμενοι δεν είχαν ακόμα φτάσει στα έπιώρτια, όταν έξαφνα άκουσαν από την αίθουσα των παιδιών τον έπαναστάτησαν και, έχοντας έπί κεφαλής τους τον στρατηγό Κρόμβελ, που δεν ήταν άλλος παρά ο μικρός Νέλλου, τον έξεθρόνισαν και τον κατέλαβαν...

Ο Κρόμβελ σηκώθηκε τότε από το τραπέζι και ψιθύρισε:

—Ο Θεός να φυλάξη... Φτίνεσαι πώς ο άνεψιός μου όθκαμε κανένα κανούργιο κατόρθωμα...

Και, ακολουθούμενος από μερικούς αλικούς, διευθύνθηκε προς το δωμάτιο των παιδιών. Αλλά μόλις άνοιξε την πόρτα, στάθηκε καταπληκτος, αντικρύζοντας έν' άπροσδόκητο θέαμα...

Ο πρίγκιψ Κάρλος στεκόταν στη μέση της αίθουσας, με τα ρούχα του σκονισμένα και ξεσκισμένα και έκλαιγε με δυνατούς λυγμούς. Φαινόταν, πώς είχε φάει ξύλο.

Ενώ λοιπόν ο Λαμπής διάβαζε το έργο του, παρετήρησε ότι το καπέλο του που το είχε αφήσει πάνω σ' ένα τραπέζι, περιφερόταν από χέρι σε χέρι κι' έκανε το γύρο των έλλανω δικών.

Τό άποτέλεσμα ήταν ότι κανείς απ' αυτούς δεν βόηκε τη μάχη του καταστρώματός του στο καπέλο του καταστρώματός, και έτσι, έπειδή ο Λαμπής είχε προτιμήσει άλλον πιλοπόλερα από την πρώτη πράξι και σφώνησαν όλοι ότι το όραμα του ήταν άνοητο.

Κατόπιν του παθήματος αυτού ο Λαμπής έπεδόθη στην κομωδιογραφία, όπου και διέπεψε.

Τότε οι αλικοί πρότειναν να μετακινηθώ ο μικρός Νέλλου για να ικα

του παιδιού; Και, κάνοντας μι'α περήφανη χειρονομία, άφισε το χέρι του μικρού πρίγκιπος.

Όλοι οι αλικοί και, πιο πολύ απ' όλους, ο Κρόμβελ έβειναν κατάπληκτοι με την τόλμη του.

Μονάχα ο βασιλεύς γέλασε και είπε:

—Ο Νέλλου είναι ένας άληθινός Έγγλέζος και δείχνει στον γιό μου τί είδους λάθ θα κυβερνήσει μι'ά μέρα.

Ο μικρός πρίγκιψ δάγκασε τα χείλη του απ' το θυμό του κι' έκανε

σταυρωτά τα χείλη του, χωρίς να πη τίποτε.

Τότε οι αλικοί πρότειναν να μετακινηθώ ο μικρός Νέλλου για να ικα

σταυρωτά τα χείλη του, χωρίς να πη τίποτε.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΒΑΣΙΛΕΩΝ

Ο ΦΙΛΙΠΠΟΣ Α' ΘΕΑΤΡΙΚΟΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΥΣ

Ένας μέγας θεατρόφιλος και προστάτης των συγγραφέων. Πώς άνεδείχθη το Ισπανικό θέατρο. Ο που ο βασιλεύς γράφει τραγωδία. Η πρεμιέρα του βασιλικού έργου. Η παγερά σιωπή των θεατών. Τό κόλπα των αλικών. Μιά έξυπνη άπάντησις ενός κοιμισμένου θεατού. Πώς ένας έμπορος γαντιών έγινε προμηθευτής της Αύλης, κ.τ.λ.

Ο βασιλεύς της Ισπανίας Φίλιππος Α', ο οποίος βασίλευσε από το 1621 ως το 1665—ή μάλλον δεν έβασίλευσε, γιατί την σκοτούρα αυτή την είχε αφήσει στους ύπουργούς του— ήταν φανατικός θεατρόφιλος και μέγας προστάτης της δραματικής τέχνης.

Παρά την φτώχεια και την πείνα που έμύσχιζε την Ισπανία εκείνη την εποχή, το ισπανικό θέατρο βρισκόταν σε μεγάλη άκμή και άνθισα, χάρις στην ήθική και χρηματική ύποστηρίξι του βασιλέως, ο οποίος έννοιασε ξεχωριστή ευχαρίστησι να δώση παιζόμενα τα έργα του Καλδερόν και του Λόπε ντε Βέγκα.

Τους αγαπούσε μάλιστα τόσο τους δυο αυτούς ποιητές ο βασιλεύς, ώστε τους είχε γεμίσει τιμές, δόξες και χρήματα.

Ός το σημείο αυτό όλα πήγαιναν καλά θέβαινα... Αλλά στο τέλος, ο Φίλιππος νόμισε ότι μπορούσε κι' αυτός ο ίδιος ν' αναδειχθώ ως δραματικός συγγραφέας και, χωρίς να χάνει καιρό, εκάθησε κι' έγραψε μι'ά έμμετρη τραγωδία. Μόλις την τελείωσε, την παρέδωσε στο Κατάκο θέατρο, του οποίου οι ήθοποιοι, θέλοντας και μή, μελέτησαν και την ανέδυσαν επί σκηνής.

Η τραγωδία όμως αυτή ήταν ένα άθλιο και αξιοθρόνητο κατσακέλασμα, πράγμα που μπορούσε να το αντίληψη κι' ο πιο άδαής ακόμη θεατής. Μόνον ο βασιλικός ποιητής της δεν το άντιλαμβάνονταν αυτό.

Άπεναντίας μάλιστα ήταν ένθουσιασμένος με το άριστούργημα του.

Τέλος έφτασε ή ώρα της πρώτης παραστάσεως του έργου και το κοινό, το οποίο είχε καταλάβει το θέατρο, μάλλον από περιέργειαν, παρακολούθησε την τραγωδία με μι'α παγερά σιωπή.

Γιατί δεν χειροκροτεί ο κόσμος, έπος στα έργα του Καλδερόν και του Λόπε; ρώτησε με άπορία ο βασιλεύς τους αλικούς του, κατά το τελευταίο διάλειμμα.

Τότε ο Αλλάρχης του, που άπάντησε με σεβασμό:

—Μεγαλειότατε, το κοινό δεν τολμά να κάνει ένα τέτοιο πράγμα. Ο σεβασμός που αίσθάνεται προς το πρόσωπό σας δεν τον άφινει να έκδηλώση τον ένθουσιασμό του για το έργο του

βασιλέως της Ισπανίας με τον ίδιον τρόπο που τον έκδηλωνει για τα έργα δυο κοινών συγγραφέων.

Η διπλωματική και έξυπνη αυτή άπάντησις του Αλλάρχου ίκανοποίησε τον Φίλιππο. Σε λίγο όμως ρώτησε:

—Πού είναι ο Λόπε ντε Βέγκα; —Δυστυχώς είναι πολύ άρρωστος. Μεγαλειότατε, και δεν μπόρεσε να έρθη στο θέατρο.

—Και ο Καλδερόν;

—Ο βασιλεύς της Ισπανίας με τον ίδιον τρόπο που τον έκδηλωνει για τα έργα δυο κοινών συγγραφέων.

Η διπλωματική και έξυπνη αυτή άπάντησις του Αλλάρχου ίκανοποίησε τον Φίλιππο. Σε λίγο όμως ρώτησε:

—Πού είναι ο Λόπε ντε Βέγκα; —Δυστυχώς είναι πολύ άρρωστος. Μεγαλειότατε, και δεν μπόρεσε να έρθη στο θέατρο.

—Και ο Καλδερόν;

—Ο βασιλεύς της Ισπανίας με τον ίδιον τρόπο που τον έκδηλωνει για τα έργα δυο κοινών συγγραφέων.

Η διπλωματική και έξυπνη αυτή άπάντησις του Αλλάρχου ίκανοποίησε τον Φίλιππο. Σε λίγο όμως ρώτησε:

—Πού είναι ο Λόπε ντε Βέγκα; —Δυστυχώς είναι πολύ άρρωστος. Μεγαλειότατε, και δεν μπόρεσε να έρθη στο θέατρο.

—Και ο Καλδερόν;

—Ο βασιλεύς της Ισπανίας με τον ίδιον τρόπο που τον έκδηλωνει για τα έργα δυο κοινών συγγραφέων.

Η διπλωματική και έξυπνη αυτή άπάντησις του Αλλάρχου ίκανοποίησε τον Φίλιππο. Σε λίγο όμως ρώτησε:

—Πού είναι ο Λόπε ντε Βέγκα; —Δυστυχώς είναι πολύ άρρωστος. Μεγαλειότατε, και δεν μπόρεσε να έρθη στο θέατρο.

—Και ο Καλδερόν;

—Ο βασιλεύς της Ισπανίας με τον ίδιον τρόπο που τον έκδηλωνει για τα έργα δυο κοινών συγγραφέων.

Η διπλωματική και έξυπνη αυτή άπάντησις του Αλλάρχου ίκανοποίησε τον Φίλιππο. Σε λίγο όμως ρώτησε:

—Πού είναι ο Λόπε ντε Βέγκα; —Δυστυχώς είναι πολύ άρρωστος. Μεγαλειότατε, και δεν μπόρεσε να έρθη στο θέατρο.

—Και ο Καλδερόν;

—Ο βασιλεύς της Ισπανίας με τον ίδιον τρόπο που τον έκδηλωνει για τα έργα δυο κοινών συγγραφέων.

Η διπλωματική και έξυπνη αυτή άπάντησις του Αλλάρχου ίκανοποίησε τον Φίλιππο. Σε λίγο όμως ρώτησε:

—Πού είναι ο Λόπε ντε Βέγκα; —Δυστυχώς είναι πολύ άρρωστος. Μεγαλειότατε, και δεν μπόρεσε να έρθη στο θέατρο.

—Και ο Καλδερόν;

—Ο βασιλεύς της Ισπανίας με τον ίδιον τρόπο που τον έκδηλωνει για τα έργα δυο κοινών συγγραφέων.

Η διπλωματική και έξυπνη αυτή άπάντησις του Αλλάρχου ίκανοποίησε τον Φίλιππο. Σε λίγο όμως ρώτησε:

—Πού είναι ο Λόπε ντε Βέγκα; —Δυστυχώς είναι πολύ άρρωστος. Μεγαλειότατε, και δεν μπόρεσε να έρθη στο θέατρο.

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΕΡΩΣ ΤΟΥ ΜΟΖΑΡΤ

ΤΟΥ ΜΑΡΙΟΥ ΜΑΙΝΙΡΟΝ

σα Μαρία 'Αντουανέττα, την κόρη της Αυτοκρατορίας, η οποία καθόταν εκεί σε μία γωνιά, μπροστά σ' ένα τραπέζι κι' έγραφε το γαλλικό της μάθημα.

Η μικρή αρχιδούκισσα, καθώς έγραφε το μάθημά της, άκουγε συγχρόνως και τη συνομιλία του ύπασιππου με τη μητέρα της. Κι' αυτά που άκουσε γι' το «θαυματουργό παιδί» της έκαναν εξαιρετική εντύπωση... Δεν τόλμησε να πη τη γνώμη της μπροστά στη σεπτή της μητέρα, αλλά και δε μπόρεσε να κρατηθεί στο τέλος και να μη ρωτήσει:

— Καί πώς λέγεται;
— Ποιός, ύψηλοτάτη; ρώτησε ο ύπασιππος.
— Το «θαυματουργό παιδί», είπε δειλά κάπως η Μαρία 'Αντουανέττα.
— Βόλφφανγκ Μόζαρτ, απάντησε ο ύπασιππος.

Παρ' όλα αυτά, η Αυτοκράτειρα, έπειτα από λίγο καιρό δεν μπόρεσε πεινά ν' ανθήσει στην περιέργειά της και θέ-

ληκτρα.

Μόλις αντίχρησαν ή πρώτες νότες, όλοι σάπασαν κι' έμειναν ασάλευτοι στις θέσεις τους σαν μαγεμένοι.

Ποτέ άλλοτε δεν είχαν άκουσει μία τόσο θεία μουσική...

Κάτω από τα μαγικά δάχτυλα του παιδιού στέναζαν όλοι οι πόνοι, τραγουδούσαν όλες ή χαρές, έπαλλαν όλες ή μελαγχολίες και ή εκστάσεις της ψυχής...

Η Μαρία 'Αντουανέττα, καθισμένη στην πρώτη σειρά, άκουγε με τή ζέλη μισανοιγμένα. Τα γαλιάνά της μάτια ήταν υγρά. Το ρόδινο προσωπάκι της είχε χλωμάσει. Πρώτη φορά έννοισθε μία τέτοια συγκίνηση. Πρώτη φορά ή νεαρή της ψυχή παρασυστόταν μέσα στον κόσμο των ονείρων και των παθών... Πρώτη φορά ή καρδιά της χτυπούσε τόσο δυνατά...

Όταν τέλος ο μικρός έπαψε να παίζει, όλοι τον χειροκρότησαν μ' έναν άκραίτο ενθουσιασμό...

Ο νεαρός Μόζαρτ δεν φαινόταν καθόλου ταραγμένος, αλλά χαίρετο τους χα-

Αυτός γελοῦσε, έπαιξε, πηδούσε επάνω στις πολυθρόνες και ή μικρή αρχιδούκισσα έδλεπε με άπορία το «θαυματουργό παιδί» να φέρεται ύπως τάλια παιδιά. Συχνά την έπαινε από τή χέρι γιά τή τρέξη μαζί της, μέσα στις μεγάλες αιδούσες του παλατιού. Μά εκείνη έμενε πάντα δειλή, σαν να τον φοβότανε λίγο, σαν να φοβότανε να αισθάνεται τή χέρι της αιχμάλωτο μέσα σ' εκείνο τή δεινό χέρι.

Μία μέρα, καθώς έτρεχαν έτσι και οι δύο μαζί ο μικρός γλύστρησε στο πάτωμα κι' έπεσε τόσο άποτομα, ώστε έμεινε γιά μία στιγμή έζαλισμένος. Έκείνη τρέμοντας, τον βοήθησε να σηκωθεί.

— Μήπως χτύπησες; τον ρώτησε ανήσυχα.

Και καθώς τον ύποστηριζε, κατάχλωμη, τον κούταζε τρυφερά.

Τότε τή ευγενικό παιδί συγκινήθηκε, γιά τήν ελπίδα έτσι ταραγμένη. Και σκέφτηκε πώς δεν είχε τίποτα πιο πολύτιμο να της προσφέρει ως άμοιβή γιά τή στοργή της, παρά μόνο τήν καρδιά του.

— Άκούστε. Όταν μεγαλώσω θα σ' έπαντρεύω.

Η Μαρία 'Αντουανέττα κοκκίνισε. Δεν είχε σκεφτεί ποτέ πώς ήταν δυνατόν να παντρευτεί μ' ένα τέτοιο υπέροχο πλάσμα... Άλλά μπορούσε ποτέ να γίνη αυτό; Η μητέρα της θα τή ήθελε; Ή, χωρίς άλλο, θα πρότιμούνταν να τήν παντρεύουν μ' ένα βασιλέα... Είχαν άρχισι ήδη να μιλούν γιά ένα τέτοιο γάμο, γύρω της. Και όμως, έδεν ήταν κι' ο Βόλφφανγκ ένας βασιλιάς;

Γιά μία στιγμή ή μικρή αρχιδούκισσα δίστασε.

Και ο Βόλφφανγκ ανήσυχος τή ρώτησε:

— Πέστε μου, λοιπόν... Δεν θέλετε να γίνετε γυναίκα μου;

Τή θάμπανε με τή λαμπερά του μάτια, καθώς τή κούταζε κατάματα.

Κι' εκείνη, έκστατική, τού απάντησε:

— Ναί. Θέλω.

Τότε ο μικρός Μόζαρτ ανηρόθηκε επάνω στις μύτες των ποδιών του— γιά τήν ήταν μικρότερος της— και τρυφε-

μογελώντας.

Ύστερα, όταν σηκώθηκε από τή πιάνο, όλοι τον περικύκλωσαν με σεβασμό και με θαυμασμό.

Με τή μικρή του σπαθάκι, με τις δαντελένιες του μανσέτες και με τήν περούκα του, με τις σγουρές μπούκλες, έμοιαζε σαν ένα βασιλόπουλο των παραμυθιών, ένα βασιλόπουλο μιάς χώρας μαγικής, αιώνιας και φωτεινής, τής οποίας ή απόκοσμος ανταύγειες καθρεφτίζονταν μέσα στα λαμπερά, γαλιάνά του μάτια και ή αθέρεις μελωδίες της αντίχρησαν μέσα στην ψυχή του.

Τότε ή κυρίες τή φίλησαν κι' ή αυτοκράτειρα τή πήρε επάνω στα γόνατά της.

Δειλά, σχεδόν φοβισμένα, ή μικρή αρχιδούκισσα πλησίασε κι' αυτή και άπαλά άγγιξε τή χέρι τού «Μικρού Μάγου».

— Χωρίς άλλο, σκέφτηκε, είναι ένα θείο πλάσμα. Είπ' ένας μικρός άγγελος που μ' έκανε ν' άκούω τις μελωδίες τού Παραδείσου.

Ο μικρός Μόζαρτ ξαναπήγε πολλές φορές ακόμα στο παλάτι, όπου όλοι τήν άγαπούσαν και τήν χάραιναν.

Η βασίλισσα πέρασε αδιάφορη.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΔΙΣΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΟΥΧΩΝ

Μία έκθεση δαντελλών στις Βρυξέλλες. Η δαντέλλες που δεν πουλιόντουσαν και που ο Μόργκαν ήθελε να τις αγοράσει. Όπου τα λόγια του επιστάτου πηγαίνουν χαμένα. Το κέλο του διευθυντή της έκθεσης. Πως την έπαθε ο Μόργκαν. Μαντήλια που πουλιούνται προς 500 φρ. τή ένα, κ.τ.λ.

Πρό ολίγου καιρού ο Άμερικανός εκατομμυριούχος Μόργκαν έπεσε κέρφη μία έκθεση δαντελλών, τήν οποία είχαν διοργανώσει στις Βρυξέλλες, ή κυρίες της Βελγικής αριστοκρατίας ύπερ ενός Όρφανοτροφείου. Η δαντέλλες, ή οποίες έξετίθεντο στην έκθεση αυτή, ανήκαν στις κυρίες που τήν είχαν διοργανώσει και φυσικά δεν πουλιόντουσαν. Μεταξύ αυτών μάλιστα ήρχαν και μερικές άνεκτισήτον άξιας.

Ο Μόργκαν λοιπόν, αφού τριγύρισε σε όλη τήν έκθεση, στάθηκε τέλος μπροστά σε μία βιτρίνα με θαυμάσιες δαντέλλες. Άφου τις κούταζε λίγη ώρα, ρώτησε τόν επιστάτη της έκθεσης:

— Πόσο κοστίζουν αυτές ή δαντέλλες; Θα ήθελα να τις αγοράσω...

Η δαντέλλες δεν πουλιούνται, κύριε μου, τού απάντησε εκείνος. Η κυρία στην όποιαν ανήκουν τις παρεχόμενες μονάχα χάριν της έκθεσης.

— Ναί... μ' εγώ θέλω να τις αγοράσω, έπείμεινε ο Μόργκαν. Πέστε μου πόσο ζητάτε...

Τού κακού ο επιστάτης προσέθηκε να έξηγησι στον επίμονο εκατομμυριούχο ότι ή δαντέλλες δεν

πουλιούνται, ούτε αυτή τή μόνη χάρι που θα παραγορεύσει και τούς δυό, όπως νόμιζε...

Γιατί σκέφτηκε ύστερα πως ούτε ή βασίλισσα μπορούσε πεινά να τού προσφέρει τίποτα, ούτε αυτός θα κατώθωνε να τής δώσει, δι' επιθυμία του. Δεν είχε πεινά να περιμένη τίποτα από εκείνη που ήταν άλλοτε ή μικρή του άρραβωνιαστική...

Ήταν μ' άπιστη, πολύ άπιστη μνηστή.

Κι' έτσι, από τότε, ο Μόζαρτ κι' ή Μαρία 'Αντουανέττα δεν ξαναπαντρήθηκαν πεινά.

Τράβηξε καθένας τήν δέσμη του, προς τήν τραγική του Μόρια...

Ο δούκιος εκείνης τελείωσε στο Γκόλντθα και στη λαμπαριό...

Και ο δούκιος της ζωής έπειτα είχε γιά τέμα του, έπειτα από χίτες στερήσεις και δυστυχίες, τή κοινό μνημα των φτωχών όπου έφωζαν τή σόμα του μ' ένα μέρα χειμωνιάτικα από τήν, ενώ έπεφτε πάνω χιόνι...

πουλιόντουσαν. Ο Μόργκαν ήταν άμεταίεστος και είπε ότι δεν έννοιε να φύγη από τήν έκθεση, αν δεν έκληρωθει ή επιθυμία του, και ότι αν δεν μπορούσε ν' αγοράσει αυτές τις δαντέλλες, άς τού πηγαίναν άλλες γιά να διαλέξει.

Ο επιστάτης κατέφυγε τότε στον διευθυντή της έκθεσης, μ' ούτε κι' αυτός μπόρεσε ν' αλλάξει τή κεφαλή τού Μόργκαν και να τόν πείσει ότι ή δαντέλλες εκείνες δεν πουλιόντουσαν κι' ότι σ' όποιο κατάστημα κι' αν πήγαινε θα μπορούσε να βοη τις ώραιότερες δαντέλλες που έπιθυμούσε.

— Εγώ δεν έννοω ν' αγοράσω παρά μόνάχα από σ' ες, έπείμεινε ο Μόργκαν.

Επ' τέλος, στο μαλά του διευθυντή πέρασε μία σοφή έμπνευσις, τήν όποια έσπευσε άμέσως να θέσει σ' εφαρμογή. Φώναξε τόν επιστάτη και τού είπε μυστικά σ' αυτί να πάη στο πλησιέστερο κατάστημα δαντελλών και ν' αγοράσει μιά δωδεκάδα μαντήλια γαρνιρισμένα με δαντέλλες απ' αυτές που πουλούνται προς πενήντα φράγκα τή κομ-

μάτι.

Σε λίγο ο επιστάτης γύρισε πίσω και τότε ο διευθυντής έπηρε τή μαντήλια και τή παρουσίασε στον Μόργκαν.

— Γιά να εκτελέσουμε τήν επιθυμία σας, τού είπε, καθρώσαμε να πείσουμε μ' ένα κυρία να επιτρέψη να σ'ε πουλήσουμε αυτά τή μαντήλια.

— Και τόσο κοστίζουν; ρώτησε ο Μόργκαν, χωρίς να κούταζε καν τή μαντήλια.

— Πεντακόσια φράγκα τή ένα!

— Λάβετε τή χημάτά σας, είπε ο Μόργκαν.

Και αφού είπε τή λόγια αυτά, έφριξε μερικά χαρτονομίσματα επάνω στο τραπέζι, πήρε τή μαντήλια και βγήκε από τήν έκθεση κατενθουσιασμένος.

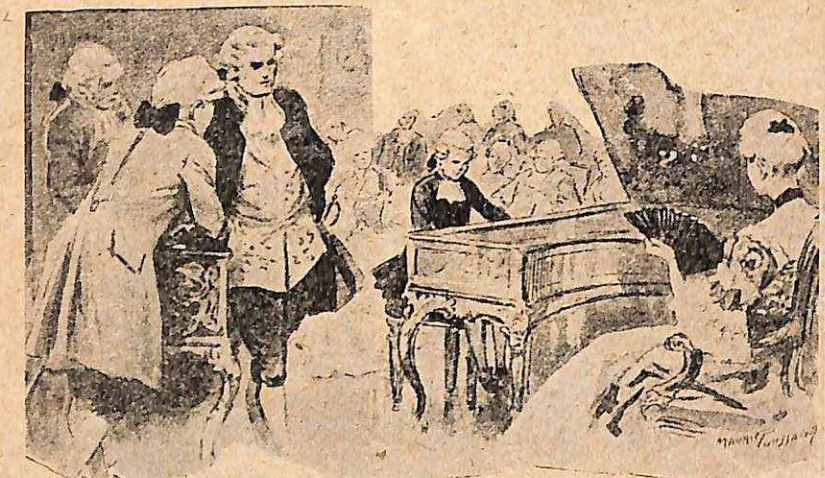
Έννοιε ότι όλα τή χημάτα διατέθηκαν ύπερ των όρφανών.

Και αφού είπε τή λόγια αυτά, έφριξε μερικά χαρτονομίσματα επάνω στο τραπέζι, πήρε τή μαντήλια και βγήκε από τήν έκθεση κατενθουσιασμένος.

Έννοιε ότι όλα τή χημάτα διατέθηκαν ύπερ των όρφανών.

Και αφού είπε τή λόγια αυτά, έφριξε μερικά χαρτονομίσματα επάνω στο τραπέζι, πήρε τή μαντήλια και βγήκε από τήν έκθεση κατενθουσιασμένος.

Έννοιε ότι όλα τή χημάτα διατέθηκαν ύπερ των όρφανών.

Μόλις αντίχρησαν ή πρώτες νότες, όλοι σάπασαν μ' εδλάθεια.

λησε να ιδή και ν' άκούση κι' αυτή τή μικρή Μόζαρτ.

Η Μαρία 'Αντουανέττα ήταν καταχαρούμενη γι' αυτό. Θά έδλεπε τέλος τή «Μικρή Μάγο»...

Έτσι, ένα βράδυ, μέσα στη μεγάλη αιδούσα τού ανακτόρου τού Σένμπουργκ, ο αυτοκράτωρ, ή αυτοκράτειρα, τή παιδιά της, ή όποιες κυρίες και οι κύριοι της Αδής, περίμεναν τή Βόλφφανγκ Μόζαρτ, τή «θαυματουργό παιδί».

Σε λίγο είδαν πράγματι να μπαίνει μέσα στη μεγάλη αιδούσα ένα μικρό άγόρι, πολύ λεπτό και χαριτωμένο, ντυμένο με μιά θέσα από μεταξωτό βερμαλά, γαρνιρισμένη με χρυσά κουμπιά και με μιά κούλττα από βερμαλά μάλλινο τού ίδιου χρώματος με τή θέσα.

— Ενα μικρό σπαθάκι ήταν χρεμασμένο στο πλευρό του, και τή παιδάκι άκουμπούσε επάνω σ' αυτό τή λεπτό του χέρι, καθώς περπατούσε. Ήταν λίγο χλωμό, αλλά παρρηόσους με δόμα ζωηρό, κούταζοντας θαρρετά γύρω του.

Χαιρέτησε, κάνοντας μιά χαριτωμένη υπόκλησι κι' έπειτα κάθισε μπροστά στο πιάνο κι' άπλωσε, χωρίς κανένα δισταγμό, τή χέρι του προς τή

— Καί πώς λέγεται; άκούστηκε έξαφνα μιά δροσερή φωνή.

Ο ύπασιππος γύρισε τότε προς τή μέρος από τή όποιο άκούστηκε ή φωνή αυτή και είδε τή μικρή αρχιδούκισ-

ρά άκούμπησε τή παιδικά του χέρι στο ρόδινο μάγουλο της κόρης των Αυτοκρατόρων.

Κι' εκείνη τή στιγμή μέσα στον ουρανό τού ονείρου, πολύ ύψηλά, τόσο ύψηλά, που τή δύο παιδιά δεν μπόρεσαν να τήν ιδούν, πέρασε επάνω τήν τήν θελκτικά κεφάλια τους, τή έννοιενα έτσι, σ' ένα άγνό φίλημα, ή φευγάλα σκιά τού έρωτος.

Κατά τή έτος 1778 ή Μαρία 'Αντουανέττα ήταν ήδη πρό τεσσάρων έτών βασίλισσα των Γάλλων. Είχε παντρευτεί όχτώ χρόνια πριν με τή Δελφίνα, τόν έγγονο τού βασιλέως Λουδοβίκου XV, ο όποιος ήταν τώρα βασιλιάς.

Η νέα βασίλισσα ήταν ζωηρή, έλαφρά και πολύ όμοια. Είχε θαμπώσει τή Γαλλική Αδλή με τή χάρι της. Μεθομένη από τήν ιδία της όμορφιά και τή νεότη της, ή ξανθή Αυστριακή διασκέδασε όλη μέρα στολισμένη, ξένοιαστη και άχόρταγη. Κάθε μέρα έδινε παραμυθιές γιορτές στο παλάτι.

Η μητέρα της είχε άρχισι ν' ανήσυχη, και ο λωός στο Παρίσι να μωρμουρίζουν... Μά ή Μαρία 'Αντουανέττα δεν ήθελε τίποτε να σκεφτεί.

Δεν ήθελε να ξέρη, παρά μόνο ότι είναι νέα και όμορφη και γελοῦσε, γελοῦσε...

Η μικρή, δειλή αρχιδούκισσα είχε γίνι τώρα ή πιο ζωηρή και πιο ξένοιαστη βασίλισσα.

Ο Μόζαρτ ήταν τότε νέος, είκοσιδύο έτών. Μά ύπόφερε πολύ, γιά τή άρχιεπισκοπός τού Σαλζμπουργκ, υπό τής διαταγής τού όποιου εργαζόταν, ήταν ένας άνθρωπος σκληρός και μοχθηρός, που τόν τιμωρούσε... Δεν μπορούσε να χωρήν τή ύπόταξη από τήν παιδί, τή όποιο, όταν ήταν όχτώ χρόνων είχε γράψει τήν πρώτη του Συμφωνία και πριν γίνι δέκα τριών χρόνων είχε συνθέσει όλόκληρη μελωδοαίματα.

Και τή ταπεινώσε όσο μπορούσε. Τό έβαζε να τρώη μαζί με τούς ύπηρέτες. Και δεν τού έπέτρεπε με κανένα τρόπο να πάη να κερδίσι άλλο τή ψωμί του. Τού έδινε μόνο είκοσιπέντε φράγκα τή μήνα και τόν είχε σχεδόν σκλάβο του.

Ο Μόζαρτ πνιγόταν κάτω από τή ζυγό αυτό, μ' με τή φτερά της μουσικής πετούσε σε κόσμους μαγικούς, και λυτρώονταν...

Και μία μέρα τέλος κατώρθηκε να δραπετεύει. Πήγε στο Παρίσι μαζί με τή μητέρα του. Μά σε λίγο ή μικρή του πέθανε και έμεινε μόνος μέσα στη μεγάλη ξένη πόλη.

Είχε πάει και άλλοτε στο Παρίσι, μ' τώρα δεν τόν άνεγνώριζαν πεινά. Δεν ήταν πεινά τή άκουγαν με πεπότη τή έβλεπαν και τή άκουγαν με πεπότη γύρω του. Τόν κακολόγησαν γιά τήν πλήρωση καθόλου.

Άλλά, παρ' όλ' αυτά, δεν άπελπίστανε. Περίμενε. Μήπως δεν ήταν βασίλισσα της Γαλλίας ή μικρή αρχιδούκισσα με τήν όποια έπαιξε στο παλάτι τού Σένμπουργκ;... Η Μαρία 'Αντουανέττα;... Άν ήθελε εκείνη μπορούσε να τήν άφαιρέσει από τήν άσπασία... Άν ήθελε έλεγε ένα καλό λόγιο γιά τή μουσική του. Φτάνει ν' άκουγε χαμογελώντας μιά σύνθεσή του.

Θά έπρεπε τή σ' αυτό τή γράψη, να τής πη, ότι ο Βόλφφανγκ ο παιδικός της φίλος, βοίς κ-

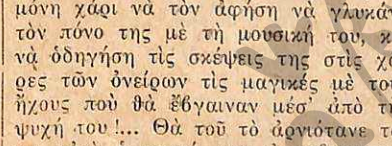
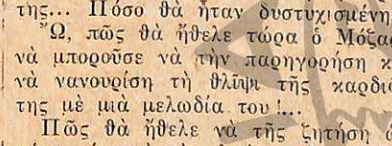
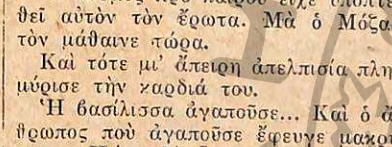
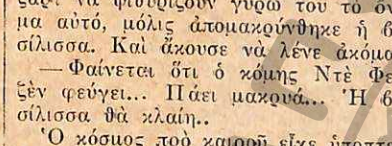
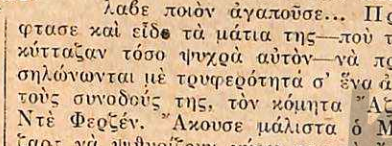
Πώς θα ήθελε να τής ζητήσει τή μόνη χάρι να τόν άφήσι να γλυκάνει τόν πόνο της με τή μουσική του, και να όδηγήσι τις σκέψεις της στις χόρες των ονείρων τις μαγικές με τούς ήχους που θα έβγαιναν μέσ' από τήν ψυχή του... Θά τού τή άρνούνταν τή χάρι αυτό ή μικρή του άρραβωνιαστική, που τήν είχε φίλησει άλλοτε τόσο γλυκά στο μάγουλο;

Άλλά ο Μόζαρτ δεν ζήτησε ποτέ τί-

ποτα από τήν, ενώ έπεφτε πάνω χιόνι...

Και αφού είπε τή λόγια αυτά, έφριξε μερικά χαρτονομίσματα επάνω στο τραπέζι, πήρε τή μαντήλια και βγήκε από τήν έκθεση κατενθουσιασμένος.

Έννοιε ότι όλα τή χημάτα διατέθηκαν ύπερ των όρφανών.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

Η Α. Μ. Η ΜΟΔΑ

ΤΙ ΘΑ ΦΟΡΕΣΟΥΜΕ

—Καθώς βλέπουμε στα καλύτερα Παρισινά περιοδικά Μόδας, όλα σχεδόν τα νέα φορέματα έχουν ζώνη.

—Η ζώνη όμως αυτή, φοριέται κατά διαφόρους τρόπους. Πότε σφίγγει την τάξη, πότε δένεται απλώς με μια αγκράφα, ή με μια μπουκλα, δηλαδή μ' ένα κρίκο.

—Συχνά η ζώνη γίνεται από το ίδιο ύφασμα του φορέματος. Άλλοτε πάλι γίνεται από δέρμα θηριό, ή από δέρμα γουλιότσερο.

—Θα ιδούμε ζώνες πλατείες ή στενές, διαφόρων σχεδίων, αναλόγως της φόρμας του φορέματος.

—Θα ιδούμε επίσης ζώνες χρωματιστές επάνω σε φορέματα σκούρα, και ζώνες σκούρες σε φορέματα χρωματιστά.

—Τα φορέματα από μαλακό τζέρσεϊ είνε κατ'άλληλα αυτή την εποχή τόσο για την πόλη, όσο και για τις εξοχές. Επίσης ένα φορεματάκι από τζέρσεϊ, είνε απαραίτητο για τις εκδρομές, σε βουνά, για τους περιπάτους με αυτοκίνητο, για τις κορβιές, για λευθοδρομίες κλπ.

—Θα ιδούμε τζέρσεϊ απλή και τζέρσεϊ εμπονιέ, καθώς κι ένα νέο είδος τζέρσεϊ—ντουέντ, το οποίο δεν σπασακωνείται, και δεν κρατάει τη σχήνη.

—Με φούστα απλή, θα φορέσουμε τζέμπερ με βούλες, ή ραγέ.

—Επάνω από φορέματα εμπονιέ θα φορέσουμε ζώνες καλωμένες από πολλές κορδέλλες, πλεχτές τη μία με την άλλη. Κάθε κορδέλλα θα είνε και διαφορετικού χρώματος, πάντως όμως άσπρη μ' ένα από τα χρώματα του εμπονιέ φορέματος.

—Η ζώνες αυτές είνε ή τελευταία νουβωτέ, στο Παρίσι. Εδώ δεν έχουν φορεθεί ακόμα, αλλά σε λίγο θα τις ιδούμε να συνηθίζονται πολύ. Θα τελειώνουν σ' ένα κύμα από κορδέλλες, που θα μοιάζει σαν ένα μεγάλο κι' εξωτικό λουλούδι.

—Για το πέννυς, θα φορέσουμε κι' εφέτος όλοένα φορέματα, όπως πάντα, αλλά με άξονα, χρωματιστά π.χ. ή εσέρεα, το αυτί, που πρέπει να είνε αρκετά μεγάλο, ή ζώνη και το φουλάρ γύρω στο λαιμό, θα είνε χρωματιστά.

—Εκτός αυτού, μία μικρή γαρνιτούρα στο καπέλλο, και μία γυμνή στο παπούτσι με τα χυμιά ή ίσια τακούνια τους, θα είνε άρσενι με τα άξονα.

—Είστε ποτέ καπέλλο είνε τελευταία της μόδας στο Παρίσι; Το καπέλλο «Μεσούρ». Δηλαδή το καπέλλο του Έμπορ. Θα έχετε ιδεί βέβαια σε αγάλματα και σε ζωγραφίες το μικρό γοριστό καπέλλο που φορεί ο Θεός του Βασιλείου. «Ε. λοιπόν, αυτό το καπέλλο είνε τώρα «άν-θόγκ» στο Παρίσι, για τις κομψές κυρίες. Άλλα καμμία Παρισινή δεν το φορεί πια, τον ίδιο τρόπο. Άλλα το φορεί ίσια, Άλλα στοβά. Άλλα προς το αυτό, Άλλα προς τα πλάγια.

ΤΑ ΦΙΓΟΥΡΙΝΙΑ ΜΑΣ

1) Φόρεμα από βουάλ μεταξωτό εμπονιέ με διπλή μπέττα στο κορσάκι. 2) Φόρεμα από μουσελίνα σιφόν, εμπονιέ με μικρή κόψη ντραπέ στο κορσάκι. Η φούστα γαρνιρεύεται με τρία βολάν «άν-θόγκ».

σω και Άλλη προς τα εμπρός. Γαρνιρεύεται δε συνηθώς μ' ένα φτερό.

—Εκτός από το καπέλλο «Μεσούρ» είνε της μόδας κι' έν' άλλο καπέλλο βουό μ' εκείνο που συνηθίζει να φορεί ή Αυστροαμερική Εθγηνία. Άλλα κι' αυτό φοριέται κατά διαφόρους τρόπους. Είνε μικρό, και με υπό γουιστό.

—Τελευταία τα παπούτσια από δέρμα μοσχारीού, το οποίο έχει γερνθεί πρόωρα, τ' αντικατέστησαν τα παπούτσια από λινό. Τα παπούτσια αυτά είνε βέβαια πιο άκριθα από τα λινά, αλλά είνε τόσο στερεά, ώστε μπορεί κανείς να πη ότι δεν χαλούν ποτέ.

—Για καθημερινούς περιπάτους μέσα στην πόλη και στις εξοχές, είνε πολύ «άν-θόγκ» τα δίχρωμα παπούτσια, άσπρα και μαύρα, ή άσπρα και

καφέ, ή άσπρα με το χρώμα του αν-θόγκ.

—Για μακρινούς περιπάτους και για τα πόδια, είνε πολύ κατ'άλληλα τα παπούτσια νορβηγικού σχεδίου, από δέρμα χίρου, μαλακό και ελαφρύ.

—Τέσσε στα φορέματα, όσο και στα εσώρουχα, επικρατεί τελευταία ως γαρνιτούρα, το άζουρ, ή ες δέ ή ραφές γίνονται άζουρέ. Είνε από πάντων «άν-θόγκ», τα άζουρ «Βενέζ», αλλά αυτά απαιτούν αρκετή ύποληψη και χρόνο. Για να τα αντικαταστήσουμε, μπορούμε να αγοράσουμε γκαλόν άζουρέ, ειδικά γι' αυτή την εργασία, με τα οποία θα ενώσουμε τις ραφές. Υπάρχουν διαφόρων ειδών και χρωμάτων, παρόμοια γκαλόν.

—Καθώς φαίνεται, το φθινόπωρο

θα είνε πολύ της μόδας τουνίχ, μακρούς ως τα γόνατα, ή και περισσότερο.

—Φορέματα με τουνίχ θα φορεθούν τόσο το απόγευμα όσο και το βράδυ. Έτσι θα ιδούμε μεταξύ των άλλων τουνίχ, από χρεσ-σάτέν, από λαμέ, από ζωρζέτα και από μαροκαίν.

Καθώς όμως έχουμε πει και άλλοτε, ή τουνίχ, πηγαίνει μόνο σε υψηλές κυρίες. Η κοντέσς ή την άποφύγουν, γιατί κόβει το ανάστημά.

—Πολλά επανωφόρια απογευματινά, θα έχουν μανίκια «τρούα-κάρ». Τα μανίκια αυτά, θα συμπληρώνονται ή από τα μακρὰ μανίκια του φορέματος ή με γάντια μακρὰ, ή με γόνα, όλόγυρα.

—Τα φθινοπωρινά επανωφόρια θα έχουν γόνα στα μανίκια, αλλά όχι και στο γιανκά.

—Τα άσπρόμαυρα είνε πολύ «άν-θόγκ» στο Παρίσι.

Είνε της μόδας τόσο τα μαύρα γάντια, παπούτσια και καπέλλα, όσο και τα άσπρα.

—Με άσπρα φόρεμα θα φορέσουμε μαύρα γάντια, μαύρα παπούτσια, μαύρο καπέλλο και μαύρη τσάντα.

—Πάντως σ' ένα άσπρόμαυρο αν-σάμπλ το επικρατούν χρώμα θα είνε το άσπρο, γιατί αν επικρατή το μαύρο, τότε το κοστούμι θα είνε πένθιμο.

—Με φορέματα χτυπητού χρώματος θα φορέσουμε άσπρα γάντια και θα κρατήσουμε άσπρη τσάντα.

—Για τις τσάντες, συνηθίζεται πολύ ένα άσπρο δέρμα γουλιότσερο.

—Τα άνηθ είνε πολύ πάντοτε της μόδας και τώρα τελευταία συνηθίζονται στο Παρίσι άνηθ καλωμένα από δαντέλλα.

—Τα άνηθ τώρα φοριούνται κατά διαφόρους τρόπους. Άντικαθιστούν τους κρίκους στη ζώνη, σε σχέδιο μικρών στεφανιών, ή την καρφίτσα στο ντεκολτέ, συγκαταούν το σταν-ρωτό φισού στον ώμο ή γαρνιζούν την ομπρέλλα, όψηλά στην κορυφή.

—Θα δούμε άζουρ και περιδέραια και βραχιόλια, πλεγμένα από λουλούδια.

Η ΠΑΡΙΣΙΝΗ

ΣΤΙΧΟΣ

Η ΒΟΣΚΟΠΟΥΛΑ

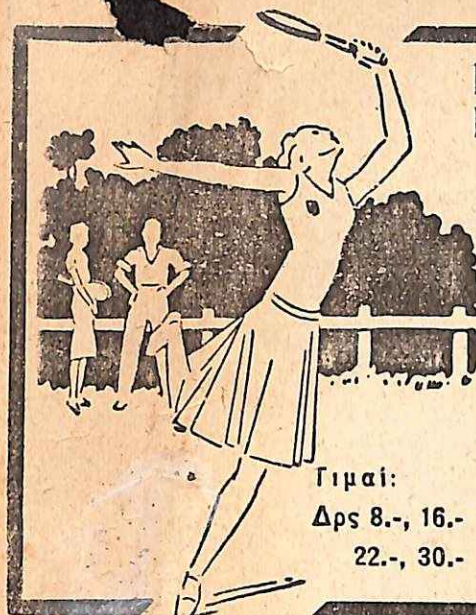
—Γιὰ σας, χαρά σας χειμαδιά, γιὰ σας, χαρά σας χύμποι, ψηλά αν γιονίζη στα βουνά, σε σας ο ήλιος λάμπει.

Κι' αν τα δέντρά σας μάδησαν, εγλόσαν τα λειβάδια κι' ήσαν στολή σας και χαρά τ' αόφρητα κοπάδια.

Γιὰ σου και σένα φτωχικό μες στην έρημιά καλόδι, ή μαύρη σκεπή σου τί χαρές άπάντεχες δεν κρύβει!

Γιὰ σου κι' έσέ παλητό μαντί, στ' άπάνεμο έχει πέρα που κάθεται τον άγαπώ και παίξει τη φλογέρα.

Κ. ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΑΘΛΗΤΙΚΑ ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ ΚΑΙ ΑΓΩΝΙΣΜΑΤΑ

και πάντοτε, όταν εύρίσκεσθε εις το υπαιθρον, πρέπει να προστατεύετε το δέρμα σας εναντίον των ατμοσφαιρικών επιδράσεων, ήλιακών ακτίνων, αέρος και κονιορτού, διά της

ΚΡΕΜΑ-ΝΙΒΕΑ

Διά της καθημερινής χρήσεως αποκτάτε ελαστικόν δέρμα και λεπτήν, καθαράν επιδερμίδα. Θα γίνεσθε άντικείμενον Ουμασμού διά την υγιά και δροσεράν δψιν σας.

Η καταπληκτική ενέργεια της Κρέμας Νιβέα οφείλεται αποκλειστικώς εις την εν αυτή περιεχομένην ούσιαν Εύκαιρινην, ήτις είναι Ορεπτικόν στοιχείον του δέρματος.

Γενικοί Άντιπρόσωποι διά την Ελλάδα:

Εταιρία «ΔΑΦΝΗ», Βερανζέρου 44, ΑΘΗΝΑΙ.

Γιμαί:
Δρς 8.-, 16.-
22.-, 30.-

ΑΙ ΝΕΑΙ ΤΕΡΑΣΤΙΑΙ ΕΓΚΑΤΑΣΤΑΣΕΙΣ ΤΩΝ ΘΕΡΜΟΚΗΠΙΩΝ ΜΑΣ, ΕΠΙΤΡΕΠΟΥΝ ΝΑ ΕΧΩΜΕΝ ΤΑ ΣΠΛΗΝΙΟΤΕΡΑ, ΕΥΜΟΡΦΟΤΕΡΑ ΚΑΙ ΚΑΤΑ 50 % ΕΥΘΗΝΟΤΕΡΑ ΑΝΘΗ-ΦΥΤΑ

ΑΓΓ. ΑΓΑΛΙΩΤΗΣ & ΣΙΑ

ΕΙΝΕ ΓΝΩΣΤΟΝ ΟΤΙ ΕΙΜΕΘΑ ΑΣΥΓΚΡΙΤΟΙ ΕΙΣ ΤΕ ΧΡΗΝ ΚΑΙ ΑΣΥΝΑΓΩΝΙΣΤΟΙ ΕΙΣ ΤΑΣ ΤΙΜΑΣ

ΑΙ ΠΛΕΟΝ ΜΟΝΤΕΡΝΑΙ ΚΑΙ ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΚΑΙ ΣΥΝΘΕΣΕΙΣ ΑΝΘΕΩΝ ΔΙ' ΑΡΡΑΒΩΝΑΣ ΚΑΙ ΓΑΜΟΥΣ

ΛΕΠΤΟΤΗΣ ΓΟΥΣΤΟΥ ΚΑΙ ΣΥΝΔΥΑΣΜΟΣ ΧΡΩΜΑΤΩΝ ΑΠΑΡΑΜΙΛΟΣ

ΕΙΜΕΘΑ ΟΙ ΜΟΝΟΙ ΠΟΥ ΔΙΑΛΕΓΟΜΕΝ ΟΤΙ ΜΟΝΤΕΡΝΟ ΠΑΡΟΥΣΙΑΖΟΥΝ ΑΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΙ ΕΚΘΕΣΕΙΣ

ΣΤΑΔΙΟΥ & ΕΔΟΥΑΡΔΟΥ ΛΩ

ΒΑΣΙ. ΚΟΜΠΟΤΕΧΝΗΜΑΤΑ, ΛΑΜΠΕΣ ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΤΟΥΣ ΚΑΤΑΛΟΓΟΥΣ ΜΑΣ ΔΩΡΕΑΝ. ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 53-79.

ΘΕΡΜΑ ΘΑΛΑΣΣΙΑ ΛΟΥΤΡΑ Ο "ΦΟΙΝΙΞ",

Αποφεύγετε τα πολυδάπανα ταξίδια εις τας διαφόρους Ιαματικές πηγάς, προτιμώντες να λαμβάνετε ταύτα εις το έν Άθηναις Υδροθεραπευτήριον «ΦΟΙΝΙΞ», ΙΩΝΟΣ 5, παραπλεύρως θαύρου Κοτοπούλη. Τα ιαματικά τεχνητά Λουτρά των διαφόρων Λευκοπελεων ΑΙΔΗΨΟΥ—ΜΕΘΑΝΩΝ—ΛΟΥΤΡΑΚΙΟΥ—ΥΠΑΤΗΣ, με βάσιν το θαλάσσιον ύδωρ, άναπληρούν τελείως τα ιαματικά λουτρά των ως άνω αναφερομένων ιαματικών πηγών. Ιατρικά συμβουλαί δωρεάν. Τελεία άνακαινίσις. Ωραι ΕΡΓΑΣΙΑΣ 7 π.μ.—8 π.μ.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΕΠΙΠΕΔΟΝ ΠΙΕΣΤΗΡΙΩΝ

ΓΙΟΧΑΝΙΣΜΠΕΡΓΚ

εις τιμήν εύκαιρίας
Πληροφορίαι εις τα Γραφεία μας, Λέκκα 7

ΒΑΣΙΛΙΟΥ

Η κάθε chic γυνίκα προσέχει να μη γυαλίξη ή καλτσα της, γιατί αυτό προδίδει πως είνε από χεργό (μετάξι τεχνητέ). Το φυσικό μετάξι, έκτος της εγ-γυήσεως άντοχής, δίδει φινέτσα και άρτια γραμμή στο πόδι.

Maison de Bas

ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ—ΜΕΤΕΩΡΟΝ ΜΕΤΕΩΡΟΝ ΤΑΜΕΙΟΥ 68

ΓΕΩΡ. Ν. ΜΟΥΜΟΥΤΖΗΣ

Ίατρος δερματολόγος. Έπί δεκαε-ξαιτίαν Έπιμελήτης της Ιδαιτέρας Κλινικής του Καθηγητού κ. Γεωργ. Φωτεινού. Δέχεται καθ' έκάστην ό-δόν Κεφαλληνίας και Τεγέας 1. Ωραι 9—11 π. μ. και 4—7 π. μ. Άρ.θ. τηλεφ. : 7-62.

ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΟΝ ΓΡ. ΦΕΛΩΝ

ΝΙΚΟΛ. Β. ΔΑΜΙΑΝΟΥ

ΔΕΣΦΟΡΟΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΑΣ 209

Αναλαμβάνονται παντός είδους άστικάι υπόθεσις παρ' άπάσι τοις έν Άθηναις Δικαστηρίοις. Ειδικότης: Φερελογικαί, Διοικη- τικαί και έν γένει Οικονομικαί ύ- πεθεσις. Ωραι γραφείου 8—9 π. μ. και 4—5 μ. μ.

Συνιστώμεν την ΟΦΘΑΛΜΟ- ΔΟΓΙΚΗΝ ΚΛΙΝΙΚΗΝ του κ. ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ, Υψηλή- του της Οφθαλμολογίας έν τω Πανεπιστημίω.

ΤΙΜ ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ"

ΚΑΠΕΤΑΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑ του Πάλ Φεδάλ Έσωτ. Δρ. 60, Έξωτερικού Δρ. 80.
ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ του Μαρσί Στόουκερ Έσωτ. Δρ. 30, Έ- Έσωτ. Δρ. 40.
ΠΕΡΙΠΗΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΡΘΟΥΡΟΥ ΓΟΡΔΩΝΟΣ ΠΥΜ (2 τόμοι) του Έ- δγάρ Πόε Έκαστος τόμος Έσωτ. Δρ. 15, Έξωτ. Δρ. 20.
ΠΛΗΓΩΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ του Όνορέ Μπαλζάκ Έσωτ. Δρ. 20, Έξωτε- ρικού Δρ. 30.
ΣΦΙΓΕ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ του Τουλίου Βέρν Έσωτ. Δρ. 20, Έξωτ. Δρ. 30.
Η ΣΟΝΙΑ της Έρ. Γκενθ Έσωτ. Δρ. 15, Έξωτ. Δρ. 20.
Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ του Στήβενσον Έσωτ. Δρ. 15, Έξωτ. Δρ. 20.
Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ της Σέλλας Λάγκερλεφ Έσωτ. Δρ. 15, Έξωτ. Δρ. 20.
Η ΜΟΝΑΡΤΗΡΗ του Μαρξ Έσωτ. Δρ. 15, Έξωτ. Δρ. 20.
Η ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΗ Έσωτ. Δρ. 15, Έξωτ. Δρ. 20.
ΜΕΣΑ ΣΤΑ ΠΙΑΣΜΑΤΑ του Π. Ροδοκανάκη Έσωτ. Δρ. 5, Έξωτ. Δρ. 8.
Απαντα τ' άνωτέρω έκλεκτά βιβλία εύρίσκονται και πωλούνται εις τω Γραφεία του «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ», όδός Λέκκα 7.

SCARLO

Τὸ ὄνειρό σας, ὅπως τὸ ὄνειρο κάθε χρηστοῦ πολίτου, εἶνε νὰ βρῆτε τὴν ἀνταπόκρισιν πρὸς ὅσα πρέπει, μέσα στὸ γαλήνιο περιβάλλον τοῦ σπιτιοῦ σας, μόλις γλυτώσετε ἀπὸ τὴ σκληρὴ καθημερινὴ βιοπάλη.

Αὐτὸ τὸ ὄνειρο μπορεῖτε νὰ τὸ πραγματοποιήσετε ἂν ἐγκαταστήσετε στὸ σπίτι σας ἓνα ΓΡΑΜΜΟΦΩΝΟΝ ΣΤΑΡΡ.

Ὑπὸ τὴν ἐξευγενιστικὴν ἐπίδρασιν τῆς τελείας μουσικῆς πού θὰ ἀναδίδεται ἀπὸ τὸ γραμμοφῶνον Στάρρ, μετὰ τοὺς σημερινούς ἀπαρμιλλοὺς ἠλεκτρικοὺς δίσκους, θὰ ζῆτε εὐτυχισμένες εἰρηνικὰς στιγμὰς, ξεχνώντας τὸν θόρυβο καὶ τὴν ἀγωνία τοῦ σκληροῦ ἀγῶνος γιὰ τὴ ζωὴ.

Ἀλλὰ τὸ πῶς σκευδαῖο ἀπὸ ὅλα εἶνε τὸ ἐξῆς : Ἡ πραγματοποίησις τοῦ ὀραίου τούτου ὀνείρου σας δὲν θὰ φέρῃ καμμίαν ἀνωμαλίαν στὰ οἰκονομικά σας, γιατί μπορεῖτε μὲ πολὺ λογικὰς τιμὰς, καὶ μὲ πολὺ μικρὰς δόσεις κατὰ μῆνα, νὰ ἀποκτήσετε ἓνα ΓΡΑΜΜΟΦΩΝΟΝ ΣΤΑΡΡ ἀπὸ τὴν

ΕΤΑΙΡΕΙΑΝ ΠΙΑΝΩΝ ΣΤΑΡΡΑ.Ε.

Ἀθῆναι : Στοὰ Ἀρσακείου 12

Πειραιεύς : Ὁδὸς Φίλωνος 48

Πάτραι : Ὁδὸς Ρήγα Φεραίου 53

Καὶ ἀπὸ τοὺς ἀντιπροσώπους τῆς εἰς ὅλας τὰς πόλεις τῆς Ἑλλάδος.

Θεσσαλονίκη : Ὁδὸς Βενιζέλου 23

Βόλος : Ὁδὸς Ἑρμοῦ 111